

Giới thiệu Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng

Editor: Kinh Thuế

Convert: ngocquynh520

Thể loại: Huyền huyễn, tu tiên, hài, 1v1, HE.

Nhân vật chính: Bạch Tỳ, Đẳng Sơ Nhất.

Phối hợp diễn: Tiêu Diễn, Vương Linh, Hợp Hoan, Vạn Kỳ.

Xuất thân của Bạch Tỳ từ tiên môn Bất Chu cũng chính vì thế làm sao cô có thể hưởng thụ cuộc sống trụy lạc ăn chơi lãn lộn chốn hồng trần này được chứ....Rồi làm sao hô mưa gọi gió, nào còn là xưng bá thiên hạ? Không không không, Bạch Tỳ chỉ nghĩ cách thuận phục được tọa kỵ (vật cưỡi) của mình...

(Này, chính cô là thú, còn muốn cưỡi ai nữa!)

Tiểu kịch trường:

Ngày nào đó

Bạch Tỳ: Để cho ta cưỡi một chút thôi!

Đẳng Sơ Nhất: tà tà liếc một cái!

Bạch Tỳ: ‘~~~’ rõ ràng là tọa kỵ của ta!

Đêm nào đó

Đẳng Chi Sơ: Ngoan, tự mình đến ngồi lên.

Bạch Tỳ: (-_-!!!)

Đẳng Sơ Nhất: Sao? Bỏ tọa không phải “vật cưỡi” của ngươi sao?

Bạch Tỳ: một vạn năm rồi, tại sao ngươi còn không thành tiên hả?

Đẳng Sơ Nhất: (chậm rãi cầm tay Bạch Tỳ đặt trên trái tim mình) nơi đây yêu khí rất nặng.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Hoa Thành (1)

Editor: Kinh Thuế

Bên ngoài cửa ải Tây Bắc, bốn bề hoang sơ, có ngọn núi khác biệt, tên là Bất Chu Sơn. Dưới chân núi là thảm hoa lá xanh tươi xinh đẹp, ngược mắt nhìn lên đến lưng chừng núi lại là lớp tuyết đọng không tan hàng năm, giống như ống tay áo màu bạc của Cửu Thiên Huyền Nữ, uốn lượn bên hông người yêu, vài phần kiều diễm, vài phần thấp thoáng như có như không. Nghe nói trên cùng đỉnh núi, mây bay lên lượn xuống, có thần tiên trường sinh bất lão, có phạm nhân muốn liếc trộm tiên nhân một lần, lúc đang bò đến giữa đỉnh núi chợt thấy gió tuyết thổi mạnh, đợi đến khi mở được mắt ra nhìn đã thấy trở lại chân núi.

Bạch Tỳ nâng váy từ trên khối đá lớn nhảy xuống, tiếp đất vững vàng, khuôn mặt trắng noãn căng lại, ngón tay bấm nhẹ rồi chỉ thẳng về hướng cuối một phía, tự lẩm bẩm: “Thì ra là phía nam, ăn ăn ăn chỉ biết có ăn thôi, xem ta đến bắt ngươi!”

Thứ Bạch Tỳ nói chính là con vật tựa như rắn nhưng thực ra là tọa kỵ để cưỡi của nàng, tức giận đến phần uất, không khỏi nhớ lại trước khi xuống núi sư tôn trình trọng dặn dò mình:

Sư tôn: A Tỳ, sau khi xuống núi có tính toán gì không?

Bạch Tỳ: đệ từ...Đệ từ muốn trừ gian diệt ác, tạo phúc cho muôn dân trăm họ.

Sư tôn: Ngu xuẩn!

Bạch Tỳ:?

Sư tôn: Vì sư cho rằng ---- kiếm tiền là quan trọng nhất.

Khó trách trước đây những bằng hữu từng xuống núi đều nói với nàng, dưới nhân gian không giống giới Tu tiên giới quả đấm là lớn nhất, dưới đó tiền bạc là nhất. Khiến cho người ta phần hận chính là, mới ba ngày Bạch Tỳ đã nghèo rớt trắng tay không còn đồng nào, chính là bị tọa kỵ của nàng ăn hết.

Bạch Tỳ không nhịn được thâm mắng trong lòng, Tiểu Hắc nguoi được lắm đúng là lòng dạ hiểm độc không có lương tâm! Bình thường ra đáng đại gia, bây giờ tiêu hết tiền của chủ nhân liền chạy trốn. Thao nhà hân, tiền nhân cái khí gì chứ? Cứ như vậy Bạch Tỳ vinh hạnh trở thành chủ nhân đầu tiên bị tọa kỵ ăn hết tiền.

Năm nay Bạch Tỳ được xếp vào hàng tiên ban thứ ba của Bát Chu Sơn, vốn nàng tư chất bình thường lại nhờ một chút ngoài ý muốn mà trở thành hàng ngũ đệ tử được xuất sư xuống núi lần này, chỉ có xuống núi mới phát huy hết được khả năng sư môn đã truyền dạy. Mà trận ngoài ý muốn kia không rõ là phúc hay họa, tất cả đều do tọa kỵ Tiểu Hắc này.

Một lần Bạch Tỳ lên núi bắt thỏ không may bị thương lại bị chó sói đuổi theo, đúng lúc này một con rắn lớn nhảy ra giữa đường, một đớp nuốt con sói, Bạch Tỳ đang hốt hoảng muốn nhân cơ hội chạy trốn, không biết do bị dọa hay sao mà toàn thân đều không cử động được, ngồi sững người trên đất, nàng cũng không ngờ, Hắc Xà lại không một ngum ăn nàng luôn, cũng không bỏ đi, Bạch Tỳ thâm nghĩ xong rồi, có lẽ nó giữ nàng làm lương thực dự trữ

Đúng lúc tuyệt vọng thì Hắc Xà mở miệng nói tiếng người, đưa ra hai yêu cầu với Bạch Tỳ: thứ nhất Bạch Tỳ phải tu tiên, hơn nữa trong vòng ba năm tu vi phải đạt tới mức Kim Đan; thứ hai phải thu thập ba khối tức nhưỡng cùng đá Ngũ Sắc, cùng nó đi làm một chuyện.

Thời điểm tính mạng bị uy hiếp, cũng không để ý sao xà có thể nói chuyện, lại càng không dám nghĩ từ chối, Bạch Tỳ vội vàng gật đầu đồng ý, nàng thâm tính trước mắt chạy thoát thân rồi tính sau, cùng lắm sau này nàng không lên núi chơi nữa.

Đôi mắt vàng kim của Hắc Xà chăm chú nhìn nàng, hình như xem thấu suy nghĩ của nàng, thè lưỡi nói: “Hôm nay bốn tọa có thể cứu nguoi, những ngày sau cũng có thể giết nguoi.”

“Ồi, xà đại nhân”, Bạch Tỳ vẻ mặt như đưa đám, “Chỉ cần không phải khai thiên lập địa, ta đều đáp ứng với ngài. Có điều, ta chỉ là một nữ nhân, nếu không làm được cũng không thể trách mình ta, chúng ta chấp nhận làm hết khả năng, nghe theo thiên mệnh sắp đặt được không?”

Tùng sợi vẩy trên đầu rắn run run: “Chuyện vá trời, không có nguoi không được.”

“Vá trời!” Một cảm giác cực kỳ mệt mỏi ưu thương trào lên trong Bạch Tỳ.

Vá trời, đó là chuyện của Thượng thần Nữ Oa nương nương làm, đến cuối cùng không phải vẫn chết sao.

Bạch Tỳ muốn kháng nghị, chuyện vá trời đó, nô tỳ không làm được đâu!

Hắc Xà liếc mắt sắc như dao! Ngu ý: Hoặc là bây giờ chết, hai là sau này chết!

“Ta chọn về sau! Không phải, không phải, không phải vá trời sao, chết từ té cũng không bằng nhẫn nhục sống, sống lâu hơn một ngày cũng là sống, việc này ta nhận!”

Nghe được câu trả lời của nàng, Hắc Xà nheo mắt lại, miệng rắn kéo về sau, Bạch Tỳ nghĩ: đây là đang cười thôi...

“Cái đó, Xà đại nhân, vá trời không phải chỉ cần đá Ngũ Sắc là được ư, còn cần tức nhưỡng làm gì?”

Về mặt ghét bỏ, Hắc Xà khinh bỉ nói: “Thiên cơ bất khả lậu.”

Bạch Tỳ: Ta XXX~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Hoa Thành (1)

Editor: Kinh Thuế

Hơn nửa năm sau đó, cứ vài ngày Bạch Tỳ lại đưa chút thức ăn cho Hắc Xà, từng ngày trôi qua, không đến nửa năm, không biết từ lúc nào hình dáng của Hắc Xà đã thay đổi rất nhiều, đầu có hai sừng, sườn mọc hai cánh, người bao đường com Bạch Tỳ nghi ngờ: đây là rắn sao! Làm gì có rắn nhà ai mọc sừng có cánh hả?

Hắc Xà cũng không vì tài nghệ cao cường hơn, không cần ngày diện,dan/"lequydon ngày đi kiếm thức ăn mà quên yêu cầu với Bạch Tỳ, có một người tự xưng là Tiên trưởng xuất hiện trong Bạch gia thôn nơi Bạch Tỳ lớn lên, vì vậy Bạch Tỳ thuận theo tiến vào Cửu Châu một trong ba đại tiên môn của Bát Chu Sơn.

Lúc rảnh rỗi, Bạch Tỳ thường cảm thán, tin tức được giấu kín chết đi được, đến tận nơi này nàng mới biết, lựa chọn người có linh căn không mới là sơ tuyển, còn phải qua được sơn môn, nhận sự phụ mới chính thức trở thành đệ tử của Bát Chu Sơn. Về phần thần tiên theo lời thôn dân Bạch gia thôn nói, cũng mới là người đang ở giữa lưng chừng mức trường sinh của con đường tu tiên mà thôi. Mặc dù chưa phải trường sinh, cũng có thể dựa vào tu vi thọ hơn mấy trăm năm. Trong tiên môn mỗi người lại tu hành khác nhau nên nắm giữ bản lĩnh khác nhau.

Sừng sững có đôi khi không chỉ để hình dung núi cao, còn có thể dùng miêu tả khí thế. Là Cửu Châu một trong ba đại môn phái tiên môn thần bí, trong Bát Chu Sơn, trầm đắm phía Bắc là Bắc Ngụy, tiếp phía Nam là Tiêu Tề, Cửu Châu lớn nhất ở phía trên được suối hồ bao quanh, vì vậy còn được mệnh danh là Vương Cung trên mặt nước, trong Vương Cung có người tu tiên cường đại nhất Cửu Châu. Bát Chu Sơn trên nhất, Vạn Nhận, Diệu Âm, ba ngọn núi tạo thành thế chân vạc, mỗi ngọn núi lại được phân chia trên dưới chốn bồng lai hay vùng đất phúc. Người muốn gia nhập Bát Chu Sơn phải cạnh tranh kịch liệt. Lấy ví dụ lần báo danh này của Bạch Tỳ chẳng hạn, nếu mọi người nắm tay nhau có thể tạo một vòng uốn lượn quanh Bát Chu Sơn.

Sau này Bạch Tỳ mới biết ở Cửu Châu trừ tiên nhân ra còn có yêu, ma, cùng phạm nhân, thiên địa phân chia thành năm giới. Người kiêu ngạo muốn nghịch mệnh tu thành tiên chỗ nào cũng có. Tại Cửu Châu, người muốn tu tiên không ít nhưng thỏa mãn được điều kiện lại cực hiếm. Đầu tiên, người phạm phải có linh căn, linh căn lại chia làm ba loại: thiên linh căn, địa linh căn và giả linh căn. Trong đó, người có thiên linh căn là lợi hại nhất, tu vi cũng tăng trưởng nhanh nhất chính là trong ngàn vạn mới có một người, địa linh căn thứ hai lại chiếm đa số được các môn phái tranh nhau như bảo bối. Giả linh căn so với người không có linh căn nhiều linh lực hơn một chút, sống lâu hơn nhưng không có khả năng tu tiên, cho dù cố gắng hết sức, vượt mọi chông gai hết ngày này đến ngày khác cũng không có cách nào đắc đạo thành tiên.

Tu tiên thật có khí thế sừng sững!

Trong nháy mắt, ba năm qua đi, vậy mà Bạch Tỳ thực sự có thể tu thành tiên tử tu vi cao thâm, tuy còn chưa quen hoàn toàn với hai chữ tiên tử thần thánh xa lạ nhưng khí tức quanh thân quả thật đã thay đổi nghiêng trời lệch đất!

Nàng không thể không thừa nhận, Tiểu Hắc tuyệt đối không phải là một con xà đơn giản, chuyện này từ khi gia nhập Bát Chu Sơn nàng cũng có thể nhìn ra một chút.

Trong lúc làm bài kiểm tra nhập môn, là một thiếu nữ ba không: không tư chất, không bồi cánh, không linh căn, Bạch Tỳ cảm thấy áp lực như núi, tiên tử dần đội nói với những đệ tử đứng sau: các vị, có thể đi qua sơn môn là được.

Nhắc đến cũng kì lạ, so với những cánh cửa khác ngoại trừ càng thêm to lớn hùng vĩ ra ngay đến màu sắc của sơn môn cũng rất bình thường, thế nhưng lại cản lại phần lớn mọi người.

Bạch Tỳ yên lặng nhớ lại thế tiến công khi đó, mắt thấy đã đến lượt mình, Tiểu Hắc vẫn ẩn nấp trên cổ tay nàng quyết định thật nhanh, trực tiếp cắn nàng một phát, một người một xà cứ như vậy ký một khắc ước kỳ quái, mượn linh lực của khắc ước, nàng dần từng bước nhỏ, nhàn tản như dạo bộ bước qua sơn môn trong ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Sở dĩ nói kỳ quái chính là theo thỏa thuận Bạch Tỳ lại là chủ khắc ước, thâm nghĩ, rốt cuộc cũng được trở mình hát bài ca thoát khỏi kiếp nông nô, còn có thể thu được một vật cười oai phong như vậy. Đồ xét Tiểu Hắc mấy lần, Hắc Xà ngày thường vênh váo hống hách lại có thái độ khác thường như bị gọi lên một chậu nước lạnh, luôn im lặng không lên tiếng. Mặc dù...

Đợi cho đến lúc tu được Kim Đan, vui vui về về xuống núi tìm kiếm tự do của bản thân cũng là lúc, vật cười của nàng, tọa kỵ Tiểu Hắc ăn sạch 100 con gà, bỏ mặc nàng không một xu dính túi biến mất đi!

Chạy là tốt, đúng lúc không cần đi làm cái gì và trời đó, trời sập không phải đã có cột chống trời sao, không tới một giây, Bạch Tỳ bỗng nhiên đứng dậy: Không phải ta mới là chủ nhân sao? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi, người xem ta là địa điểm thăm quan hả hả hả...

Trước mắt, quan trọng nhất với Bạch Tỳ là kiếm tiền thế nào.

Đừng nhìn nàng chỉ có chút pháp lực, tại Tu Tiên giới cũng có thể khoe khoang là thiên tài, tuy nhiên vẫn chỉ là trong trứng, người Tu Tiên không được tùy tiện xuất thủ với phạm nhân, dù sao đánh người phạm như vậy là không được phép.

Bạch Tỳ bói một quẻ, chặn đường cướp bóc là không thể được rồi.

Hay là dựa vào giá trị võ lực bên ngoài của mình, hộ vệ cho những nhà có tiền, nhưng dường như lại không hợp với bông hoa mọc trên đỉnh núi cao hơn người như Bạch Tỳ...

Quan trọng nhất là, điệu bộ kia chắc chắn sẽ bị Hắc Xà cười nhạo.

Nàng suy nghĩ làm việc nào vẫn giữ được tư thái cao mà vẫn kiếm được nhiều tiền đây, trong phạm trù nhận được tiền không nhận người...

Dưới chân núi Bát Chu Sơn không xa, có tòa thành lấy hoa làm tên, Bạch Tỳ vừa đi tới đó vừa suy nghĩ tìm nghề.

Đầu tháng ba, phía nam Bát Chu Sơn, phố lớn Hoa Thành, trước bảng thông cáo treo cáo thị bị người xem chen vây kín thành ba lớp nước chảy không lọt. Một cô nương áo trắng lụa mỏng đầy đặn người ra, xé bảng cáo thị xuống.

Quần chúng vây xem bắt đầu xôn xao đánh giá, cô nương đó trông rất trẻ, nhìn bề ngoài mới khoảng mười năm mười sáu tuổi, da trắng như bạch ngọc, mắt hạnh gọn sòng, mày đen lá liễu, miệng như cánh hoa hồng phấn khê hé mở, mũi thẳng tinh tế như được chạm khắc, kết hợp với cằm nhỏ, tóc đen như mực suôn dài chỉ cài một cây trâm gỗ đơn giản, trên người khoác sa mỏng, so với Bạch Tường Vi người từng đẹp nhất Hoa Thành cũng phải hơn ít nhất ba phần, mắt hạnh của nàng khê lay động, từng bước từng bước không nhanh không chậm đi tới phủ chủ thành.

Lưu lại một trận thì thảo xôn xao:

“Cô nương đẹp như vậy đi bắt yêu?”

“Tám phần chính nàng là yêu quái.”

Không ngờ trí tưởng tượng phong phú của mọi người lại độc đáo như vậy, Bạch Tỳ ngược khuôn mặt nhỏ nhún lên, bày tỏ tuyệt vọng với thẩm mỹ của dân chúng Hoa Thành, diện mạo này, rõ ràng là yêu nghiệt, không lẽ ai đẹp mắt đều là yêu sao.

Bảng cáo thị trong tay run run, Bạch Tỳ nở nụ cười, đang lo không tìm được nghề, tự nhiên có việc dâng đến tận cửa.

Bảng cáo thị lời ít ý nhiều: Con trai độc nhất của Tà thành chủ Hoa Thành ốm đau liệt giường cả năm nay, danh y khắp nơi đều nói không còn sống được lâu nữa, thành chủ đã không còn hy vọng nào nữa thì một đạo sĩ đi qua hô to trong phủ có yêu quái, xong liền giơ phát trần lên đi luôn. Người nghe hữu ý, Hoa Thành lại không lớn, trong khoảng thời gian ngắn, cả thành đều xôn xao việc phủ Thành Chủ có yêu quái. Tà thành chủ không thể làm gì khác mới mời các nhân sĩ dị năng đến, tất cả đều toi tã mà về, hiện nay chỉ cầu lương y khắp nơi kéo dài được tính mạng, thành chủ hứa sẽ lấy trọng kim khoản đãi.

Khói bánh trên trời rơi xuống này, nàng nhận.

Bạch Tỳ ngẩng đầu nhìn phủ thành chủ cách không xa, trên không mây đen bao phủ, ầm ầm giữa không trung tạo thành hình xoáy nước, càng xiết chặt bảng cáo thị hơn.

Tình hình này, rõ ràng cho thấy... Có yêu quái?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hoa Thành (2)

Editor: Kinh Thuế

Cửa chính màu đỏ của phủ thành chủ khép chặt, phía trước đặt hai con sư tử đá nhe răng dữ tợn, Bạch Tỳ giờ bàn tay trắng nõn lên, gõ liên ba tiếng cửa lớn cột kẹt một tiếng mở ra từ bên trong, một người ăn mặc như hạ nhân chạy tới nói: “Vị cô nương này, hôm nay thành chủ không tiếp khách, không có việc gì thì mau về nhà, có việc ngày mai đến đưa đơn kiện đi.”

Bạch Tỳ rút từ trong tay áo ra cáo thị, đưa ra trước mặt người hạ nhân, chỉ cười không nói.

Hạ nhân nhìn rõ mặt mày hớn hờ, cúi đầu khom lưng chào nhường đường: “Thỉnh tiên tử đến sảnh đợi, tiểu nhân sẽ đi báo cho thành chủ biết ngay.”

Trong phủ thành chủ, rường cột chạm trổ, hành lang ngập tràn hương hoa, hương thơm làm say mê lòng người cả đường đi, nhất là cây đào khổng lồ giữa đình viện, cả cây phấn hồng, nhẹ nhàng gần bó cạnh cây cầu nhỏ trông vô cùng thi vị rực rỡ.

Không bao lâu sau, Tà thành chủ mang theo hạ nhân vội vã chạy tới. Chân còn chưa bước vào trong sảnh, đôi tay đã ôm thành quyền, mặt mũi rạng rỡ cười nói: “Tiên tử hạ cố đến tể xá, là phúc ba đời của lão phu.”

Bạch Tỳ khẽ mỉm cười, nghĩ thầm, thành chủ này đã mập ra nhưng bước chân vẫn mạnh mẽ đầy uy lực, sống lưng thẳng tắp, tuổi trẻ chắc chắn là một đại nhân vật. Lại thấy hai bên tóc mai đã bạc, vẻ u sầu cũng nhuộm đầy hai hàng lông mày, có thể thấy chuyện sóng gió trong phủ không nhỏ.

Bạch Tỳ gập ngón cái vào, bốn ngón còn lại khép chặt, đáp lễ bằng lễ nghĩa tiên môn: “Thành chủ quá khen, Bạch mạo vãn du đến đây ngẫu nhiên nghe được chuyện trong phủ, bắt tại tự ý tiếp nhận bảng cáo thị.”

Tà thành chủ thờ dài một tiếng, nói: “Tiên tử, nếu không chúng ta trước đi xem khuyến tử một chút?”

Bạch Tỳ gật đầu, đi theo về phía đông tới sương phòng con trai độc nhất của Tạ thành chủ.

Hai người đi xuyên qua hành lang, mới vừa rồi nhìn từ xa chưa rõ, đi ngang qua tới chỗ cây đào thì Bạch Tỳ dừng bước, cẩn thận đánh giá cây ở giữa lương đình này, có dây kết ba vòng chung quanh bảo vệ.

Tạ thành chủ bên cạnh thấy nàng tò mò, lập tức giải thích: “Chúng tôi là người đến ở sau, viện này vốn là viện của phủ doãn tiền triều Bạch gia, Nam Tống mất thời Tiều Tề, khi lão phu cáo lão hồi hương mới mua chỗ này. Về phần cây đào này, nghe nói đã có mấy trăm năm tuổi rồi.”

Bạch Tỳ khẽ gật đầu, không lưu luyến nữa, ánh mắt nhìn theo ngón tay chỉ của Tạ thành chủ, thấy được một vị trường sam sắc ngọc, bóng dáng nam tử gầy yếu, xem ra chính là bệnh lâu tại giường, mắc bệnh hiểm nghèo Tạ Văn Quy.

Tạ Văn Quy hoàn toàn không biết sau lưng có người, đang vui vẻ trêu chọc một con vẹt lông xanh miệng hồng.

Vẹt nâng chân cánh quạt riu rít kêu to: “Mỹ nữ mỹ nữ đại mỹ nữ, nhìn ta nhìn ta mau nhìn ta.”

Bạch Tỳ cảm thấy hết sức thú vị, đang chuẩn bị đáp trả một câu, đúng lúc Tạ Văn Quy quay đầu lại, sắc mặt hần khác hẳn với người thường tái nhợt, khuôn mặt nhỏ dài, mắt phượng nhỏ sóng mắt khẽ động, khóe miệng khẽ nhếch không nói mà như đã cười. Đúng tiêu chuẩn một câu bằng hữu tốt Vương Linh của nàng đã nói: “Rõ ràng là khuôn mặt hoa hoa công tử giữa ban ngày chói chang hơn mặt trời.”

Tạ Văn Quy mỉm cười nhìn nữ tử áo trắng cách không xa, bộ dáng yếu đuối thoáng chốc tươi tắn sinh động hơn nhiều.

Bạch Tỳ nhanh chóng cúi chào, đồng thời bày ra bộ dáng một tiên tử lạnh nhạt: “Tạ công tử, hữu lễ.”

Mới vừa rồi vội vã gặp mặt, Tạ thành chủ bên cạnh mới nhỏ giọng nói với Bạch Tỳ: “Văn Quy không thích nhất chính là đạo sĩ, thường nói cái gì người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái.”

Bạch Tỳ hạ mi, theo lẽ thường nói, người say thường nói mình không say sao?

Ánh mắt nàng chuyển một vòng, nói: “À...? Vậy Bạch mỗ đi nghỉ ngơi trước, sau đó sẽ từ từ chẩn bệnh chữa trị cho công tử được không?”

Tạ thành chủ liên tục khen tiên tử thấu đáo, liền gọi hạ nhân an bài Bạch Tỳ nghỉ ngơi tại sương phòng phía tây. Bạch Tỳ hết sức vui mừng, tình cảnh này, ăn uống đều được sắp xếp, may nhờ nàng biết nhìn xa trông rộng, lựa chọn việc vĩ đại bất yêu ích nước lợi dân này.

~~~~~
Ăn xong cơm tối, Bạch Tỳ tùy tiện tản bộ trong đình viện, không chú ý ngẫu nhiên gặp phải Tạ Văn Quy, thuận tiện gặp trong cảnh ngượng ngập. Tình cảnh là mới vừa đi được hai bước, mắt thấy Bạch Tỳ liền bị lực hấp dẫn trên mặt đất hút xuống, Bạch Tỳ xoa xoa tay, chống lưng_____

“Xạt...” Âm thanh gì vậy?

Bạch Tỳ dẫu môi phồng phồng cái miệng đau dường như đụng phải cái gì, nàng nhanh chóng nhặt lên thứ như đồng tiền gì lên, phồng phồng đứng dậy, nói thảm một tiếng hồng bét_____

Nàng quả thật vô tình gặp được Tạ Văn Quy, chỉ là... Tư thế gặp trong lúc vô tình hình như không đúng.

Nắm chặt đồng tiền trong tay, Bạch Tỳ cứng rắn nặn ra một nụ cười lúng túng: “Ha ha, Tạ công tử, tản bộ, tản bộ.”

Tạ Văn Quy cười càng thêm vẻ vân đạm phong khinh: “Gọi ta Văn Quy đi, mới vừa rồi là ta đi nhanh quá.”

Theo lý đây là một khởi đầu vô cùng tốt, nhưng chung quy Bạch Tỳ vẫn cảm thấy bên ngoài cậu ta đang cười mà trong không cười, cũng không biết lượng sức ba năm nay cái nàng làm nhiều nhất chính là nhìn mặt ai đó, nàng có thể nhìn ra tâm trạng từ vẻ mặt Hắc Xà, phân biệt phạm nhân chỉ là chuyện nhỏ.

Bạch Tỳ nhường đường, làm tư thế mời: “Tạ công tử, mời đi trước.”

Tạ Văn Quy chấp tay đi qua, Bạch Tỳ xoa đồng tiền, đưa gần miệng huyệt sáo.

Theo Tạ thành chủ nói, đứa con trai độc nhất này không thích gì khác, chỉ thích tựa vào cây đào giữa viện đọc sách, muốn chứng tỏ hẳn không phải là loại mặt trắng chỉ biết ăn cơm mềm, hoàn toàn có tài hoa sẵn.

Tạ Văn Quy đi tới dưới gốc cây đào, lưng dựa về phía Bạch Tỳ, tự lẩm bẩm: “Phía nam có giai nhân, nhan sắc như đào nở.”

Từng cánh cây đào lay động, cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống, trong trời đất tựa như chỉ còn một người một cây, làm kinh động đến Bạch Tỳ, tựa như hoa rụng bay đi là từng đợt yêu khí trào ra, coi như phí lên sân khấu sao.

Tạ Văn Quy niềm nở nhiệt tình với cây đào như vậy là nhìn cây đào chỉ là cây... hay người bên trong đây?

_____

Mới sáng sớm, tiếng gõ cửa ầm ầm vang lên dồn dập, làm cho Bạch Tỳ tỉnh giấc.

“Tiên tử tiên tử, nhanh mở cửa, thiếu gia té xỉu.”

Tùy tiện khoác y phục vào, Bạch Tỳ nhanh chóng đến sương phòng phía đông.

Mở cửa, Tạ thành chủ không ngừng lau mồ hôi, đi vòng quanh, nhìn thấy Bạch Tỳ tiến lên quỳ sụp xuống: “Cầu xin tiên tử cứu con ta.” Ông dập đầu xuống đất: “Tiên tử, cần bao nhiêu tiền cũng được.”

“Tạ thành chủ, Bạch mỗ coi tiền như cặn bã.”

Sau đó bước một bước dài vào bên trong phòng ngủ, mùi thuốc xông vào mũi, hai bên giường che rèm nửa đóng nửa mở, nhờ khe nhỏ mà ánh mặt trời chiếu vào, Bạch Tỳ thấy Tạ Văn Quy đang nằm tựa trên đệm, cả người bị che kín trong lớp chăn dày.

Lòng bàn tay nàng hướng xuống, bắt đầu bấm từ huyệt Dũng Tuyền dưới chân đến huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu, một cỗ trọc khí màu đen theo đó thoát ra, Tạ Văn Quy ho khan mấy tiếng, chậm rãi mở mắt.

Tạ thành chủ không ngăn được nước mắt chảy dài, tay run run dịch góc chăn cho nhi tử.

“Cha?”

“Văn Quy nghỉ ngơi đi, cha cùng tiên tử nói chuyện.”

Ra ngoài phòng, Bạch Tỳ cũng lười thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói: “Hai bệnh, một thực một hư, thực là chứng chảy máu ngoài, hư là ma quái, trong phủ” nàng cố ý dừng lại, trầm giọng nói: “Yêu khí ngút trời.”

Tạ thành chủ không kìm được rung mình, thở dài nói lại chuyện xưa ba năm trước.

Trước khi tới Hoa Thành, nửa cuộc đời ông là trên ngựa chiến, kết hôn muộn, về già mới có con, sau đó phu nhân khó sinh mà mất, vốn là việc vui lại thành tang sự, nhưng Tạ thành chủ vốn tính tình hào sảng lạc quan, rộng rãi, cũng thể hiện kiên quyết không tái hôn với bên ngoài. Do đó càng thêm nuông chiều đứa con trai độc nhất, gọi là Tạ Văn Quy. Trong lòng người cha này, con trai ông không chỉ về ngoài tuần tú lịch sự, làm người có phẩm hạnh, lại có học thức hiểu biết, duy chỉ có một điều không hoàn mỹ chính là hôn sự, mắt thấy nhi tử đã hai mươi tuổi mà vẫn chưa có nhà gái nào đồng ý cưới, có lẽ cảm thấy hôn sự nhi tử sẽ bước theo con đường của mình Tạ thành chủ cảm thấy lo lắng. Kéo dài thêm hai năm nữa, bắt đầu từ mùa xuân năm ngoái, không rõ vì sao Tạ công tử lại mắc bệnh không dậy nổi, đến nay đã gần một năm, càng ngày càng tiêu tụy, mỗi lần đi ngoài là máu chảy không ngừng, danh y khắp nơi cũng phán đây là chứng chảy máu nghiêm trọng, cho dù thuốc thang hay châm cứu cũng không có tác dụng, một thời gian trước có vị tiên trưởng tuần mỹ phi phạm đến, ngài ấy vừa liếc nhìn đã nói tốt nhất lão phu nên ra cáo thị, đến lúc đó sẽ có một vị tiên tử họ Bạch đến giúp...

Bạch Tỳ đang uống trà xanh thiếu chút nữa thì phun ra, đây khả năng là chuyện tốt của sư huynh sư tỷ đồng môn với nàng làm rồi, lực lượng đồng môn quan trọng biết bao! Xem ra sau khi xuống núi cũng không phải một hai người thiếu tiền, ở trong sự quan tâm yêu mến của đồng môn, Bạch Tỳ không sợ nghèo nữa rồi.

Bạch Tỳ cười yếu ớt, chậm rãi nói: “Không ngờ danh tiếng bản tiên tử đã lan đến tận đây, hổ thẹn rồi.”

“Ba ba ba.” Tiếng gõ cửa vang lên, hạ nhân bị đánh thức rời giường đi tới mở cửa phát ra tiếng ‘cọt kẹt’.

Đứng ngoài cửa là một nam tử một thân áo dài đen tuyền, người làm vừa định hét lên, lại bị khí thế nam tử dọa cho thu trở về, khiếp đảm hỏi: “Vị đại gia này, không biết ngài đến phủ thành chủ có chuyện gì?”

Nam tử lạnh lùng nhả ra hai chữ: “Bắt yêu.”

Người làm sợ hãi lui về sau một bước, không cẩn thận ngã xuống đất, nam tử sai bước đi vào bên trong phủ. Người làm dùng sức dụi dụi mắt, mới vừa rồi gặp phải ảo giác sao, làm gì có người nào có con người màu vàng, trừ khi là yêu quái.

Tạ thành chủ sai người đến nhắn, có một vị khách quý nhất định phải giới thiệu cho Bạch Tỳ quen biết.

Khách quý? Đơn hàng thứ nhất còn chưa làm xong, đơn hàng thứ hai đã có, Bạch Tỳ hết sức vui mừng, khoe mất đuôi mày đều lộ ra vui vẻ, đến khi nhìn thấy vị khách quý kia thì vui mừng đã tụt xuống còn nửa đông cứng trên mặt.

Nam tử ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, trên đời này nàng còn chưa thấy qua gương mặt đẹp mắt như vậy, chưa một ai. Hàng lông mày như viễn sơn, chiếc mũi thẳng khéo léo khảm trên mặt như dương chi bạch ngọc, môi mím lại lạnh lùng, khoe miệng khẽ nhếch, hai mắt nhắm hờ để lộ ra hàng mi dài cong đầy sâu thẳm. Thì ra, cái đẹp thực sự là chuyện vô cùng đơn giản, không có quan hệ gì đến nội tâm hay tính tình, chỉ cần người ấy lăng lẳng đứng ở đó, trong đầu đã chỉ muốn nghĩ đến chữ: Đẹp. Không giống sư tôn Tiêu Diễn đẹp như họa, cũng không phải như đệ nhất mỹ nhân Bát Chu Sơn

Hợp Hoan đẹp đến kinh diễm động phách, hay lộng lẫy thanh cao như Thanh Viễn trường tồn với thời gian, cái đẹp này tựa như từ chín tầng trời trút xuống, lộ ra vẻ thần thánh cùng nghiêm nghị bất khả xâm phạm.

Đẹp đến khuynh quốc khuynh thành.

Có cái gì đó tròn tròn ầm ập trào ra từ khoang mũi, tí tách.

Tạ thành chủ sắc mặt căng thẳng, thăm dò kêu một tiếng: “Tiên tử.”

Bạch Tỳ khoát tay, ý bảo ông ngậm miệng, sau đó cọ cọ cái mũi, trên tay nhuộm đỏ.

A- -

Nam tử khẽ cười một tiếng, nàng nhìn thấy, trong đôi mắt kia con ngươi màu vàng hiện lên, nhìn kỹ từ dưới lại tựa hồ như gặp ảo giác.

Thái độ gì chứ! Chưa từng thấy qua chảy máu mũi sao, bản tiên tử gần đây nóng trong người, người thì biết cái gì.

Bạch Tỳ liếc mắt, dựng lên khí thế phiêu phiêu của một tiên tử, hỏi Tạ thành chủ: “Không biết Kim... Khách quý ở chỗ nào?” Thiếu chút nữa nói hớ, nói ra hai chữ kim chủ.

“Tiên tử, vị này chính là vị đạo trưởng lão phu nhắc trước đó.”

Bất Chu Sơn địa linh nhân kiệt, người Tu tiên sử dụng linh khí trời đất để rèn luyện bản thân, bộ dáng xinh xắn thực sự rất nhiều nhưng đẹp mắt thành như vậy, Bạch Tỳ quyết định trở về phải hảo hảo hỏi thăm một chút, là đệ tử bảo bối dưới trướng tiên nhân nào.

“Ha ha, sư huynh, đã lâu không gặp.”

Đằng Sơ tựa tiểu phi tiểu, nói: “Đã lâu không gặp.”

Lúc này, có hạ nhân cấp bách chạy vào nói Tạ Văn Quy lại bệnh rồi.

- -

Trên giường, Tạ Văn Quy sắc mặt trắng bệch, hốc mắt hõm sâu khiến cho đôi mắt trở nên to hơn, lông mày đen kịt lại thưa thớt như sắp không trụ được, môi bạc phếch lại càng tăng độ kích thích từ máu mới nôn ra, che đi làn da trắng nhợt nhạt.

“Phụ thân.” Tạ công tử hữu khí vô lực làm bộ muốn đứng dậy.

Tạ thành chủ nhanh chóng đè hấn lại, nhìn đến Đằng Chi Sơ và Bạch Tỳ, giống như do dự nên mời người nào tới trước, ông nói với con trai: “Vị này chính là tiên trưởng vân du, cùng tiên tử tới đây xem bệnh cho con, Văn Quy mau nằm xuống.”

Bạch Tỳ ngồi xuống một chiếc ghế cạnh giường, liếc mắt nhìn một cái liền hiểu nguyên nhân. Tạ thành chủ thấy Bạch Tỳ khám bệnh nhanh như vậy, trong bụng bắt đầu thấp thòm không yên, vội vàng mời Đằng Chi Sơ tới xem, Đằng Chi Sơ cũng gật đầu một cái thể hiện mình đã xem xong rồi.

Ba người ra đến ngoài cửa, Tạ thành chủ lo âu gât mồ hôi trên mặt: “Tiên trưởng, con ta, còn... còn có thể cứu chữa?”

“Đương nhiên có thể, chỉ là phải mất hai ngày.”

Tạ thành chủ nhìn sang Bạch Tỳ.

“Sư huynh nói có thể cứu chữa, đương nhiên là có thể rồi.”

Biết được chẩn đoán hai người giống nhau, phối hợp ngầm hiểu, Tạ thành chủ vui sướng như cơn mưa, lo lắng cũng bớt đi một nửa, bèn khẩn trương gọi người làm nhanh chóng chuẩn bị phòng tốt nhất cho Đằng Chi Sơ. Lại nhìn trời đã gần trưa, lấy lòng hỏi Đằng Chi Sơ cùng Bạch Tỳ muốn ăn đồ chay thế nào, ngàn vạn lần đừng khách khí. [dien.danle;quy//don](#)

Lúc này đã là giữa giờ Thìn (9h – 11h), gió xuân đưa nhẹ, vạt áo dài Đằng Sơ Nhất tung bay, cười ngạo nghễ nói: “Cho mười con gà mái ấp, bốn con hầm, ba con hấp muối, ba con nướng, to lửa một chút.”

Bạch Tỳ không chút nghĩ ngợi, nói tiếp: “Ta ba con là được, cách làm giống như của sư huynh.”

Tạ thành chủ cùng hạ nhân sau lưng kinh ngạc đến ngẩn người, các tiên nhân trên trời, quả nhiên người phạm không hiểu nổi?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hoa Thành (3)

Editor: Kinh Thuế

Hường thụ cả một ngày được ăn gà, cơm nước no nê xong Bạch Tỳ mới bắt chéo chân vừa xia răng vừa suy nghĩ bất yêu thế nào, trong phủ thành chủ, yêu khí ngất trời, cả Hoa Thành cũng bị bao trùm bởi khí của nó, khí thế này, không có ngàn năm đạo hạnh không đạt nổi.

Về phần sư huynh cũng không thể để hắn chiếm lợi, càng không thể để hắn đoạt mất bạc, bạc một mình nàng nuốt là được rồi, sư huynh có đẹp hơn nữa cũng không thể thay cơm ăn.

Giờ Tý yêu khí nặng nhất, Bạch Tỳ chậm rãi đi qua hành lang, ẩn trong bóng đêm, nhìn chăm chăm cây đào có dây bao quanh kia.

Từ trong thân cây, một cánh tay thon dài trắng nõn giơ ra, tiếp đến là nửa người, từ bộ ngực phập phồng có thể nhìn ra là một nữ nhân. Khi nàng ta hoàn toàn ra khỏi cây, khe nứt từ cây tự động đóng lại, kín kẽ như tất cả vừa rồi đều chưa từng xảy ra. Nữ nhân đi tới nhà thủy tạ bên cạnh, đóng cửa tạo dáng một lần mới rời khỏi, nàng ta cũng không lo lắng diện/danle.quy,don có người theo dõi, lúc mình đi tới sương phòng phía đông của Tạ Văn Quy.

Đứng trước cửa sổ sương phòng phía đông, giấu linh khí để không lộ ra ngoài, Bạch Tỳ ném vài lá bùa về hướng phòng Tạ Văn Quy, bên cạnh giường, không khí dao động, có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả trong phòng, bên trong là một cô gái áo hồng dung mạo xinh đẹp, đang che mặt khóc thút thít.

Tạ Văn Quy ho khan nhồm đậy, âm thanh hết sức yếu ớt: “Tường Vi, đừng sợ.” Trong lời nói chứa tiếc thương vô vàn.

Cô gái tên Tường Vi khẽ gạt đầu, tựa vào trong lòng Tạ Văn Quy, nhu tình như nước, khóc thút thít nói: “Công tử, ta nguyện ý chờ công tử cả đời.”

Hai người chàng chàng thiếp thiếp đầy thương tâm khiến Bạch Tỳ không đành lòng nhìn, nhưng nghĩ đến bạc, nàng chịu đựng.

Trực tiếp phá cửa vào chỉ nàng kia là yêu, khẳng định không ai tin còn khiến mình tỏ ra bỉ ổi, Bạch Tỳ có chút rối rắm, rốt cuộc bây giờ nên bắt hay lát sau dùng chút thủ đoạn đây? Đang xuất thần, không biết người nào từ phía sau vỗ vỗ bả vai nàng, Bạch Tỳ có chút phiền: “Ta đang bận, có chuyện lát nói sau.”

Đối phương không thức thời mà còn tiếp tục, vỗ nàng mấy lần, lực tay cũng lớn hơn, một ngón tay điểm đau bả vai nàng, từ từ, người bình thường nào sẽ dùng một ngón tay điểm nàng chứ?

Đang lúc mơ màng, Bạch Tỳ nhớ lại Tạ thành chủ đã sớm kể cho nàng nghe về lịch sử chiến đấu nhà bọn họ.

Sở dĩ có tên Hoa thành là bởi bốn mùa đều có trăm hoa đua nở rực rỡ cả năm, trong vạn loài hoa, Mẫu Đơn cao quý, Tường Vi mỹ hoặc, Thu Cúc Hồng mai mỗi loài một vẻ... Về phần hoa đào... có lẽ những người thích ngắm đào đều muốn nhìn nhiều hơn một chút.

Ngày xuân chính là thời gian hoa đào nở rộ, nơi to lớn này trước kia là sân sau của người triều trước bị bỏ hoang đã mấy chục năm, nghe nói chủ nhân mới là người trên cả đời trên sa trường, tường quân chặn địch ngàn dặm, cũng chỉ có người chủ như vậy, sát khí quá lớn, đừng nói cả ma quỷ cũng không sợ huống chi chỉ là tòa viện bỏ hoang. Tạ thành chủ cũng không phải người phong nhã gì, một đình viện tốt, lì bị một cây đào to đến ba người ôm không xuể chiếm đi hết diện tích, to lớn vượn cảnh lá, che khuất hết ánh mặt trời, vì vậy lệnh một tiếng, chặt cây đào này đi.

Tôi tới vâng dạ nhanh chóng mang búa diu đến.

“Hãy khoan.” Tiếng nói ra đích thực chính là con trai độc nhất của thành chủ, nhẹ nhàng nói ra, tôi tớ hùng hổ nhanh chóng dừng lại.

Thiếu gia từ từ đi vào trong bóng mát của cây, đón gió thổi, tôi tớ không nghe rõ thiếu gia nói những gì, bởi gió thổi lớn, chỉ biết cậu ta ngửa đầu nhìn, thật lâu thật lâu sau, mới hiểu được thiếu gia đặc biệt mê - - chiếu cổ cây đào.

Cánh lá cây đào lay động theo gió, những nụ hoa nhỏ xinh mới chớm nở, ban đầu, tôi tớ muốn lấy lòng, nghĩ thầm, rằng, thiếu gia có lẽ sẽ ở đây lâu, muốn làm một bộ gia cụ thật tốt.

Thiếu gia bắt đầu tự thân mình trông nom cây đào, ví như sáng sớm dựa vào cây đào, ngồi trong bóng cây đọc sách, lá cây không ngừng lắc lư.

Sương sớm phủ, thỉnh thoảng rơi xuống cũng tích lại giữa hàng lông mày, thiếu gia khép lại sách lựa, âm thanh mềm nhẹ: “Phi quý Diệc Phi tiên, một khúc hoa đào rơi...”

Hoặc ngẫu nhiên sẽ tự mình chăm sóc cắt bỏ những chạc cây dư thừa...

Lúc chiều hạ lại tưới nước cho cây.

Hay mở cửa sổ, thỉnh thoảng lại nhìn màu đào hồng trần ngập trong trời đất.

Một mùi hương khác lạ tràn đến xông lên mặt, xộc thẳng lên mũi, hoa đào thấp thoáng bay, Bạch Tỳ mở to mắt, lọt vào trong mắt là một nam tử đang đứng trên mặt nước nhà thủy tạ, khoanh tay đứng, hoa văn tối màu ẩn hiện trên trường bào đen theo gió bay bay, buộc quanh thân hình cao lớn, còn có một tia - -

Rét lạnh, đây là loại hàn ý sóng ngầm mãnh liệt.

Bạch Tỳ rung mình một cái, ra sức dụi mắt, nàng không nhìn lầm, ngoại trừ ánh mắt so với người bình thường cực kì đẹp, thậm chí đáng vẻ cũng khiến cho người ta run sợ, đó là một con người màu vàng (kim sắc).

“Cao nhân, quấy rầy, ta đi lầm đường.”

Quả thực là bị ai, Bạch Tỳ chạy mà mồ hôi đầm đìa, chạy mấy vòng quanh gốc cây đào, cuối cùng vẫn là chạy lại gần nhà thủy tạ. Khó trách người này sớm không đến muộn không đến, lại đến đúng thời điểm nàng muốn bắt yêu, thì ra hẳn vốn không phải sư huynh trên Bất Chu, rõ ràng là đồng bọn của đào yêu mà. Thành Chủ nghĩ hẳn là người núi Ngũ Chi, bên trong phủ có yêu khí, lớn mạnh nhất, căn bản chính là vị trước mắt này đi.

Đằng Sơ khoe miệng cong lên, thần thánh vô cùng, yêu khí ngút trời. Bạch Tỳ lắc lắc đầu, sương mù giăng phủ kín, nam tử bước ra khỏi nhà thủy tạ, mặt hồ xanh liền lay động. Nam tử đến gần, ở giữa hai tròng mắt đã là màu đen tuyền, Bạch Tỳ thấy trời đất như đảo lộn, còn có chính bản thân mình bên tai không còn nghe được tiếng nước, ánh mắt cũng không nhìn về cây đào. Nàng chỉ còn nghe được tiếng tim đập của chính mình, và chỉ còn nhìn con người đầy tao nhã này.

Đắc tội đại tiên hay đại yêu tu vi vô cùng cao thâm, thiết thời đều là vân bối. Đừng hỏi tại sao nàng biết người này là đại yêu, chủ yếu chính là khí chất!

Cho dù làm quỷ, cũng nhất định là quỷ phong lưu. So với việc phải chết vì lửa giận sau này của đại xà không đáng tin kia, còn không bằng chết trong tay đại yêu mỹ nam này.

Sau đó... Sau đó... Nào Bạch Tỳ nóng lên, khí huyết xông lên, hào hùng tỏa ra vạn trượng làm nàng làm chuyện đến nghĩ cũng không dám. Chỉ thấy tay nàng mở ra song chường, dùng lực nhảy lên, Bạch Tỳ ôm lấy nam tử, nhắm ngay mũi mũi của hắn, ra sức hôn lên một cái.

Ngay sau đó, đau đớn trong dự kiến cũng không truyền đến, khẽ mở một con mắt ra, hắn vẫn duy trì tư thế bản thân bị ôm ấp, lại mở một con mắt, Bạch Tỳ nhìn lên, vị đại yêu này, dường như mặt đỏ rồi.

Nhất định là ảo giác, thời điểm tỉnh mộng, chân khí bị dồn nén, tự chính mình làm ngã mình... .

Vì thế - - Bạch Tỳ ngất đi.

Lúc đó, thấy nàng té xỉu, Đằng Sơ Nhất nhảy dựng lên, ôm lấy thiếu nữ mềm mại trong lòng, nháy mắt bay khỏi nhà thủy tạ, đến phòng tiếp khách phía tây viện. Đây cửa ra, nam tử nhẹ nhàng đặt Bạch Tỳ nằm lên giường. Lúc ngủ say (té xỉu) Bạch Tỳ an tĩnh hơn rất nhiều, lông mi thon dài, mũi nhỏ xinh, môi mềm mại như nước, nghĩ đến nụ hôn bối rối thoáng qua, tai Đằng Sơ Nhất lại đỏ lên.

Bạch Tỳ ngủ mơ thấy gì đó, ha ha cười, xoay chuyển người, hai hàng máu mũi nghiêng nghiêng chảy xuống trên gối đầu: “Mĩ nam, một người nữa...”

Thật sự là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Đằng Sơ cau mày, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lúc trước thì mở to mắt nhìn mình chảy nước miếng, hiện tại nhắm mắt lại nghĩ đến mình cũng chảy máu mũi, một vạn năm rồi nàng cũng chẳng chút tiến bộ.

Hôm nay Tạ thành chủ hết sức cao hứng, Bạch Tỳ qua nha hoàn mới biết, thì ra là Tạ Văn Quy nói, sau khi khỏi bệnh sẽ chọn một cô nương dùng kiệu lớn tám người khiêng rước về nhà.

Đồng tây sương phòng đối diện, chạm mặt không dễ dàng.

“Tiên tử, sớm” Tạ Văn Quy híp mắt, cười cực kỳ sáng lạng.

Người đương nhiên cao hứng, ngày hôm qua vừa cùng tiểu tình nhân gặp mặt, Bạch Tỳ kiên định cho rằng mình không thấy được đoạn sau của bọn họ lúc nửa đêm, cô nam quả nữ, sẽ thân thiết thế nào chứ, đều nói hồng nhan họa thủy, vị này thật không có phúc, người đó lại là yêu quái.

Bạch Tỳ cười khanh khách đáp lại: “Tạ công tử sớm, nghe nói gần đây song hỷ lâm môn, chúc mừng.”

Tạ Văn Quy sắc mặt khẽ biến, tiến lên vài bước, đến trước mặt Bạch Tỳ: “Tiên tử, Văn Quy xưa nay nói đến mấy thứ thần tiên ma quái đều không tin, không biết người đã từng tận mắt nhìn thấy chưa?”

“Cài này hà, có cơ hội Bạch mỗ nhất định sẽ chỉ cho Tạ công tử nhìn một lần.”

Tan rã trong không vui, Tạ Văn Quy tiếp tục mân mê bảo bối cây đào của hắn, Bạch Tỳ chăm chú nhìn, cảm thấy nên vứt khó chịu ra sau đầu, cô gái kia muốn ăn hắn lại một lòng muốn tìm đường chết.

Ngày hôm qua vốn đã bắt gặp được yêu quái, đều tại Tiểu Hắc, đúng lúc lại cản người như vậy, chính là Tiểu Hắc dùng cái đuôi đâm vào bờ vai nàng. Về sau, nàng cũng không nhớ rõ lắm, cảnh kia nàng cũng không biết là mộng hay thực, nghĩ tới đây, mặt Bạch Tỳ đỏ lên, dựa trên tuổi ở trần gian, nàng

sớm nên xuất giá, cho nên mới có mộng xuân làm gì gì đó cũng thực bình thường đi... Hay do nàng muốn bắt yêu quái đến điên rồi?

Nếu là thật, tại sao đại yêu giả danh nữ nam đồng môn không tiêu diệt nàng bịt miệng?

Nếu là giả, nàng nhớ rõ đôi đồng tử lúc ấy, ánh hoàng kim lấp lánh đôi con ngươi.

Nằm bò trong phòng mấy ngày, đào yêu kia cũng không xuất hiện, không đợi Bạch Tỳ nghĩ làm sao dụ xả xuất động, Đằng Sơ Nhất mời nàng cùng bắt yêu vào giờ tý nửa đêm.

Bởi vì giấc mộng lúc trước, Bạch Tỳ vô tình hay cố ý đều muốn tránh mặt hắn, ngay ý định đi tìm tiểu Hắc cũng có, nhưng không biết tại sao, lúc nghe được lời mời kia trong lòng nàng lại có chút xiu xức động.

Đằng Sơ Nhất dán phù chú lên cửa sổ, Bạch Tỳ liếc trộm một cái, so với cửa mình dường như phức tạp hơn một chút. Quả nhiên, không bao lâu sau, đào yêu bắt đầu tiến về phía phòng ngủ Tạ Văn Quy, hai người lại bắt đầu tình chàng ý thiếp đầy thân mật.

Bạch Tỳ nhắc tay, cửa phòng mở rộng ra.

Nàng cười như không cười, nói với Tạ Văn Quy: “Thành chủ có biết trong phòng Tạ công tử, có vị giai nhân không mời mà đến không?”

Tạ công tử bị ghen, mắt tròn trắng lên, thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu, đào yêu kiêu diễm bên cạnh cuống quýt lấy tay áo che mặt, lã chã chực khóc.

Bạch Tỳ lại tiến lên một bước, trên mặt khiêu khích: “Bạch mỗ đã nói qua, có cơ hội nhất định sẽ chỉ cho Tạ công tử nhìn.”

Nói xong, váy dài bay bay, lòng bàn tay hướng ra ngoài, đến trước mặt đào yêu. Đào yêu cũng không cam chịu yếu thế, móng tay trong nháy mắt dài ra, tung người nhảy một cái, hướng thẳng tay chỗ trái tim Bạch Tỳ, Bạch Tỳ lắc mình tránh thoát, lại nhanh chóng dán một lá bùa vải lên lưng đào yêu, đào yêu gãy dựa hồi lâu, lại không nhúc nhích được nửa bước, từ eo trở xuống, thân người dần biến mất, biến thành gốc cây già chạm đất.

“Tiên tử tha mạng, tiên tử tha mạng.”

Trên mặt đất, đào yêu khóc thút thít, nước mắt như sắc đào lưu chuyển, cực kỳ bi ai đến tận xương, nàng khẽ liếc nhìn Tạ Văn Quy trên giường vẫn giương mắt lên nhìn, sắc mặt càng thê lương, Tạ công tử mới vừa thương hương tiếc ngọc, trực tiếp trợn ngược hai mắt, ngất đi.

Bạch Tỳ dùng hai ngón tay, nâng cằm cô gái lên: “Dung Hoa Nhục Đào Lý, ngươi, tiểu yêu có biết tội?”

Không đợi đào yêu trả lời, Bạch Tỳ lại quay sang nói chuyện với Đằng Sơ Nhất: “Sur huynh, chúng ta luận công ban thưởng, yêu quái này là do mình ta bắt.”

Đằng Sơ Nhất từ chối cho ý kiến, liếc nhìn đào yêu: “Vì sao hại người?”

Móng tay đào yêu ghim chặt vào tay, mắt nhắm lại, kể lại chuyện ba năm trước.

Đã từng là một đình viện hoang phế sau lại đón gia đình Thành chủ, cây đào chiếm nhiều đất vốn sẽ bị hạ nhân chặt đi lại được thiếu gia cứu, mới đầu nàng cũng chỉ sinh lòng cảm động và nhớ nhung, cho đến khi hết ngày này qua ngày khác từ tháng này sang tháng khác được Tạ Văn Quy hết lòng chăm sóc, tưới cây bón phân, cắt tỉa cảnh thừa, đào yêu rất cuộc động tư phạm.

Sau không biết tại sao, hai tháng liền cũng không thấy thiếu gia xuất hiện. Rót cuộc đến một ngày, bóng đêm vừa bao phủ, cây đào liền biến thành cô gái áo hồng tìm đến thư phòng của thiếu gia, thiếu gia đưa lưng về phía nàng, đang thưởng thức một bức họa, bức tranh vẽ một mỹ nhân đạp hoa mà đến, dáng người thướt tha, ống tay buông xuống nhẹ nhàng, nàng nhìn không rõ về mặt thiếu gia, chỉ là có chút tò mò muốn biết khuôn mặt cô gái kia, là ai chỉ dùng một bức họa đã đoạt đi ánh mắt chú mục sâu thẳm của thiếu gia. Nóng lòng nhìn, nàng đụng phải góc bàn, thiếu gia thấy động quay lại nhìn, trong mắt không phải sợ hãi, không phải kinh ngạc mà là vui mừng.

Nàng té ngã trên mặt đất, nhìn thấy rõ ràng, cô gái trong bức họa kia, khuôn mặt giống hệt nàng...?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hoa Thành (4)

Editor: Kinh Thuế

Sau này, đào yêu thành người Tạ Văn Quy yêu, họ Bạch tên Tường Vi.

Một bên có tình, một bên có ý, đêm khuya không người đó thiếu gia cùng đào yêu ước hẹn, muôn vàn ý mật tình nồng, giai nhân bên cạnh, thiếu gia cũng không giấu được tình yêu trong lòng, quyết định đi nhà nàng cầu hôn, điều này làm đào yêu khó xử, nhà của nàng ở chính chỗ này rồi.

Thiếu gia lại cố chấp: “Bạch gia là vọng tộc đã trăm năm, cũng không biết làm sao để lệnh tôn lệnh đường đồng ý đây?”

Đào yêu há hốc mồm, nhìn đến ánh mắt đầy sùng ái của thiếu gia, nuốt xuống.

Thiếu gia sờ sờ đầu nàng: “Tường Vi, đừng sợ, cho dù thế nào ta nhất định sẽ cưới nàng.”

Nhưng mà, thiếu gia, thời gian của chàng không còn nhiều nữa; còn ta, cũng không phải Tường Vi.

Những lời này là do danh y Thành chủ mời đến nói ra.

Đào yêu liếc nhìn thiếu gia hôn mê trên giường, nước mắt càng nhiều, âm thanh ngen ngào: “Tiên tử, tiểu yêu biết sai, không nên yêu mến người phạm, tiểu yêu cũng chỉ cầu thiếu gia khỏe mạnh an khang.”

Đây là lần đầu tiên xuống núi Bạch Tỳ được tiếp xúc với tình yêu của yêu nhân, cảm thấy thật mới lạ, thốn thức không ngừng: “Cũng không phải không có thuốc chữa được, chỉ là.”

Đào yêu lập tức ngừng khóc, bộ mặt mong đợi, miệng nhỏ hé mở, vừa thấy đã thương.dien/danle.'quydon

Đặng Sơ Nhất bắt đầu nói tiếp: “Chỉ cần ngàn lượng nước mắt hoa đào là có thể.”

Đào yêu nhanh chóng lau lấy nước mắt, nâng ở lòng bàn tay: “Tiên trưởng, tiên tử, muốn bao nhiêu mới đủ?”

Chỉ phong của Bạch Tỳ khẽ vạch, lòng bàn tay đào yêu lập tức xuất hiện một vết thương, có một chất lỏng không màu từ từ trào ra, Bạch Tỳ xoa xát một chút, chỉ lát sau, những chất lỏng này ngưng kết thành dạng keo, nàng giơ lên trước mặt đào yêu nói: “Đây mới là nước mắt hoa đào.”

Nước mắt hoa đào, còn gọi là nhựa cây, trị được bệnh về máu, là do cây đào chịu ngoại lực gây ra vết thương mới tiết ra, giúp trị lành vết thương cho cây, ở trạng thái tự nhiên cũng có thể tiết ra nhưng số lượng rất ít.

Về phần cây đào ngàn năm này, Bạch Tỳ nhìn nửa đoạn chạc cây trong tay, mấy đóa hoa đào đang nở rộ, nàng tính toán muốn về Bất Chu Sơn trồng trong sân viện, bên cạnh có nhiều loại hoa nữa.

Đêm đó, Bạch Tỳ hỏi đào yêu, còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?

Đào yêu nói, mong xóa đi trí nhớ của công tử về tiểu nữ.

Nàng vĩnh viễn đã không còn cơ hội nói ra câu nói kia, thiếp tên là Đào Ngưng, không phải Bạch Tường Vi.

Hoa đào kiều diễm, cây đào vô tình, nhưng đào yêu lại nguyện ý róc xương lóc thịt cho công tử, cầu công tử một đời an khang.

Cây vô tình mới có thể sống, không còn da sẽ phải chết. Một vết thương, một ly nước mắt, vết tích do đao lồng vào nhau, không còn nơi nào không chém tới, nàng lại không khóc một chút nào, đây là hình phạt lăng trì nàng, cũng là thuốc bổ cứu mạng hần. Nàng chảy một giọt nước mắt, hần sẽ tốt một phần bệnh, đợi đến khi sinh mạng nàng hao hết, hần có thể lần nữa trở nên khỏe mạnh.

Trên bàn, bình hoa cắm mấy cành đào có nụ hoa đã chớm nở, Bạch Tỳ nâng cầm nhìn cành đào, Tạ thành chủ mới vừa tính tiền công cho nàng, bạc gấp năm lần so với nói trong cáo thị. Bạch Tỳ nghĩ mình phải vui mừng nhưng làm thế nào cũng không cười ra được.

Tối hôm đó, Đào Ngưng trở lại trong gốc cây đào, một cổ hắc khí cũng theo nàng ta tới trong phòng, mới đầu cho là khí dư sau chiêu thức của đồa yêu, cố ý tiếp hơi thở kia, trong lòng nàng chấn kinh, tuy đào yêu có ngàn năm đạo hạnh nhưng không có lòng hại người, hơi thở tinh khiết, diendan/le]quydon thậm chí có chút ngọt nhu hòa, cổ hơi khí này hoàn toàn bất đồng, là oán khí cay độc tà ác đã trăm năm, nàng rõ ràng không phải là đối thủ.

Bạch Tỳ muốn ra tay trước chiếm lợi thế, kết quả vừa đối mặt liền trực tiếp bị đánh bại: “Phốc.” Bạch Tỳ ngửa đầu phun ra một búng máu.

Hắc khí lượn lờ trước mắt đang cao hứng, có người phá cửa sổ xông vào ôm lấy Bạch Tỳ, hắc khí đột nhiên tiêu tán.

Đặng Sơ Nhất nhanh chóng chạy thẳng đến nhà thủy tạ.

Toàn thân Bạch Tỳ đau đớn bị ném vào trong hồ, đau đớn quả nhiên được hóa giải, không ngờ nước trong nhà thủy tạ này kì diệu vậy có thể hóa giải tổn thương đan điền, nhưng mà --- --- nàng không biết bơi...

Nhìn nàng trong nước ra sức vẫy vùng, không ngừng vùng vẫy, kèm theo “khụ khụ”, “cứu mạng”...không biết có phải ảo giác không, Bạch Tỳ cảm thấy cơ thể thôi chìm xuống, thân thể nàng được nâng lên, quanh người là một xúc cảm lạnh lẽo mà mềm mại, trong hoảng hốt, Bạch Tỳ nhìn bản thân bị ôm, được đặt xuống. Nhắm mắt lại, Bạch Tỳ cảm giác mình vừa phát hiện một bí mật.

Lạc Thần, nhưng thật ra lại là nam nhân.

Trường sam màu đen, lút nước mà đi, ánh mắt trong veo, tuấn mỹ vô song, yêu nghiệt hơn đào yêu lại khí phách vạn phần tựa tiên nhân.

“Ha ha.” Bạch Tỳ cười khúc khích, nàng lại dám đùa giỡn Lạc Thần tu tiên giả, còn đang mông lung, lại bật thốt lên một câu: “Run rẩy đi! Tào Tháo.”

Đằng Sơ Nhất nhìn Bạch Tỳ dưới đất, có chút khó hiểu, nhìn người trên đất một giây trước còn nửa sống nửa chết, giây kế tiếp đã mặt tươi cười khúc khích, lại nhớ tới một câu nói mới học được: “Không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.”

Mà đồng đội heo của hắn, áo dưới mỏng, thân thể như ẩn như hiện, chân dài eo thon, bởi vì thờ dốc ngực phập phồng lên xuống, hô hấp còn khó khăn khiến khuôn mặt đồ ỉm lên, Đằng Sơ Nhất quay đầu, đồ ngốc này, như thế nào vẫn giống trước đây không chút thẹn thùng hay đề phòng gì vậy.

Tay áo phất nhẹ, quần áo Bạch Tỳ trở nên khô ráo ngay, không biết do đan điền vẫn bị thương tổn hay mới suýt chết chìm, Bạch Tỳ từ từ nhắm mắt lại.

Nam tử hơi nhú mày lại, quả nhiên là trước sau như một luôn ngu xuẩn, gặp một lần là ghét một lần, thật đúng là...Đã lâu không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hoa Thành (4)

Editor: Kinh Thuế

Năm ngày sau, Đằng Sơ Nhất mới từ biệt Tạ thành chủ, trước khi đi, hắn hạ thấp giọng nói với Bạch Tỳ: “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.”

Cả người Bạch Tỳ lập tức nổi da gà, mạnh miệng cười nói: “Bạch mã cũng không phải người dễ bị dọa, sư huynh, tạm biệt không tiễn.”

Đối với cái lão không hiểu sao lại xuất hiện này, Bạch Tỳ có chút quý dị, cảm giác mâu thuẫn, có chút sợ hãi âm dương quái khí, lại cố tình mong đợi được nhìn thấy hắn thật lâu, nhưng vừa nghĩ đến đối phương là đối thủ cạnh tranh việc làm ăn với mình, bao hảo cảm lập tức tan thành mây khói, trời đất bao la, tiền bạc lớn nhất trên đời.

Đằng Sơ Nhất giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, gần từng chữ: “Lần sau gặp.”

Vài ngày sau đó, ba chữ này khiến cử chỉ hành động của Bạch Tỳ điên rồ, động một chút lại nhảy lên chải chuốt rồi lại ỉu xiu, khiến nàng vừa cảm hận lại xen chút vui sướng nho nhỏ.

Nhắm mắt lại Bạch Tỳ cũng biết, hôm đó ôm nàng nhảy vào thủy tạ, trong phủ thành chủ chỉ duy nhất có Đằng Sơ Nhất làm được.

Bạch Tỳ nghĩ, nàng bị bệnh rồi...

Lại qua năm ngày, Tạ công tử thân thể dần dần khỏe lên, dân chúng Hoa Thành được thành chủ mời dự tiệc, mấy vị lão nhân lớn tuổi nhìn viện trống rỗng, lặng lẽ nói: “Lần này xong rồi, dưới đất này có vật, chỉ cây đào ngàn năm mới trấn áp được.” Người làm truyền lời mấy lão nhân đó đến cho thành chủ, Tạ thành chủ giận dữ, sao dám bịa đặt nhiều lời như vậy, đào cho ta, xem xem phía dưới có vật gì. dien/dan";lequydon Người làm đào đất lên sâu trăm mét, một hòm hồng bằng gỗ lim khảm tơ vàng bị nâng ra, Tạ thành chủ hoàn toàn khó chịu, mở hòm ra cho ta. Khi mở hòm ra, một cỗ mùi hôi thối tràn ngập dâng lên, mọi người lùi lại vài mét, đợi mùi hôi tản đi, trong quan tài lại không thấy có gì nữa.

Trong phòng khách, Bạch Tỳ nghe Tạ thành chủ miêu tả lại, nói thầm một tiếng, hồngбет, đạo hạnh của nàng còn thấp, cứu Tạ Văn Quy, lại thả ra yêu tà, yêu tà là sát khí mạnh nhất Cửu Châu biến thành, quả thật cần cây đào ngàn năm mới trấn áp được.

Bạch Tỳ lấy bức họa từ thư phòng Tạ công tử ra, Tạ thành chủ kinh ngạc há miệng tay nắm chặt, run run chỉ nói: “Này, này, ai, nghiệt duyên!”

Cô gái trong tranh họ Bạch tên Tường Vi, là chủ nhân cũ của viện tiểu nữ nhi Bạch gia, hai mươi năm trước, trên chiến trường, gia chủ Bạch gia bại dưới tay Tạ thành chủ, Hoàng đế tiền triều dưới con nóng giận, ra lệnh diệt cửu tộc Bạch gia, trong số hành hình lại thiếu một người, chính là vị tiểu nữ Bạch gia này, có người nói được thần tiên cứu đi, cũng có người nói nàng tự thiêu chính mình, còn có người nói, nàng sai nha hoàn chôn nàng dưới gốc cây đào nàng thích nhất khi còn sống.

Chiến sự kết thúc, phu nhân Tạ thành chủ khó sinh mà chết, ông nhớ lại chuyện cũ, cảm thấy ông trời đang trừng phạt mình, không nhận được áy náy trong lòng, quỷ thần xui khiến tới Hoa Thành, mua lại tòa đình viện.

Bạch Tỳ nhớ lại mấy ngày trước cây đào một thân vết thương loang lổ để mặc cho vết thương lan rộng để nước mắt hoa đào chảy ra, trong lòng nàng ấy có suy nghĩ gì, đối lại là nàng, không biết có người nào nguyện ý như vậy không? Sau đó lại nghĩ đến bây giờ ngay cả tọa kỵ của mình còn không rõ tung tích, hỏa nộ xung đan điền, bay thẳng lên trời!

Tạ thành chủ thấy Bạch Tỳ đứng lên, vô bức họa nữ nhân thành một nắm. Sợ hãi rất nhiều càng cảm thấy Bạch Tỳ tốt, thái độ phụ trách đến cùng của nàng khiến ông cảm thấy ánh mắt nhìn người của mình đúng là không tệ mà.

“Cái cây kia...” Tạ thành chủ lau lau mồ hôi rịn ra trên đầu.

Bạch Tỳ đưa ra ba đạo bùa chú, dẫn dò Tạ thành chủ dán vào thân cây đào, Tạ thành chủ nhận bùa cáo từ, nhanh chóng sai hạ nhân đi dán bùa.

Ngày xưa, các đồng môn Bất Chu thường vụng trộm truyền nhau đọc các thoại bản ngắn, bên trong là rất nhiều cổ sự về tài tử giai nhân, Bạch Tỳ từ chối không đọc, nàng đã có một vật cười vừa mang hình thể không lồ vừa máu lạnh, nào có nhân hạ gì mà đi chú ý đến những đau khổ chốn trần gian? Thân mình còn chưa lo xong...

Chuyện tà yêu, nếu nàng đã gặp phải vẫn muốn giải quyết triệt để cho tốt, bất tri bất giác lại ra khỏi phòng, ánh sao ban đêm lóe sáng, trong đình viện có thể miễn cưỡng nhìn thấy, đầu tiên là hồ to nơi cây đào từng bị đào lên, màu đen kịt hòa trong trời đêm, giống như miệng thú há to, muốn cắn nuốt tinh tú trên trời.

“Kiệt kiệt kiệt”, từng tiếng quái lạ vang lên, đất dưới chân Bạch Tỳ cũng rung lên theo từng hồi.

Lần theo âm thanh, Bạch Tỳ nhìn hướng đối diện miệng hồ, một nữ nhân thân cao hai đến ba thước, mặc thanh y, tóc bay tán loạn, trên đỉnh đầu còn có một con mắt. Quanh quần bên gốc cây, lướt đi như gió. Đây là Hạng Bạt, đi qua nơi nào, khắp trời đất đều là lửa.

Bạch Tỳ hít mát lại, loại như Hạng Bạt, phần lớn đều hung ác, tám ngàn vạn máu tươi, trải qua ba ngàn năm mới tạo thành. Một khi đã tạo thành, Hạng Bạt ra oai, vạn vật thể gian đều bị thiêu hủy, không cần nghĩ cũng biết cực kỳ đáng sợ.

“Kiệt kiệt.” Hạng Bạt chưởng một chưởng xuống đất, tất cả đình viện, từ trong ra ngoài, nhanh chóng nứt toác, đình đài sụp đổ, dưới chân Bạch Tỳ cũng nứt ra khe lún.

Bạch Tỳ nhanh chóng nhảy lên, một tay tụ chưởng lực, nhanh chóng đánh về phía Hạng Bạt. Bạch Tỳ điều động khí lực toàn thân, xoay người liên tục, tránh thoát nguy hiểm, nhưng nửa người vừa mới nhích lên, lại hứng lấy một đoàn lửa khói xộc thẳng vào mặt. Ngay tại chỗ, Bạch Tỳ nhảy lên, lại khó khăn tránh thoát. Lần lượt công kích đã chọc giận yêu thú Hạng Bạt, nó hung hăng ném ra từng đạo lửa khói.

Ngàn cân treo sợi tóc, Bạch Tỳ nghĩ thầm: “Tập trung toàn bộ tinh lực huy động đất gần đây, làm thành một bức tường đất dày, lấy Thổ chống Hỏa.

Ngay tại lúc Bạch Tỳ sắp bị lửa khói cắn nuốt thì một người đất dài rộng vurun ra trước ngăn lại phần lớn diễm hỏa. Bạch Tỳ vurun tay chạm vào bức tường “Rắc rắc”, tường đất chợt nứt toác ra, Bạch Tỳ cảm thấy toàn thân không còn hơi sức, ngồi bệt trên mặt đất.

Hạng Bạt sợ nước, nếu có thể khiến nó lao vào ao đầm, mình mới được cứu.

Tập trung tinh thần, thu lấy linh khí từ hơi nước trong không khí, trên mặt Bạch Tỳ đỏ lên từng mảng, Hạng Bạt đang từng bước tới gần.

Một luồng nhiệt lưu từ đan điền nơi bụng chạy thẳng lên trên, truyền toàn bộ linh khí trong người xuống dưới đất.

Hai thước, một mét, nửa thước.

“Rồng...” Hơn nửa người Hạng Bạt chìm sâu vào vũng bùn, cố gắng giãy giụa, ngược lại càng khiến lún sâu hơn. Bạch Tỳ vừa mới chuẩn bị buông lỏng một chút, toàn thân Hạng Bạt lại cháy lên lửa đen, trong nháy mắt ao đầm biến thành đất khô nứt nẻ, Hạng Bạt nhảy vọt đến trước mặt Bạch Tỳ.

Không kịp lau mồ hôi rịn ra hai má, Bạch Tỳ vội vàng lui về phía sau, vừa lui vừa nghĩ... Tiểu Hắc rốt cuộc ngơoi ở chỗ nào!!!

“Tiến lên” Tiếng vang nghiêm nghị bên tai, một bóng Xà thật to lớn đen tuyền bao phủ Bạch Tỳ, đuôi rắn đen cuộn Bạch Tỳ lại, ném lên hai cánh trên lưng.

Nàng rốt cuộc đã tìm được tạo kỵ của mình, vậy đen mịn, thân mang cánh, còn có con ngơoi vàng kim dựng đứng, không thể giả được!

Đuôi cự xà giờ cao, dùng sức chụp xuống, Hạng Bạt ‘rồng...’ âm thanh yếu dần, một luồng khói đen bay lên, tiêu tán trên không chung, đuôi rắn móc ra, nơi buông tim Hạng Bạt chấn động không ngừng.

“Tức nhường.”

Khói tức ngưỡng thứ nhất không hẹn mà gặp, Bạch Tỳ tiếp nhận, hai ngón tay khép lại, mở lồng ngực ra, một khối đất màu vàng lập tức rơi ra...

Sáng sớm hôm sau, đình viện đã dọn dẹp lại, Tạ thành chủ trồng xuống ba cây bình an. Bạch Tỳ cất xong ngân lượng, bái biệt Tạ thành chủ, rời khỏi Hoa Thành.

Dọc đường đi, thảnh thơi Bạch Tỳ lại vén tay áo lên, lộ ra con rắn nhỏ đen tuyền quấn quanh cổ tay, nàng siết chặt đuôi rắn, Tiểu Hắc giống như lão tăng nhập định, hoàn toàn không có phản ứng với ngoại giới.

Người cứ kiêu ngạo đi, không có thịt gà ăn đâu.

“Tiểu Hắc, tại sao Đào Ngưng và Bạch Tường Vi lại có dung mạo giống nhau? Hạng Bạt chính là Bạch Tường Vi mà.

“Kính Chấp hướng mộc, lấy cây làm thân, lấy ái làm hồn, lấy tâm làm mạo.”

Không hổ là tọa kỵ của nàng, âm thanh thật dễ nghe, cùng với Đăng Sơ Nhất không phân cao thấp. Có mấy lời nói thế nào nhỉ, mỗi người đều có mặt tốt và mặt xấu riêng cùng nhau tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khi Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đại yêu

Editor: Kinh Thuế

Không rõ là việc giữ bí mật vốn kém hay những những người kể chuyện công lực thâm hậu, rất nhanh, câu chuyện cây đào của Tạ thành chủ Hoa Thành đã vang danh vạn dặm.

Trong góc một tiệm trà, phe phẩy quạt giấy, người kể chuyện (thư nhân) quần vải áo thô nói: “Cây vốn vô tâm, dựa vào linh lực của tức nhường mới trấn được hồn của Hạng Bạt xuống. Bạch Tường Vi sau khi chết, hồn phách bị cây đào hút lấy. Ngàn năm sau thân thể tạo thành gặp được tình yêu, hai người lưỡng tình tương duyệt, gặp được phu quân.”

Phu quân? Nghe nói trong dân gian mỗi cô gái đến tuổi cập kê đều được cha mẹ tìm cho một vị hôn phu, người này gọi là phu quân của cô gái đó. Sư tôn Bạch Tỳ Tiêu Diễn đã trả lời khiến đám đệ tử nữ của Bất Chu Sơn kinh ngạc không thôi: “Cái gọi là lương thiện, chính là chữ nương ít đi chữ nữ, cái gọi là cưới chính là nữ nhân lẫn ra ngắt xiu.”

(良: lương thiện, 娘.nương(mẹ, con gái), bớt đi chữ nữ là: 女.)

Bạch Tỳ cực kì tin tưởng mình thông minh mạnh mẽ như vậy sẽ không bị ngắt xiu, sau đó dùng sức lắc đầu, giống như có thể xóa tan đi hình ảnh bóng dáng cao lớn mạnh mẽ ôm mình ra khỏi nhà thủy tạ hôm đó.Dien’.danle’quydon

Qua cửa sổ của khách sạn, Bạch Tỳ chống cằm nhìn cảnh dòng người vội vã đi lại trên đường phố, còn có trẻ nhỏ cầm cành đào vui sướng chạy đùa. Từ khi tiến vào Bất Chu Sơn rồi lập chí tu tiên, thất tình lục dục đã tựa như áng mây cuối chân trời _____ có thể nhìn không thể chạm tới. Nếu coi trọng người trong tiên môn thì còn may, vợ chồng có thể cùng nhau tu tiên, nhưng nếu coi trọng người phàm, không phải khi tóc mình đen tóc người đã bạc rồi sao?

Đứa trẻ không cẩn thận té ngã trên mặt đất, được một nam nhân đỡ dậy, nam nhân áo đen tuyền, vóc người cao to, mặt như viễn sơn, tư thế tựa như trăng sáng trên trời quang, Bạch Tỳ định thần nhìn lại, chính là người nọ, bất người nhảy qua cửa sổ, chỉ sợ bỏ lỡ hân.

Sau khi chia tay, Bạch Tỳ càng thêm khẳng định, Đăng Sơ Nhất tuyệt đối không phải là người!

Cặp mắt khác hẳn với người thường, vạn vật trong trời đất này, chỉ có đại yêu mới có con mắt màu vàng kim như vậy.

Kể ra, Tiểu Hắc tọa kỵ của nàng cũng có con mắt màu vàng óng, con rắn này thấy thế nào cũng có kinh nghiệm phong phú hơn nàng, vén tay áo lên - - xà, không thấy.

Bạch Tỳ cố nén lại hai huyết thái dương đang căng lên, bị xà đại gia coi chủ nhân là nàng như không có đã nhìn thấy quen rồi, điều thực sự khiến nàng đau đớn mất hết mặt mũi là, tọa kỵ của nàng luôn khiến nàng trong tình huống không hề hay biết.....chạy trốn.

- -!

Một đường đuổi theo, Bạch Tỳ vừa truy vừa tìm vẫn không kịp.

Trên đường trở về, một cỗ mùi hương xông vào mũi, Tu tiên giả ở Trúc Cơ từ lâu chỉ ăn ngũ cốc, ngoại trừ ham mê ăn gà trời sinh, lâu lắm rồi Bạch Tỳ mới biết trên đời này vẫn còn hương thơm có thể lay động mình đến vậy, mùi thơm này, tràn đầy linh khí tinh thuần, chỉ ngửi thôi cũng đã cảm thấy sung sướng, thật giống như người đói khát đã lâu ngửi được mùi đồ ăn, nước miếng chảy ào ào, con sâu thềm ăn không ngừng ngo ngoáy.

“Cô nương, nhìn trũng hạt viên tròn sao?”

Hỏi chuyện là một lão nhân mặc vải rách, thanh âm khàn khàn, chỉ lộ hai con mắt, đôi mắt đục ngầu. Thấy Bạch Tỳ dừng lại, lão thận trọng lấy từ trong túi tiền ra, bên trong là những viên cầu lớn nhỏ cùng màu sắc khác nhau, lẳng lẽ tỏa ra mùi hương dụ hoặc.Dien’;dan/lequydon

Bạch Tỳ nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: “Đây là?”

Lão nhân có phần kinh ngạc, nhỏ giọng nói: “Cô nương, đây chính là Yêu Đan tốt nhất, xem tỉ lệ này, thượng phẩm.” Một tay lão cầm mấy viên cầu, để dưới mũi Bạch Tỳ, thấy ánh mắt Bạch Tỳ nhìn theo tay lão lượn vòng, hài lòng cười một tiếng, âm thanh quá đi, khàn đục như tiếng xé rách cái gì.

Trong lòng đã nổi lên sóng to gió lớn, Bạch Tỳ vẫn cố giữ bình tĩnh ngoài mặt nói: “Những Yêu Đan này để làm gì vậy?”

“Ăn.”

Bạch Tỳ co căng chạy, toàn bộ nhận thức về Tu tiên giới cho nàng biết, ăn Yêu Đan chỉ có một loại, chính là...

Thất hồn lạc phách trở lại gian phòng trọ, Bạch Tỳ trang bị thật tốt một cước đạp bay cửa, chuẩn bị tra khảo với Hắc Xà đang chiếm giường kia.

Nhưng khi thấy trên giường một Hắc Xà cuộn mình thành ba tảng chỉ lộ ra nửa đoạn đầu màu đen thì nàng cảm thấy giá mình bị mù còn tốt hơn...

Rõ ràng xuống núi để tìm thú vui, thuận tiện tính toán kế nhân sinh sau này, đánh bậy đánh bạ thế nào lại lấy được khối tức nhưỡng thứ nhất, cứ như vậy, dường như việc và trời cũng không còn xa tầm tay như tưởng tượng. Nhưng chưa kịp vui vẻ bao lâu, nàng chợt nhận ra _____ nàng bị bệnh rồi!

“Ngu xuẩn!” Âm thanh nghiêm nghị của Hắc Xà vang lên, Bạch Tỳ vén tay áo lên, con rắn nhỏ đen tuyền đã uốn lượn trên cổ tay, hai chiếc sừng rắn dựng thẳng theo khuôn mặt hếch cao, về mặt hết sức phách lối.

Tiểu Hắc nhìn khuôn mặt ngây ngô cười của Bạch Tỳ, một lần nữa tự vấn bản thân mình không có tìm lầm người chứ, dù sao ngoại trừ Bạch Tỳ, những người khác như thế là bình thường.

Bạch Tỳ nắm lấy con rắn nhỏ bầy tặc, ngoan độc nói: “Tiểu Hắc, lúc đầu ta chưa từng tu luyện lại có thể nhảy thẳng qua Luyện Khí có phải nhờ khế ước với ngươi không?”

Đôi mắt trong suốt của con rắn liếc sang, thể hiện rõ ràng hai chữ: Ngu ngốc.

“Khế ước kia là cái gì vậy?”

Đầu rắn xoay chuyển, để lại cho nàng xem cái ót ngao mạn.

“Này, thật sự là khế ước chủ tớ sao?” Ba năm qua Bạch Tỳ không ngừng ép hỏi, Tiểu xà vẫn thà chết chứ không chịu khuất phục, Bạch Tỳ cũng không tin mình thực sự có thể hát bài ca nông nô vùng lên nổi dậy, sau này nàng sẽ là chủ, nó là nô bộc?

Tại Tu tiên giới ở Cửu Châu, yêu quái hóa thành Linh Thú chia làm hai loại, Linh Thú có thể khai thông trí tuệ, loại này chỉ có nhân tài tu tiên ở Cửu Châu, tu vi cao thâm mới có được, một mặt là vì số lượng Linh Thú thừa thối, hai là sức chiến đấu của Linh Thú có thể trợ giúp cho tu tiên giả, Linh Thú mạnh đương nhiên không chịu nhận thức chủ nhân có sức mạnh thấp, mặt khác mua Linh Thú cần số lượng lớn linh thạch (Tiền tệ trong giới tu tiên, bên trong chứa linh khí, có thể dùng bổ sung linh khí), nhân tu giàu có cũng không nhiều. Một khi ký kết khế ước chủ tớ, nhân tu (người tu đạo) không may chết đi, Linh Thú cũng chết theo, ngược lại, Linh Thú chết đi chủ nhân cùng lắm là giảm tu vi. Tu vi có thể tu luyện trở lại, nhưng mệnh mất thì không tu lại được. Thậm chí Tam đại tiên môn trong Bát Chu Sơn ở Cửu Châu, nghe nói mỗi người cũng chỉ nuôi một Linh Thú.

Sao có thể, cáo già tâm ngoan thủ lạt Tiểu Hắc sẽ chịu ỨC HIẾP của thiếu nữ vá trời, lại còn sẵn sàng kí khế ước chủ tớ so với khế ước bán mình còn thảm khốc hơn kia.

“Ai yêu.” Bạch Tỳ chợt cảm thấy trong đầu có gì đó như nổ tung, đan điền đau đớn như bị xé rách.

Àm, tiểu xà từ tay Bạch Tỳ nhảy xuống hóa to thành cỡ chén com. Trên đầu hai sừng nhô cao, thân rắn đen tuyền lân phiến, trên lưng nhô ra cánh, xuyên qua làn sương mù mỏng, in đậm rõ ràng trong mắt Bạch Tỳ.

Hắc Xà hé nửa mí mắt liếc Bạch Tỳ: đừng nghĩ dựa vào khế ước, xà đại gia ta vẫn có thể tùy thời tiêu diệt ngươi.

Miệng Bạch Tỳ thành hình chữ O, mắt thấy Hắc Xà ngẩng cao đầu, nhảy lên cửa sổ khách sạn phóng mắt ra ngoài. Động tác như nước chảy mây trôi, tư thế cao ngạo phách lối.

Niềm vui sướng trong tưởng tượng nháy mắt bị đánh cho tan tành.

Chớp mắt không ngừng, người chủ nào đó đau đớn nghĩ: “Ta có Linh Thú, nhưng ta phải nghe lời nó, ta có vật cười, nhưng nó không để cho ta cười.” thật phiền muộn mà.

“Tiểu Hắc, nói cho ngươi biết một việc.”

Trên bệ cửa, hai cánh uy vũ không chút lay chuyển.

“Ta có thể đã bị bệnh ____”

Đầu rấn đen tuyền rớt cuộc quay lại, đôi đồng tử kim sắc trợn trừng, nhìn xuống bóng dáng thiếu nữ áo trắng kia.

“Có thể không giúp người vá trời được nữa - -.”

Thân rấn đen tuyền nháy mắt cứng đờ, Tiểu Hắc bay vào trong phòng, thập phần khinh thường nói: “Tai họa sống ngàn năm.”

Bạch Tỳ cảm thấy lục phủ ngũ tạng cho đến đan điền đều bị sự cao ngạo này của Hắc Xà khơi lên nộ khí, hận không thể khạc lửa ra từ miệng một hồi nung chín con rắn kia, như vậy mới có thể an ủi tâm hồn bé nhỏ của mình. . .

Lúc trước chính mình chỉ là một phạm nhân tu tiên, có Linh Thú chính là hoài bích kỉ tội (ngọc vốn vô tội, người mang ngọc mới có tội), sau đó lại nhờ khế ước mới kí mượn lực để qua được Bát Chu Sơn, năng mới nén giận phân đầu theo tên cận bã này học tập.

Khế ước, cho dù khế ước có tốt đến mấy cũng không được tự do!

Trên người Tiểu Hắc, làn vảy (lân phiến) như phát ra một tầng bạch quang, chiếu rọi hơn cả ánh trắng ngoài cửa sổ. Bạch Tỳ giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên thân rắn, vảy mịn nhưng cứng, cũng cực kì bóng loáng. Rón rén bò lên trên giường, Bạch Tỳ gấp cong cả người, vòng quanh Hắc Xà, cả một đêm ngon giấc.

Trước khi ngủ, Bạch Tỳ nghĩ: Xem ra không phải mình mắc bệnh tương tư, mà là con sâu tham ăn trong bụng theo mùi Yêu Đan mà chạy tới.

- -

Ba ngày sau, Bạch Tỳ tới bờ biển Tây Bắc, cách Tây Bắc ngàn dặm theo hướng tây là tiên môn Bát Chu Sơn. Chặng vạng cùng ngày, Bạch Tỳ gặp một vị cổ nhân- -, sư tỷ cách vách ở Bát Chu Sơn Cao Thiên tới cửa bái phỏng, hai người cùng ngồi trên ghế đá trong sân.

Vị sư tỷ Cao Thiên này thập phần nho nhã dịu dàng đáng yêu, vào Bát Chu Sơn đã hơn hai mươi năm, gần đây mới vất vả tiến được vào kì Nguyên Anh thành công, muốn nhân cơ hội bí cảnh mở ra mà tìm vũ khí thích hợp. Kinh/Thue..dien'danlequydon.Nhưng nàng phụ trách trông coi rừng cây bông cùng đầm lầy bên cạnh phía sau núi, yêu thú sau núi lại đông đảo, một tháng sau chính là thời điểm cây bông tạo hoa mà nàng ở trong bí cảnh lại không thể phân thân, thấy mỗi ngày Bạch Tỳ đều đi dạo xung quanh, lại biết nàng tu hành cực nhanh, đoán nàng tạm thời cũng không có việc gì nên mới tới xin nàng chăm sóc rừng bông thay mình, tránh việc bị yêu thú phá hoại.

Bạch Tỳ nghe vậy lập tức đồng ý, vỗ vỗ ngực đảm bảo một ngọn cỏ bông hoa đều sẽ không thiếu được.

“Sư muội, vài ngày nữa vào Bồng Lai bí cảnh, sư tôn của ta cùng Đoàn Tụ chân nhân đã làm danh sách, bên trong không có ta.” Cao Thiên cắn môi cúi đầu xuống: “Đến lúc đó Bạch sư muội không cần tiếp tục trông hộ rừng bông cùng đầm lầy nữa.”

Bạch Tỳ có lòng an ủi nhưng cũng không biết nói gì, trong lòng khẽ động, đứng rồi, đầm lầy nước. . . .

“Cao sư tỷ, đầm lầy phía sau rừng bông có tác dụng chữa thương đan điền phải không?”

Cao Thiên sắc mặt hơi biến hỏi: “Bạch sư muội từ đâu biết được?”

Không đợi Bạch Tỳ trả lời, âm thanh Cao Thiên không kìm được vọng vang lên: “Đừng bảo là.”

Bạch Tỳ không tự chủ nghe theo đối phương: “Đi ngang qua nghe những sư huynh khác nói.”

“Đầm lầy có từ lúc Bát Chu Sơn tồn tại đến nay, chuyện chữa khỏi được cũng không nhiều tiên hữu biết, không phải là không đúng mà bên trong đầm lầy, chỉ chữa được cho yêu và Linh Thú.”

“Người trong tiên môn không được sao?”

“Bất luận kẻ nào tu tiên cũng không được, tu vi thấp may ra còn có thể đi vào chữa thương, tu vi cao tuyệt đối không được, cũng thần bí như Bồng Lai bí cảnh vậy.”

Nếu người tu tiên không được, vậy tại sao nàng có thể, rốt cuộc là có chỗ nào không đúng đây?

Cao Thiên lắc đầu một cái: “Cái này cũng không biết được, ta trông coi rừng bông lâu như vậy, cũng chưa thấy có người nào dám thử qua.”

“Sư tỷ vậy những chỗ khác thì sao, nước giống như ở đầm lầy có thể chữa trị đan điền.”

“Nghe nói chỉ có trăm mét nước chung quanh Đại Yêu đạo hạnh ngàn năm, chịu yêu khí nhuộm dần trăm năm, mới có thể trị được đan điền của yêu cùng Linh Thú.”

.....

Cho đến khi ánh trăng lên cao, hai người mới tận hứng mà về.

Ngồi xếp bằng trên bồ đoàn trong phòng, Bạch Tỳ vận khí cảm nhận đan điền, bên trong đan điền, vòng quanh là dải ánh sáng trắng quẩn vào nhau, vào sâu bên trong nữa, từng hạt nhỏ vàng như trứng bồ câu bắn ra, dường như cảm nhận được hơi thở của chủ nhân nên cực kỳ kích động. Từ khi mới tu luyện, Bạch Tỳ đã bắt đầu hoài nghi, người khác đều luyện theo con đường từ Luyện Khí – Trúc Cơ – Kim Đan – Nguyên Anh – Hóa Kỳ, cho tới nàng, là một người phạm không bắt đầu từ Luyện Khí cũng không qua Trúc Cơ đã có một viên Kim Đan nhỏ bên trong. . .

Thật ra trước đây cũng từng trải qua chuyện tương tự như ban ngày, nàng còn nhớ rõ mấy vị sư huynh ra ngoài rèn luyện, mang về nội đan của yêu thú, bởi vì tò mò nàng cũng tham gia náo nhiệt, vừa mới đến gần, Bạch Tỳ lại cảm thấy Yêu Đan thơm ngon khác thường, làm cho nàng không nhịn được muốn nuốt vào, Yêu Đan có viên lớn viên nhỏ, tròn trịa, mà màu sắc Yêu Đan, Bạch Tỳ nhớ là màu hồng. . .

Nếu không phải thân thể nàng có vấn đề, chột nghĩ đến Tiểu Hắc, chẳng lẽ là do khế ước giữa hai người?

Trong trời đất này, chỉ có Yêu mới có thể thông qua việc nuốt Yêu Đan khác tăng thêm linh lực và tu vi. . . ?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bồng lai bí cảnh (một)

EDITOR: KINH THUẾ

Nhà mình là Xà thần vừa tuấn mỹ lại cao ngạo, một con rắn cái bình thường khẳng định không lọt vào mắt nó. Từ dưới chợ chân núi thật vất vả mới thu được mười mấy loại rắn cái, sọc đen vàng cùng Kim Hoàn xà biến đổi đa dạng màu sắc, giống loại đầy đủ cả, chắc chắn đủ dùng, đủ lập một hậu cung cho Tiểu Hắc.

Hắc Xà liếc nhìn đồng xà đang giãy dụa trên mặt đất, khí định thần nhân vòng tới bên giường làm tổ. Kim Hoàn xà có cái đầu to nhất đang đưa đầu rắn, ý đồ đi lại gần giường, đôi mắt vàng kim của Hắc Xà lườm một cái, cả đám rắn cái nằm bò rạp xuống trên mặt đất không nhúc nhích.

“Ngươi!” Bạch Tỳ tức đến giậm chân, “Đây là do chủ nhân ngươi mất rất nhiều tiền mới mua được đó!”

Hắc Xà thu lại hơi liếm, nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Tỳ, vẻ mặt thể hiện rõ: mua để làm gì?

“Còn không phải vì ngươi sao!”

“Bỏn tọa chỉ thích ăn thịt gà.”

.....

“Tiểu Hắc, rốt cuộc dạng gà thể nào mới có thể lọt vào mắt của ngươi?”

Đôi mắt Hắc Xà tối sầm lại, nhớ lại thân hình người kia giống hệt mình, trên lưng mọc hai cánh, đỉnh đầu có sừng, quanh thân là làn mịn màu trắng, uốn éo mỗi cái cũng sẽ tạo thành một khoảng trắng muốt ánh sáng. . .

“Nếu không chuẩn bị cho ngươi một con Bạch Xà nhé, hắc bạch tương xứng, ha ha ha.”

.....

Vậy mà, chủ nhân nhị thập tứ hiếu Bạch Tỳ vừa chân trước ra cửa, chân sau đã đụng phải Linh Thú Bạch Hạc chuyên truyền tin tức của sư môn.

“Giờ mùi hôm nay, chúng đệ tử đến cùng vi sư trước chính điện.” Bạch Hạc nhẹ nhàng bay lên, rất nhanh biến mất ở phía chân trời.

Qua hai ngày nữa chính là ngày Bồng Lai bí cảnh mở ra, môn hạ đệ tử của Tiêu Diễn không nhiều, lần này Bát Chu Sơn cùng núi Côn Lôn, núi Thường Dương chung sức mở ra bí cảnh, căn cứ vật gì cũng có chỗ dùng, tôn chỉ là toàn bộ nhân tài, mỗi trường lão tiên môn đều phải sai phái một đệ tử đi trước.

Trong động phủ Tiêu Diễn, Bạch Tỳ khom người cúi đầu, Tiêu Diễn nhắm mắt tĩnh tọa.

“Chuyện Bồng Lai bí cảnh mở ra, chắc ngươi cũng có nghe được, đệ tử môn hạ của ta chỉ có mình ngươi.” Tiêu Diễn dừng một chút, “Nhưng bí cảnh hạn chế người ở cảnh giới Nguyên Anh.”

Trong bụng Bạch Tỳ nóng lên, mấy ngày trước đến xin đan Hóa Anh kì không có kết quả, nếu báo cho sư tôn tối qua mình đã đột phá đến Hóa Anh kì sợ rằng không ổn, nàng cũng không có đan linh tư chất vượt trội tu luyện nhanh hơn cả thiên linh căn, làm sao giải thích được đây? Một khi tiết lộ chuyện mình là thần thú, tất nhiên sẽ dẫn đến vô số kẻ ngấp nghé thêm muốn.

Tiêu Diễn làm vẻ trầm tư: “Trước tiên xem linh căn của ngươi, sau đó vì sư sẽ quyết định xem tiếp theo nên làm như thế nào.”

Bạch Tỳ nghe lời, dẫn linh lực kéo dài ra, linh thạch từ dưới đáy dâng lên vàng nhạt, theo thời gian chuyển dời, ban đầu vốn chỉ là hòn đá trong suốt lại dần phát ra ánh sáng vàng mạnh mẽ, một mảnh hào quang vàng kim theo khe hở Bạch Tỳ mở ra xuất hiện.

“Sư tôn...”

Tiêu Diễn cảm thấy kinh hãi: “Thiên linh căn Thổ hệ... Lại có thể là thiên linh căn Thổ hệ, khó trách...”

Ngày ấy khi lần đầu gặp tại Bạch gia thôn, nàng cũng từng phải khảo nghiệm qua linh căn, rõ ràng là tư chất kém nhất ngũ linh căn, trình độ có thể ăn giàu, không lẽ linh căn cũng vậy? Hay là trong vòng một tháng vừa qua nàng có gặp được kì ngộ gì?

Tư chất cùng số mệnh như vậy, khó trách trong vòng ba năm đã tu thành Kim đan, Tiêu Diễn tiện tay ném ra một bình sứ: “Đây là Hóa Anh đan, vốn không muốn con phải dính vào vùng nước đục này, đành vậy, muốn đi liền đi đi, chuyến này nguy hiểm, con đã có thể luyện Hóa Anh, vì sư hộ pháp cho con.”

“Sư tôn, đệ tử, đệ tử là con gái...”

Nguy ý, ta là đệ tử nữ, sư tôn ngươi là nam, lúc Hóa Anh rơi vào tay người sẽ thông qua mồ hôi thoát ra rất nhiều, không tránh được □□!?

Tiêu Diễn nghe vậy biểu tình có chút cứng ngắc, lại ném xuống hai quả ngọc giản, phát tay áo mà đi.

Trở về chỗ ở, Bạch Tỳ ôm ngọc giản nhìn hồi lâu, thầm nghĩ sư tôn đúng là biết vì mình mà suy nghĩ. Một quả này là thuật pháp tấn công của Thổ hệ, một cái là thuật pháp phòng ngự của Thổ hệ.

“Thân thể của Thần thú có thể so với thần khí, trừ thần khí ra, cái khác đều không đủ thương ngươi được, về phần tấn công, ngươi hãy thử cái này xem.”

Không biết từ lúc nào Hắc Xà đã nằm cạnh Bạch Tỳ, nó đuôi đuôi rần ra, điểm nhẹ trên mi tâm Bạch Tỳ, linh khí xao động, Bạch Tỳ cảm thấy trong thần thức của mình nhiều hơn một cái gì đó.

Quyền công pháp này gọi là Triệu Hoán Thuật, nếu luyện thành có thể gọi hai Linh Thú cao cấp đã chết, nhưng có hai hạn chế, thứ nhất người làm phép chỉ có thể triệu hồi Linh Thú đã chết trong phạm vi mười dặm, thứ hai, người làm phép chỉ được sử dụng thuật này một lần mỗi ngày. Bạch Tỳ hận không thể cười to ba tiếng, đây quả thật là đại chiêu nghịch thiên mà, không khác gì mang theo bên mình một cao thủ hạng nhất.

Nhìn lại con rắn này, đồ tốt cũng không ít.

Hai mắt Bạch Tỳ sáng lên, xoa xoa tay hỏi: “Tiểu Hắc, ngươi là Linh Thú ở cảnh giới gì?”

Tiểu Hắc vỗ hai cánh, nhẹ nhàng theo lối cửa sổ bay đi: “Khi nào đạt kỳ Hóa Thần sẽ hiểu.”

Ta phi, con rắn đáng ghét ngang ngành này đang kì trưởng thành mới đừng, kì động dục cái khi gì!

Bên ngoài chính điện Bát Chu Sơn, tu tiên giả khắp Cửu Châu cùng tụ tập tới, mọi người ăn ý đứng thành một vòng bao quanh cửa trận, tại tâm trận, ba Đại môn chủ của các tông phái đứng thành thế chân vạc, bên cạnh ba người là vô số thượng phẩm linh thạch. Kinh/thuế/dien";dan/le-quydon

“Xin mời ba vị Môn chủ mở ra bí cảnh.”

Phục Thiên chân nhân dẫn đầu phát ra một cổ linh khí vào hư không, môn chủ núi Côn Luân Vô Đạo chân nhân theo sát phía sau, môn chủ núi Thường Dương Lưu Ly tiên tử sau cùng. Ba cổ linh khí cùng triển khai, hư không bị xé mở một vết nứt, linh khí tăng dần, cái khe nhỏ cũng trở nên to hơn, lúc ổn định lại cũng lớn bằng cửa nhỏ trên Bát Chu Sơn, ba môn chủ đồng thời thu tay lại, khe hư không tiếp tục được linh thạch cung cấp năng lượng.

Bạch Tỳ hót hải chạy đến chỗ Tiêu Diễn, vừa chạy vừa phát tay: “Sư tôn, may quá, thực xin lỗi, đệ tử, đến muộn.”

Vì để tránh mọi người phát hiện con bạch xà ẩn giấu trên giường, thiếu chút nữa đến trễ.

Tiêu Diễn tiếp tục duy trì khuôn mặt co quắp, càng không thèm nhìn đứa đệ tử đang thờ hồn hên bên cạnh.

Thừa dịp nghỉ xả hơi lúc này, Bạch Tỳ quan sát các đồng bạn cùng khởi hành lần này, đối diện theo thứ tự là Côn Luân cùng tu sĩ Thường Dương, Côn Luân bên trái, Thường Dương bên phải. Nhân số Côn Luân ít nhất, nhưng không người nào là không lưng hùm vai gấu, phong cách thống nhất, biểu hiện nghiêm trang, khí thế to lớn; Thường Dương là ngược lại, nhân số đông đảo, mỗi người lại có nét đặc sắc riêng, có tiên khí xông tận mũi, cũng có đẹp đến điên đảo, chỉ có không tương tượng được, chứ tuyệt đối không thiếu. Mà Bát Chu Sơn của mình, mỹ nữ như nước, áo trắng tung bay, vẻ mặt nghiêm nghị, giống như Cửu thiên huyền nữ hạ phàm, về phần người đẹp nhất, Bạch Tỳ nhìn về phía thủ lĩnh đội Đoàn Tụ chân nhân.

Rõ ràng là một người nam nhân, lại xinh đẹp đến tận xương, trong các mỹ nam mỹ nữ nơi tu chân giới này quả thật là mỹ áp quần phương.

Đối phương dường như cảm nhận được ánh mắt của Bạch Tỳ, hơi quay đầu lại cười với Bạch Tỳ, lại tiếp tục cùng một tiên tử bên cạnh đàm luận. Bạch Tỳ vừa mới chào hỏi sư tôn Vương Linh đã bị Từ Ngộn tiên tử lôi đi, muốn dạn dò trao đổi một chút.

Nhìn thầy trò người khác tương thân tương ái dần dò, Bạch Tỳ nhìn Tiêu Diễn đầy kì vọng.

“Sư tôn, sẽ lên đường ngay bây giờ, người không có gì nói với đệ tử sao?”

Tiêu Diễn liếc nàng một cái: “Vi sư là nam.”

Bạch Tỳ...

Trố mắt đi qua, Bạch Tỳ đột nhiên cảm thấy buồn cười, xem ra sư tôn thường ngày ra vẻ lạnh nhạt cao cao tại thượng hóa ra lại rất nhỏ mọn.

“Vào bí cảnh.”

Trong chớp mắt gió lớn nổi lên ở cửa khe, linh thạch chống đỡ cũng bắt đầu nhạt màu, mây mù biến mất dần, sau khi qua khỏi mây mù hiện ra một chốn non xanh nước biếc, mây lại lơ lửng ở giữa.

Mọi người núi Côn Luân cười kiêu bay vào trong, tiếp theo là núi Thường Dương, bọn họ cùng ở trên một chiếc thuyền bay đi, thuyền vừa mới vào bóng dáng đã biến mất.

Đoàn Tụ chân nhân quay đầu cười cười, một chiều Tụ Lý Càn Khôn cuốn mấy người ở cuối của Bát Chu Sơn vào trong bí cảnh trước.

Bạch Tỳ chỉ cảm thấy đầu óc mê man, thân thể lật đi lật lại, đột nhiên ngã nhào, muốn đổ xuống một nữ tu sĩ nào đó.

“Người không sao chứ?” Vương Linh đỡ Bạch Tỳ dậy, đưa nàng dựa vào.

“Không có....A, nôn....”

Thật may lúc này Đoàn Tụ chân nhân lại ném ra mấy người, Bạch Tỳ tiếp tục phun mấy ói trên mặt đất.

“Cột sáng trước mắt sẽ ngẫu nhiên dẫn các người đến nơi nào đó trong bí cảnh, các người cứ tản ra đi.”

- _____ -

Trong rừng cỏ dại mọc thành bụi ẩm ướt, mùi tanh ngập lên mũi, Bạch Tỳ nằm trong bụi cỏ, nín thở, chỉ sợ kinh động đến hai nam một nữ trên đất trống kia, nữ nhân vóc dáng đầy đặn, da thịt trắng nõn, xem bộ dáng là nữ tu núi Thường Dương, hai nam tu một gầy một mập đang đến gần nữ tu.

“Năm trăm năm huynh đệ ta chưa thử qua tư vị nữ nhân, tiểu nương tử người hôm nay thật có phúc.”

Nam tu mập gầy cùng động thủ với cô gái, trái phải phối hợp, nữ tu vốn là bi thương thờ dài, nhìn về phía hai người kiều mỵ cười một tiếng: “Hai vị ca ca, nếu nguyện để lại cho tiểu nữ một con đường sống, vậy liền, vậy liền_____”

Mập gầy liếc mắt nhìn nhau, lập tức đồng loạt xông lên, đúng lúc này, cô gái cắn cổ tay, hét lớn một tiếng, hai người kia đình trệ lại động tác, bị nữ tu sĩ bắt ngờ đâm một kiếm xuyên qua.dien/dan"le[quydon

Bạch Tỳ bịt chặt miệng nằm không nhúc nhích trên mặt đất, vừa đến bí cảnh đã bị mấy con Chuột yêu phóng hỏa tấn công, thật vất vả mới thoát được, lại gặp phải một tu sĩ Thường Dương bị cướp bóc, lúc ấy không hiểu muốn chơi đùa thể nào, máu nóng lên lại hợp lực cùng người tu sĩ chống lại người tu tiên kia, cùng nhau đánh tới, chỗ tốt là kinh nghiệm chiến đấu tăng lên, khuyết điểm chính là linh lực của nàng đã không còn bao nhiêu, gặp chuyện bất bình cũng không thể rút đao tương trợ nữa.

Người nữ tu kia bỏ đi xa, Bạch Tỳ mới ngẩng đầu lên nhìn.

Có điều, thân thể hai tên mập gầy kia đã biến đi đâu, không đúng, chỗ này không phải là bụi cỏ ẩm ướt lúc trước trong rừng.

Thay vào một mảnh rừng ẩm ướt là một rừng đá tảng xếp thành hai bên, ở giữa là một con đường rộng rãi nối thẳng đến một cung điện cổ kính. Cửa cung tự động mở ra, Bạch Tỳ bị hút vào bên trong điện.

Trong đại điện, ánh nền sáng lên, trên vương tọa được chiếu sáng xanh vàng rực rỡ, một nam nhân thân mặc trường y đen tuyền nhắm mắt ngồi thẳng, mặt mày đẹp như viễn sơn, môi mỏng mím chặt, quanh người như tỏa ra khí lạnh cực tuyệt người khác ngàn dặm.

Mỹ nam? Sao anh ta lại ở đây? Bạch Tỳ không tự chủ bước lên bậc thang, đến gần nam nhân. Vươn tay, đến gần người đó, đang muốn chạm tới, một cái chớp mắt, hai mắt nam nhân mở ra, đôi mắt màu vàng kim trong trẻo, Bạch Tỳ nhìn thấy mình rõ ràng trong đấy.

Nhìn thẳng phía sau nam nhân, không còn là đá tảng thành lối hay cửa điện nữa mà là hải cẩu khắp nơi.

“Người là ai?” Bạch Tỳ đột nhiên thu tay lại, xoay người, lui về phía sau.

“Không phải nàng rất muốn ta sao?”

Âm thanh nam nhân này, rất quý dị, dường như tức giận lại như mỉa mai, nhưng lại cảm thấy không phải là phong cách của người có được điện mạo như

thể này nói ra.

Bạch Tỳ thử kéo dài thời gian, để gọi được cường giả chết trong khoảng mười dặm ra: “Có một chút, làm sao ngươi biết?”

“Ha ha ha khặc.” Nam tử một tay chống cằm: “Nếu như ngươi không nghĩ làm sao ta được tạo ra.”

“Nếu như _____” Bạch Tỳ giang hai cánh tay ra, gió lớn thổi ào ào, tay áo tung bay, một khối thi thể thịt đã thối nát rơi xuống giữa hai tay áo, từng lớp băng vải cuốn cũng dần rơi xuống, các đốt ngón tay lắc động làm ra từng tiếng rung cột kết không khỏe làm lòng người run sợ.

“Chủ nhân, có gì phân phó.” Âm thanh nam tử khô khốc khàn khàn.

“Giết hắn!”

Nam tử áo xám tro bay lên phía trước, cùng nam tử kia đấu đá, rất nhanh chiếm thế thượng phong, lúc này trong tay nam tử xuất ra một thanh kiếm màu hồng, chém một đường vào không trung, nam tử áo xám tro dốc toàn lực ra thi triển, nhảy lên giữa không trung, tung đám thẳng vào nam tử kia, đột nhiên, quả đấm của nam tử áo xám tro hơi chậm lại, máu đen sau lưng trào ra, nam tử áo xám tro vẫn tiếp tục vùng vẫy, nam tử lui về sau trăm mét trong nháy mắt.

“A, không nhìn ra, tiểu nha đầu cũng có chút tài năng. Đáng tiếc ngươi vẫn còn non lắm.”

Nói xong, tay áo nam tử mở rộng ra, nam tử áo xám tro cũng bị nhốt lại trong đó.

“Tự Lý Càn Khôn, ngươi là Đoàn Tụ chân nhân.” Cảnh sắc trước mắt Bạch Tỳ tan rã dần, thì ra chỉ là ảo cảnh, không nói chính xác ngay cả nữ tu cùng mặt gầy tu sĩ kia cũng đều là ảo giác. Cối xuống áo đen, Đoàn Tụ chân nhân thu hồi trường y, quanh đầu ngoảnh lại nhìn, trên trán đã là nốt chu sa đỏ, đáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

“Thần thú Bạch Tỳ, lân trắng phủ thân, lưng mọc hai cánh, đỉnh có sừng rồng. Sinh ra đã mang hình người, nghe nói được Nữ Oa nương nương tự mình truyền lực, theo chủ tuần tán thân.”

Từng câu từng chữ, cũng như từng chùy gõ vào trái tim nàng đau đớn, Bạch Tỳ liên tiếp lui về phía sau.

“Ngươi nói cái gì, ta không hiểu...”

“Đừng nóng vội, ăn cái này ngươi sẽ hiểu được.” Đoàn Tụ chân nhân dùng thuận di đến sau lưng Bạch Tỳ, nắm chặt cầm nạng, nhét vào một viên đan được.

Từ Yêu Đan dâng lên một cỗ khí nóng, nhiệt lưu rất nhanh theo tâm mạch lan đến toàn thân, thân thể đau đớn uốn éo, hai tay hai chân bắt đầu từ từ khép lại, gân xanh trên mu bàn tay gần nổi lên, trên da dần mọc ra lân mịn màu trắng, Bạch Tỳ nhanh chóng phát hiện giấy dựa có thể giảm bớt đau đớn, cuối cùng, tầm mắt của nàng cũng trở nên rộng rãi hơn, đầu có thể xoay trong một vòng, trên người phát ra một đạo bảo quang trắng xóa, nàng nhìn thấy mình biến thành một quái vật tựa như rồng mà lại giống như rắn, đầu rồng thân rắn, hai bên có cánh.

Nàng nghĩ kêu, lại chỉ phát ra âm thanh: “Tê tê...”

“Ngươi cho ta ăn cái gì?” Thật may vẫn còn có thể nói chuyện.

“Ha ha ha ha ha ha, Nguyên Khí đan.”

Loại đan dược này Tu tiên giả ăn có thể giúp bảo vệ tâm mạch cùng tia linh khí cuối cùng nhưng Linh Thú ăn, sẽ hiện ra nguyên hình.

“Lão nương tiêu diệt ngươi!!!” Bạch Tỳ kích động hai cánh, xông về phía Đoàn Tụ chân nhân, đuôi rắn đảo qua, bụi đất cuộn cuộn nổi lên, quật đứt cây nhỏ.

Đoàn Tụ chân nhân giận quá hóa cười, nhìn Bạch Tỳ trong mắt hiện rõ tham lam cùng mê luyện, duy chỉ không có sợ hãi: “Thì ra đây chính là Bạch Tỳ, ha ha ha ha.” Ông tay áo vùng lên, một sợi dây màu xanh cuốn lên người Bạch Tỳ, Bạch Tỳ cố gắng tránh ra, càng giấy dựa lại càng bị thít chặt.

“Nếu là lúc Bạch Tỳ mạnh nhất, may ra còn có thể tránh được.” Đoàn Tụ chân nhân dùng chiết phiến nâng đầu rắn lên: “Nghĩ thông suốt, rồi làm tọa kỵ của ta, ha ha ha ha.”

Tọa kỵ cái đầu em gái ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bồng lai bí cảnh hai

EDITOR: KINH THUÊ

“Đừng nháo nữa!”

Sư thúc luôn ôn nhu với nàng chính là đây sao? Trên cổ Đoàn Tụ chân nhân, một bạch xà như chiếc đĩa duỗi thẳng nửa người trên, bị tóm được, cái đuôi lại duỗi ra, lại bị chụp được....

Bạch Tỳ theo Đoàn Tụ chân nhân đi từ đông sang tây trong Bồng Lai cảnh giới, dọc theo đường đi, đa phần Đoàn Tụ chân nhân đều không cần rat ay, chỉ dựa vào giá trị nhan sắc của bản thân đã có thể giải trừ phần lớn tranh cãi vô lực.

Những tu sĩ từng gặp qua đều nhớ hình ảnh như vậy: một con giống xà lại không phải xà màu trắng quấn chặt trên cổ Đoàn Tụ chân nhân điểm áp quần phurong, thỉnh thoảng lại bị tay Đoàn Tụ chân nhân vỗ vào đầu rắn đang thụt thò không ngừng, hoặc là bị Đoàn Tụ chân nhân lấy ngón tay cuốn đuôi rắn thành các vòng.

Nội tâm Bạch Tỳ đang rất nóng nảy, thử nghĩ xem một cô nương bị coi hết, từ bộ ngực đến cái đuôi đều phải dính chặt với kẻ khác phải có tâm tư xấu xa xem _____ thật xấu hổ quá đi mất.

Ánh mắt Đoàn Tụ chân nhân nóng rực, giống như Bạch Tỳ là bạn chí cốt đã thất lạc nhiều năm, cho dù Bạch Tỳ không tình nguyện cắn nhảy như thế nào, Đoàn Tụ chân nhân đều bày ra bộ dáng thâm tình: “Bạch xà ngược ta trăm ngàn lần, ta vẫn si mê Bạch xà như mỗi tình đầu.”

Có thể là do Đoàn Tụ chân nhân quá mức xinh đẹp, lại bị áp chế ở kỳ Trúc Cơ nên bất hạnh mà bị thương, có lẽ do ảnh hưởng đến nhan sắc, Đoàn Tụ chân nhân không thể không động thủ, cứ như vậy lập lại thành một khối tuần hoàn ác tính, càng ngày càng nghiêm trọng, cho đến khi gặp Vương Linh.

“Đoàn Tụ sư thúc?” Vương Linh rút trường kiếm răng báo ra, chắn trước mặt Đoàn Tụ chân nhân.

“Sư diệt ở chỗ này một mình sao?”

“Vâng, chỉ là kiếm son còn xa, không biết có thể đi cùng đường với sư thúc không?”

Đoàn Tụ chân nhân vốn định treo xà tự mình thẳng đến kiếm son, nhưng tình thế trước mắt đều ở Trúc Cơ, hợp thành một đội hiển nhiên sáng suốt hơn.

“Cũng tốt.”

Vương Linh cảm tạ Đoàn Tụ chân nhân, đi theo sau không xa không gần. Ngày thường sư môn Tử Ngôn tiên tử có giao tình rất thân với Đoàn Tụ chân nhân, trước khi đi lại một lần nữa dặn dò mình, theo sát Đoàn Tụ chân nhân.

Vương Linh chính là đệ tử nội môn của Tử Ngôn tiên tử cũng là tiểu sư muội của Chu môn chủ, cực kì được Tử Ngôn tiên tử yêu chiều. Điều này đương nhiên là do trong đám đệ tử của Bất Chu Sơn, Vương Linh cùng Lưu Niệm Khanh được coi là xuất sắc nhất.

Đoàn Tụ chân nhân lại càng không biết, con cung của trời như Vương Linh lại có quan hệ cực kì thân thiết với đệ tử ngoại môn như Bạch Tỳ

- _____ -!!!

Nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm trong bí cảnh là cực kì lớn, ban đêm những yêu thú cường đại da dày thịt béo sẽ thường ẩn nấp để săn bắt nhân tu. Cách kiếm son khoảng một vạn dặm nữa, trong son cốc một nam một nữ hai tu sĩ bị vài chục con khí mặt xanh vây công, nam tu xinh đẹp kinh diễm, nữ tu linh khí bức người, hai người tựa lưng vào nhau thở hổn hển.

Son sao, cao khoảng nửa mét, đầu to dài, giữa sống mũi hai bên nổi lên một gờ nhỏ, xương sống hai bên phân thành hai bên lộ rõ dưới lớp da, da bên ngoài màu lục, xen lẫn hồng nhạt. Hình dáng hơi giống khí, thêm nữa là bộ lông kín toàn thân, từ xa nhìn lại, cực kì dễ bị nhầm thành người.

Bạch Xà bị cầm cổ ném xuống đất, Đoàn Tụ chân nhân sờ khỏe miệng rướm máu, nói với Vương Linh: “Sang bên kia chờ.”

“Hừ, một đám hồ lớn.” Đoàn Tụ chân nhân điều động linh khí toàn thân, truyền vào trong trường kiếm, gió đêm gào thét, trường bào màu trắng được gió hong khô, trường kiếm chui vào trong mặt đất, Đoàn Tụ chân nhân lấy mình làm tâm, nắm chuôi kiếm, xoay tròn. Chuôi kiếm lướt qua đến đâu bắn ra một đạo ánh sáng vào vách tường, ánh sáng kéo dài, trường kiếm rút ra, hướng thẳng bảy son sao, ánh sáng nháy mắt bao bọc chúng lại, tiếng kêu rên thê lương liên tiếp vang lên, ánh sáng từ từ thu nhỏ lại, cho đến khi biến mất.Kinh /thue/dien";dan[lequydon

Tiếng gào thét biến mất, Đoàn Tụ chân nhân chống kiếm quỳ một chân trên đất: “Phốc.” phun ra một ngụm máu tươi, gục xuống đất không dậy nổi. Vương Linh thấy thế cuống quýt chạy đến đỡ.

Son sao biến mất trong động trở nên rộng rãi hơn nhiều, Vương Linh thu xếp cho sư thúc đang hôn mê ổn thỏa xong, dứt đan được, tình tựa điều khí ngay tại chỗ.

“Vương Linh, Vương Linh.”

Vương Linh nhìn một vòng, trong động, trừ bạch xà cùng mình, không còn vật sống nào nữa.

“Ta là Bạch Tỳ.”

Bạch xà nằm trên mặt đất, thân thể cứng nhắc, lúc thẳng lúc cong, như đang tránh khỏi cái gì.

“Ngươi...ngươi có thể nói chuyện!” Vương Linh ngã ngồi trên mặt đất.

“Ngươi...ngươi là Linh Thú!” Trong mắt tràn đầy kinh ngạc, “Ngươi...ngươi bị rút gân rồi hả?”

Khôn Tiên Thăng (thường trời tiên) vốn nhỏ như sợi chỉ bạc mắt thường khó phân biệt được, lại buộc thân rắn trắng, chỉ gãy dựa thôi cũng đau tới cắt da cắt xương.

“Đoàn Tụ sư thúc bắt cóc ta, dùng Khôn Tiên Thăng.”

“Sư thúc vừa mới liều chết đánh nhau, làm sao có thể...” Nếu không có Đoàn Tụ chân nhân, Vương Linh đã sớm bị vài chục khi mặt xanh xẻ thịt.

“Hắn muốn ngủ với ta, phi lễ ta, cưỡng. Bạo ta.”

Liên tưởng đến hôm bá sư đó Đoàn Tụ chân nhân không như ý nguyện thu được Bạch Tỳ làm đệ tử, lại thêm mấy lời đồn đại từ trong tông môn, Vương Linh đã tin tưởng mấy phần.

“Không ngờ lời đồn là thật.” Nàng bung bạch xà lên, “Nhưng sao ngươi lại biến thành bộ dạng này.”

Cũng không phải không tin vào nhân phẩm của Vương Linh, Bạch Tỳ lại càng tin tưởng vào sự dụ hoặc của thần thú hơn.

“Bị thi pháp đó, dễ thuận tiện mang theo.”

Vương Linh không khỏi cảm thấy thần phục, không ngờ trên thế gian này còn có thuật pháp kì diệu như vậy, nhưng nghĩ lại ở vào vị trí của Bạch Tỳ, đang làm người lại phải biến thành cái bộ dạng này, nhất định là sống không bằng chết.

“Làm sao cởi được Khôn Tiên Thăng ra?”

Khôn Tiên Thăng là một trong mười đại linh khí, trừ phi có chủ nhân niệm chú, trước mắt, dù thế nào Vương Linh cũng không thể tổn hại sư thúc kiêm chiến hữu Đoàn Tụ chân nhân, nàng lại nhớ đến tình đồng môn, thương hại Bạch Tỳ phải hóa thân thành xà.

Chợt nghe Đoàn Tụ chân nhân ho khan hai tiếng, Vương Linh nắm lấy bạch xà, nhanh chóng niệm quyết bỏ chạy.

- _____ -!!!

Từng tu sĩ đều muốn nắm giữ một pháp khí mạnh mẽ, kiếm do họ Từ làm đứng đầu, Bồng Lai từng là động phủ do đại sư đức kiếm Từ Phu Nhân mở ra. Vị trí kiếm sơn ở góc tây nam Bồng Lai, Từ Phu Nhân chôn cùng kiếm, nơi an tang đều là danh kiếm chôn theo, đặc biệt là đoản kiếm của Từ Phu Nhân.

Nhìn từ xa, khói tím bay lượn lơ, kiếm quang lấp lánh. Ngọn núi cao vút nấp trong mây, tạo nên thiên cảnh chốn nhân gian. Đám nhân sĩ không khỏi giật mình trước cảnh kiếm sơn hùng vĩ nguy nga.

“Các vị đạo hữu, lão phu đi trước một bước.” Thủ lĩnh núi Côn Lôn nhảy lên, những đồng môn khác cũng theo sát phía sau.

Mọi người dưới chân núi chà sát tay, hưng phấn không ngừng, hét vang chuẩn bị lên núi.

Cách một ngàn mét dưới một gò đất, một người một xà ghé đầu ngấm nhìn.

“Lạ quá, nếu kiếm ở trên đỉnh núi, vậy chả lẽ phải bò cả đời để thấy được bóng kiếm ấy sao!” Bạch Tỳ mất hứng lầm bầm nói.

“Kiếm hữu duyên, kiếm cũng tự tìm chủ nhân của nó.” Vương Linh trời sinh tính cẩn thận, nàng cũng không muốn gặp phải Đoàn Tụ chân nhân ở kiếm sơn. “Hình như sư thúc còn chưa tới, nếu không chúng ta lên kiếm sơn xem trước một chút?”

Bạch xà nghĩ ngợi một chút gật đầu, Vương Linh cầm bạch xà vừa muốn đứng dậy, bạch xà kêu lên: “Đặt ở đây đi, tương đối bí mật.”

Vương Linh cúi đầu xem xét, ánh mắt bạch xà sáng quắc nhìn chăm chăm ngực mình...

Trong vòng một chén trà, đã có không ít người chạy xuống núi, tuyên bố sẽ tìm được kiếm của chính mình. Những người chờ đợi ở chân núi cũng bắt đầu tìm kiếm.

Vương Linh tăng linh lực, kiểm tra trong phạm vi mười dặm đều không tìm thấy hơi thở của Đoàn Tụ chân nhân, bước lên trường kiếm, xông thẳng tới đỉnh núi.

Hướng núi mà đi, lướt trên thân kiếm, sương trắng mịn mờ, từ chỗ giữa sườn núi lên, cứ cách tầm chục mét lại thấy được hình thái khác nhau của kiếm, hoặc tán loạn rơi trên đất hoặc lơ lửng nơi không trung, hoặc cắm vào giữa khe núi...

Linh khí trong cơ thể di chuyển bắt đầu từ huyệt Dũng Tuyền, hội tụ ở đan điền, đi thẳng lên hai mắt, tầm mắt mở rộng ra, cực rõ ràng. Lúc gần lúc xa, vô số linh khí mê người tản ra từ linh kiếm, Vương Linh chạy đi, không dừng lại tại chỗ nào, luôn cảm thấy còn thiếu chút gì đó. Rốt cuộc, nàng nhìn thấy một thanh kiếm toàn Kinh";thue/dien"dan-lequydon thân đen kịt, nằm ngang trên mặt đất, linh khí tràn đầy, trường kiếm bị dẫn dắt tới đây, Vương Linh mon men trốn thân kiếm, mặt càng thêm tối lại, đây là một thanh kiếm dài ba thước, làm từ cây ngô đồng, đuôi kiếm nam đen cong, hầu như không còn nhìn được hình dáng nữa.

Vương Linh về rách đầu ngón tay, máu rỉ ra kiếm: “Tiêu Vĩ?”

Trường kiếm réo vang, âm tựa như đàn. Thân kiếm bắn ra, thẳng vào Cửu Tiêu, sau khi rơi xuống lần nữa đã hóa thành thanh Thất Huyền cổ cầm. Vương Linh một tay cầm, một tay nhẹ nhàng chạm lên dây đàn, tiếng đàn bốn phía, như tiếng đá rơi trong nước, không khí truyền ra tiếng đàn đầm đìa.

Bị chấn động ngoài một phương trời đất còn có Bạch Tỳ, nàng bị tiếng cầm chấn động đến rơi xuống mặt đất. Vương Linh đắm chìm trong lĩnh ngộ tự nhiên không cảm nhận được xung quanh mình thế nào. Bạch Tỳ lăn lộn trên mặt đất chống lại sức mạnh của tiếng đàn.

“Hừ, thì ra là trốn ở chỗ này.”

Sương mù nhàn nhạt, âm thanh người tới lơ lửng, trên trán có nốt chu sa, áo trắng hơn tuyết, càng tôn lên vẻ đẹp hơn hoa đào. Thân thể Bạch Tỳ buông lỏng, ngay lập tức bị tiếng đàn đẩy ra, đụng vào một tảng đá lớn.

“Ha ha ha, ngu xuẩn như vậy, sao ngươi có thể sống được đến tận bây giờ chứ!” Đoàn Tụ chân nhân đi rất chậm, Bạch Tỳ bị dính chặt vào đá, tiếp tục ngơ ngậy. Chết cũng không đáng sợ, đáng sợ là khoảng cách đến cái chết, biết rõ mà vẫn không thể trốn.

Nàng hận không thể mài đá thành một cái động, thân thể ma sát nhiều đến phát đau, làn mịn cũng đã huyết nhục mơ hồ.

“Ngao ngoãn nhận thức bốn tọa làm.” Chữ chủ còn chưa nói xong, trước mắt Đoàn Tụ chân nhân đã hiện ra một luồng bạch quang cực mạnh, cả tòa kiếm sơn đung đưa, những kiếm vô chủ nhanh chóng bay về phía luồng bạch quang, chuỗi kiếm trên cao, kiếm tụ thành vùng, cộng hưởng nhau tạo nên những âm thanh ông ông.

Bạch quang yếu dần, vạn kiếm phi thiên, ánh sáng từ từ hóa thành một hình người, ánh sáng tan đi, một thiếu nữ xinh đẹp đứng đó, trong mắt long lanh như nước, đôi môi như hai cánh hoa khẽ bật ra tiếng leng keng như suối: “Thằng nhãi, dám mưu toan nhúng chàm Thần Thủ, ngươi biết tội của mình chưa?”

Đoàn Tụ chân nhân tròn tròn hai mắt, đột nhiên điên cuồng cười to: “Mình người đuôi rắn, đây mới chân chính là thần thú Bạch Tỳ, ha ha ha.”

Hắn ném chiếc phiến đi, hai tay bắt quyết, phun một ngụm máu về phía chiếc phiến. Đuôi rắn của Bạch Tỳ quét ngang, giao thủ với chiếc phiến, làn mịn rỉ ra từng chút huyết sắc.

“Ha ha ha, Thái Cực đồ cũng không phải thứ kẻ mới lên Trúc Cơ như ngươi có thể phá.” Mái tóc dài của Đoàn Tụ chân nhân xoắn xoáy, theo gió bay bay, khoa trương cười lớn.

Bạch Tỳ thúc Yêu đan lần nữa, đuôi rắn lại vùng vẫy, Đoàn Tụ chân nhân chỉ huy thái cực đồ, liên tiếp ngăn lại công kích từ Bạch Tỳ. Nơi giữa sườn núi, đầu hon trăm hiệp, thế công Bạch Tỳ yếu dần, nhiều chỗ đuôi rắn thịt đã be bét. Đoàn Tụ chân nhân ngày càng liều mạng, tiếp tục xuất ra Khôn Tiên Thăng.

Thái cực đồ hạ xuống, Bạch Tỳ đang khó khăn chống lại chợt thấy người nhẹ bẫng, ngửa đầu nhìn, trên Thái cực đồ, một người áo đen tuyền chấp tay đứng, đôi mắt nhắm lại, khi mở ra hiện rõ con ngươi ánh kim, giữa hai lông mày bềnh bềnh nhìn Cửu Châu, không khỏi khiến người ta muốn quỳ lạy.

Hắn chậm rãi hạ xuống, mỗi bước đến gần, tâm lại không khỏi xao động. Cuối cùng, ánh sáng chói chang nhạt đi, Bạch Tỳ vẫn mở lớn miệng thật lâu cũng không nói ra lời. Đây đương nhiên là nam nhân đẹp mắt nhất nàng biết, từng gặp tại rừng đào, hắn không nói, nàng lại té xỉu nhưng nàng vẫn nhớ. Tóc đen dài chấm đất như đêm tối trải dài, lại tản ra hấp dẫn vô cùng, trường áo đen tuyền, thân thể thon dài cân xứng, khí phách nổi bật không chịu chút hao mòn của thời gian, tựa như suối chảy, nhẹ nhàng trường tồn cùng thời gian.

“Vẫn ngốc nghếch như vậy.” Bạch Tỳ lại lần nữa nghe được âm thanh của hắn, đột nhiên cảm thấy đây là âm thanh dễ nghe nhất nàng từng nghe qua. Thế sự biến đổi khôn lường. Một câu nói, tựa như chờ đợi đã lâu, xuyên qua vạn năm, tránh khỏi xiềng xích luân hồi. Thời gian như thiêu đốt, tro bụi trong ký ức lại lần nữa bùng lên, không ngừng luân phiên trong đầu Bạch Tỳ. Chuyện xưa vạn năm lại tựa như mới vừa hôm qua.

“A Sơ, huynh thật là đẹp mắt.”

“A Sơ, chúng ta chơi trò quán quanh cảnh cây đi.”

“A Sơ, huynh xem, cái đuôi có thể quăng ra chưa này...”

“Trừ Nữ Oa, A Sơ là người quan trọng với ta nhất!”

“A Sơ, nếu ta chết, huynh sẽ đến tìm ta chứ?”

Khi đó trời cao mây xa, vạn vật mới sinh, dưới chân núi Bất Chu Sơn, cỏ thơm rậm rạp, người thiếu nữ đuôi rắn trắng mịn nâng vòng hoa, ngoái đầu lại nhìn cười với hắn...

Đại Yêu Cửu Châu, sinh ra một đôi, đực là Đẳng Xà, cái là Bạch Tỷ.

Thời đại hồng hoang, chứng thần đầu pháp, thủy thần Công Cộng thua hỏa thần Chúc Dung, dưới cơn nóng giận đầu đụng vào phía tây Bất Chu Sơn, khiến trời bị sụp xuống, Nữ Oa tự dùng mình vá trời...

“A Sơ, chín tầng trời vẫn còn một nơi bị bỏ sót.” Thiếu nữ cầm đuôi rắn của hắn, nhẹ nhàng hôn lên, “Cộng thêm ta, vừa vặn đủ.”

Nàng nhảy lên, theo cơn gió bay đi, cuối cùng biến mất nơi khuyết thiếu của Cửu Trọng Thiên kia.

Sau đó, thiên địa tuần hoàn, vạn vật sinh sôi, trong vạn năm thế sự xoay vần, triều đại cũng thay đổi, thần tự suy thoái mà nhân tu lại nổi lên.

Nữ Oa: vạn năm sau, thần thú Đẳng Xà mang theo Bạch Tỷ cùng tập hợp tiếp tục tu bổ vùng trời phía tây.

Thần thú không có luân hồi, cho nên hắn dùng ba ngàn năm thu thập ba hồn sáu phách của nàng, ba ngàn năm ân cần chăm sóc, bốn ngàn năm sau sử dụng một nửa linh lực của mình, phá tan thời không tìm được phách thứ bảy thất lạc của nàng, vì vậy bây giờ mới có Bạch Tỷ.

Hắn tự nói với mình, đây là làm theo mệnh của Nữ Oa.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bồng lai bí cảnh (3)

EDITOR: KINH THUẾ

Nam nhân bước xuống từ Thái Cực Đồ, nói: “Tới đây.”

Bạch Tỷ trở mặt, thân thể uốn éo, đi từng bước về phía nam nhân, thân mình đau đớn cũng không để tâm. Nam nhân cau mày, dường như không hài lòng tốc độ của nàng, có lẽ không nhìn nổi nữa, hắn bước lên một bước, khoảng cách rút ngắn lại, cầm lấy tay nàng, bước lên Thái Cực Đồ. Từ lòng bàn tay truyền đến âm áp, rất nhanh lan tỏa đến toàn thân, ân cần săn sóc miệng vết thương, Bạch Tỷ ngửa đầu nhìn, bọn họ giống nhau đều có đôi mắt màu kim sắc.

Khôn Tiên Thăng vỡ thành mấy đoạn, Thái Cực Đồ cũng bị nam nhân bỏ vào trong túi.

Đoàn Tụ chân nhân cách đó không xa đang giữ lấy một thiếu nữ, áo trắng nhuộm máu: “Ha ha ha, sư diệt tốt, đừng trách sư thúc ta lòng dạ độc ác, muốn trách thì trách đồng môn của ngươi, ha ha ha.”

“Thả nàng ra.” Bạch Tỷ không ngờ Đoàn Tụ chân nhân sẽ lấy Vương Linh để uy hiếp.

“Thả nàng bốn tọa sẽ như thế nào?”

Đoàn Tụ chân nhân nhổ ra một búng máu, hư ảnh sau lưng vùng lên, khoảng không bị xé rách ra, “Bạch Tỷ, sớm muộn gì ngươi cũng là của bốn tọa.” Dứt lời kéo Vương Linh nhảy vào khe, nửa người Vương Linh còn ở ngoài nghe vậy run lên, thì ra chấp niệm của Đoàn Tụ sư thúc với Bạch Tỷ sâu như vậy, có thể thấy sư thúc yêu sâu lắng.

Trên tay thoáng buông lỏng, nam nhân bước ra, biến mất trong không trung, Vương Linh kêu lên một tiếng, cả người thoát khỏi khống chế, suýt nữa ngã nhào trên mặt đất, trên cánh tay nàng là một ngón tay chảy máu đậm dề của Đoàn Tụ chân nhân đã bị chặt đứt.

Nam nhân bước trở lại, một bước xuất hiện, kết giới mở ra. Một lần nữa vươn tay ra với Bạch Tỷ, Bạch Tỷ hiểu ý, đuôi rắn đảo qua, đưa tới trước mặt hắn, một tay đưa ra, che trước trán. Nam nhân vòng tay nắm lấy tay nàng, vuốt ve lòng bàn tay, hai tai Bạch Tỷ nhuộm đỏ, cắn môi không nói.

“Chủy thủ Từ Phu Nhân, đã nhận chủ.” Tay áo nam nhân vùng lên, âm thanh vang xa, “Ngươi vẫn chưa nhớ được.” Thân hình hóa thành từng đạo ánh sáng vỡ vụn. Thiếu nữ sững sờ, này, không phải nên hôn tay sao!!! Ngửa lòng bàn tay ra, thanh chủy thủ màu đen có ấn ký bắt ngờ hiện ra.

Thừa dịp kết giới bị phá, Bạch Tỷ chìm vào trong suy ngẫm, nhớ tới truyền thuyết Vạn Kiếm vua, chuôi kiếm khắc hoa theo phong cách cổ thanh lịch, thân kiếm lam sẫm, dài không đầy một thước, ở giữa có rãnh nhỏ, màu thân sẫm như máu khô, ánh lên từng tia đạo ánh sáng mờ.

Chủy thủ Từ Phu Nhân, là do Chú Kiếm đại sư Từ Phu Nhân làm ra thời chiến quốc cho Kinh Kha, thái tử nước Yên từng cầu xin chủy thủ sắc bén nhất thiên hạ, Từ Phu Nhân nước Triệu lấy thiên thạch làm thân kiếm, rót vào vàng nung, dùng mọi chất độc trong thế gian luyện bảy bảy bốn mươi chín

ngày, sau khi luyện thành lấy sắt khí ma tu để mài, cuối cùng giao cho Khinh Kha để hành thích Tần vương.

Tu sĩ bên cạnh Tần vương đông đảo, Khinh Kha thất thế bỏ mạng. Từ đó, chủ thủ Từ Phu Nhân vẫn bị Tần vương giấu trong cung A Phòng, sau một trận hỏa hoạn, cung A Phòng hủy, chủ thủ Từ Phu Nhân cũng không rõ tung tích.

Kết giới mất đi, Vương Linh ôm kiếm ngồi cách đó không xa, mắt tròn to tròn xoe.

“A Tỳ, người người người _____” Vương Linh tay run run chỉ vào phía sau nửa người dưới Bạch Tỳ.

Bạch Tỳ vỗ đầu một cái: “A, hắc hắc hắc he he, được tính còn chưa hết, đừng sợ, ~!~”

- _____ -!

Lăng Thiên nhai (bến Lăng Thiên) bờ tây kiếm sơn, là nơi nguy hiểm nhất Bồng Lai bí cảnh, bên trong chướng khí mật mù, không bao giờ thấy ánh mặt trời.

Hai ngày sau, Bất Chu, Côn Luân, Thường Dương, tu sĩ ba phái phàm là còn sống đều đi đến chỗ cửa ra bí cảnh – Lăng Thiên nhai.

Bạch Tỳ đứng ở bên, lông mày nhíu thành một hàng: “Thật sự phải nhảy xuống?”

Vương Linh vẻ mặt nghiêm túc, nặng nề gật đầu, đứng ở bờ nhìn dáo dác hai bên.

“Người nói xem chỗ dưới này sẽ thế nào?”

Trong lúc thời gian cấp bách, Vương Linh chỉ dám liếc nhìn dưới vách: “Sương dày quá, không thấy rõ...”

Trong lòng Bạch Tỳ hỗn loạn cũng không biểu hiện ra ngoài, ánh mắt liếc nhìn chiếc thuyền đã ra xa chở tu sĩ Thường Dương, môn nhân đều đã lão đảo ngồi xuống đủ mọi tạo hình, dần dần chìm vào trong chướng khí.

Bên kia, năm nam tu Côn Luân chấp tay liền thành một vòng, trực tiếp nhảy xuống bến kia.

kinh/thue/dien/dan"lequydon

Dừng sĩ chính là dừng sĩ, mỗi lần đều dựa vào cơ bắp. Đọc sức vật lộn, Đoàn Tụ chân nhân dẫn đầu đội Bất Chu Sơn vẫn trên đường đến, còn lại phần lớn là người mới, lên núi thì dễ xuống núi thì khó.

“Sao Đoàn Tụ chân nhân còn chưa tới?”

“Hay là gặp phải chuyện gì.”

“Nói vậy, Đoàn Tụ chân nhân tu vi cũng phải đến Hóa Thần kì rồi đấy.”

Một nam tu hạ thấp giọng nói: “Không phải trên đường coi trọng cô nương nào chưa dụ dỗ được người ta chứ?”

“Ha ha ha, Đoàn Tụ Đoàn Tụ, không phải chính là song tu sao.” Một nam tu khác nháy mắt ra hiệu trêu chọc cười.

(Phiên dịch tên Đoàn Tụ chân nhân là đoàn tụ, sum họp trong tình yêu nam nữ.)

Không thể không nói, các người đã đến được rất gần với chân tướng.

“Bùm.” Một tiếng vang thật lớn, mọi người nhìn nhau, hai bên bờ, Vương Linh đứng trên một đầu trâm bạc to hình phượng, nhảy liên tiếp, ngoắc tay với mấy người đó: “Chúng ta ngồi cái này để xuống đi.”

“Không đợi sư thúc sao, không tốt lắm đâu.”

Một nam tu khác vỗ xuống đầu hân: “Người ngốc quá, còn muốn quấy rầy Đoàn Tụ chân nhân làm việc à?”

Trong lòng Bạch Tỳ yên lặng cảm thán: phú nhị đại chính là khác nhau như thế, khó trách bình tĩnh như vậy, thì ra mang trang bị tối...

Trên cây trâm, Vương Linh duỗi thẳng tay chỉ hướng xuống đáy vực, trâm bạc lập tức lướt gió bay thẳng xuống, mười mấy người đồng loạt la hét thất thanh, hoàn toàn mất hết đề dặt của tu sĩ chính phái, Bạch Tỳ ngồi ngay đằng sau ôm chặt lấy Vương Linh, là một con thần thú, thể nhưng nặng lại sợ độ cao, chỉ là không sao, nhà nàng không phải còn một xà đại gia lừa ăn bịp uống ánh mắt cao hơn đầu sao, vừa đúng lúc có thể sử dụng làm thú cưỡi. Trước hết để cho Tiểu Hắc cùng rắn mẹ vui chơi mấy ngày, đáng về bình thường của xà đại gia luôn uy phong nghiêm nghị, hóa thành hình người hẳn sẽ không tệ, Bạch Tỳ không tự chủ nhớ đến năm vị nam tu đứng đầu phái Côn Luân.

Trâm bạc xoay tròn mấy vòng, vững vàng dừng lại. Mười mấy người nghiêng ngả xuống không dám tùy tiện đi lại. Đáy Lăng Thiên nhai, chướng khí càng dày, đập vào mắt đều là một mảnh trắng đục, căn bản không thể nhìn thấy phía trước, cẩn thận thăm dò thể nhưng lại có thể ngửi thấy mùi máu tươi.

Bạch Tỳ kéo tay Vương Linh lại, cao giọng nói: “Mọi người nắm chặt tay nhau, đừng tách ra.”

Mấy người rối rít nói phải, kéo tay người bên cạnh.

“Nhưng chúng ta phải đi hướng nào đây?”

Vương Linh kêu lên một tiếng: “Không xong, thần thức thăm dò bị bắn trở lại rồi.”

Chướng khí phần nhiều là do xác động vật gây ra, cây cỏ sinh trưởng dưới xác chết trời sinh tính hòa, vì vậy Bạch Tỳ đề nghị, không bằng ngồi tại chỗ tĩnh tọa, đến ban đêm, nhiệt độ giảm xuống, chướng khí tiêu tán chút sẽ hành động trở lại.

Không biết đi thế nào đành lựa chọn ở lại tại chỗ, ít nhất sẽ không đi nhầm.

Nhưng mà, trời vừa sẩm tối, mọi người mới bị ai phát hiện một sự thật khác: đây Lăng Thiên nhai, càng đợi lâu càng thấy mệt mỏi, chướng khí không ngừng cắn nuốt linh khí của bọn họ, linh khí càng thuần càng bị chướng khí phân lại nặng nề.

“Sớm biết như vậy, không bằng từ từ đợi sự thúc, nếu không phải tại các ngươi, chúng ta cũng không đến nỗi ngồi đây chờ chết.”

“So với chờ chết không bằng hợp sức lại một phen.” Nói xong cũng buông lỏng tay đang nắm lấy.

Oán trách nhanh chóng lây lan, ban đầu Bạch Tỳ còn chút áy náy sau biến mất không còn một mảnh, tay càng thêm kiên định nắm lấy tay Vương Linh.

“Thật hoài nghi các ngươi làm sao có thể tiến vào Bất Chu vậy?” Vương Linh ngụ ý: tâm tình bất loạn như vậy, chắc chắn đi cửa sau. Đây chính là vết đen sâu trong lòng nòng từ nhỏ đến lớn, thật hết cách, rõ ràng có thể dựa vào gia thế lại nhất định muốn dùng năng lực của mình.

Bạch Tỳ không ngờ Vương Linh tốt tính như vậy cũng có ngày chèn ép người khác, đợi chút, nòng đột nhiên cảm thấy: “A Linh, có phát hiện hay không, tất cả mọi người đều đang rất tức giận?”

Vương Linh như chợt bừng tỉnh lại: “Ý của ngươi là?”

“Chướng khí này, có thể ảnh hưởng đến tâm, thần thức bị bắn trở lại, nhưng chúng ta không hề đối, có thể thấy được không phải tại cắn nuốt linh khí.”

“Lăng Thiên nhai sát vách kiếm sơn, hẳn là có bày trận pháp bảo vệ núi, Từ Phu Nhân lại là một đại sư chú kiếm, chắc chắn sẽ không đuôi cùng giết tận đối với những người mộ kiếm mà báỉ phòng.”

Cho nên phía sau bức màn trường khí này, chính là tu sĩ vì đoạt kiếm mà tự giết lẫn nhau, sau cùng thân chất thành núi. Hai phái Thường Dương và Côn Luân đến đây vực trước không biết thế nào rồi.

Bạch Tỳ cảm thấy lòng bàn tay bị cào nhẹ, lập tức hiểu ý, cùng Vương Linh lưng dựa lưng, thần thức căng lên.

“Phốc.” Một cổ ả áp bắn lên người hai nòng, mùi máu tươi tràn đầy khắp người.

Đã có người bắt đầu động thủ rồi sao?

“Ha ha ha, sớm muộn gì cũng chết, không bằng giết các ngươi để lấy linh khí.”

Nguyên nhân là do thân thể tu sĩ được nuôi dưỡng nhờ linh khí thiên địa cung cấp, có thể thi triển các loại thông linh, thậm chí là trường sinh, tu sĩ tu vi càng cao linh khí càng nhiều, cách một bậc là cả một khoảng rộng. Trước mắt linh khí trời đất đã bị cắt đứt mà tu sĩ lại cần có linh khí để tồn tại, khó tránh khỏi việc các tu sĩ không ngừng chém giết lẫn nhau để cướp đoạt linh khí đối phương. .

Vương Linh rút trường kiếm ra, dựa theo âm thanh đối phương mà đoán vị trí: “Tâm ma tràn ngập, sát hại đồng môn.”

Âm dương không tự sinh ra riêng lẻ, vạn vật trong trời đất đều tương sinh tương khắc, tu tiên vốn đã nghịch thiên, tâm ma chính là khảo nghiệm lớn nhất trên con đường tu hành, cho dù tư chất có tốt đến đâu cũng không có cách nào tránh khỏi mặt trái của mỗi người, tham sân si chậm nghi (năm nỗi khổ theo đạo phật), sinh ra là con người đều không tránh khỏi, không có khả năng không bao giờ lo lắng.

Bạch Tỳ kéo ống tay áo xuống, cùng Vương Linh nói: “A Linh, nếu ngươi và ta chữa kiếm vào nhau...?”

Chướng khí ở bên trong, từ chỗ khác truyền đến âm thanh binh khí va chạm, Vương Linh kiên định nói: “Vậy, nhất định phải đánh một trận thật thống khoái.”

Đêm tối dần tan, bình minh hé dạng, chướng khí tiêu tan đi rất nhiều, một đêm chiến đấu kịch liệt, toàn thân hai người đều toát mồ hôi, một người mất trọng như làn nước xuân, xinh đẹp động lòng người, người kia lại là đôi mắt to, linh động tinh nghịch.

Cảnh vật trước mắt cũng từ từ hiện rõ, những khối thi thể ngổn ngang đập vào mắt, đã có khối thối đen, máu tươi không ngừng chảy, bên ngoài ngàn mét trên không trung, hai cổ linh khí hợp lại, từ từ mở ra một bầu trời khác sau tấm màn che. . .

Nhìn theo một lượt, Bất Chu, Côn Luân, Thường Dương, đều đã thiếu đi rất nhiều người.

“A Tỳ, nếu như mọi người đều có thể đợi được đến bây giờ, có phải hay không?” Vương Linh nghẹn ngào không nói tiếp được, nàng lương thiện như vậy, không muốn thấy nhất chính là đồng môn tự tàn sát lẫn nhau.

“Chúng ta trở về thôi.”

Kéo Vương Linh dậy, hai người ngự kiếm bay lên.

“Người nói Từ Phu Nhân này cũng thật là, không yêu nhan sắc như những cô nương khác lại muốn đi làm cái gì Chú kiếm đại sư.” Bạch Tỳ thở dài lắc đầu một cái, cảm thấy thật không thể hiểu nổi, lại càng không hiểu ánh mắt nhìn sang của Vương Linh.

“Từ Phu Nhân, là đàn ông, họ Từ, tên Phu Nhân.”

Nhà họ Vương là tu tiên thế gia bậc nhất, truyền thừa từ mấy ngàn năm, lại là con gái duy nhất của Vương gia, từ nhỏ Vương Linh đã phải đọc thuộc Tam thiên đạo, rất nhiều danh sĩ Cửu Châu đều là thượng khách của Vương gia, một trong số đó là Từ Phu Nhân, thời Chiến Quốc, có giao tình sâu đậm với Vương gia, Tàng thư lâu trong nhà có ghi lại đoạn này.

“Ha ha ha, thật đúng là cái tên của kì nhân.”

Trở lại Bất Chu, hai người chia ra đi bái kiến sư tôn của mình, vô tình trùng hợp là, sư tôn Tiêu Diễn của Bạch Tỳ hai ngày trước vừa rời khỏi Bất Chu Sơn, trở lại Lan Lăng Tiêu giỗ tổ, mà sư tôn Vương Linh lại là gần đây có chút ngộ ra được đạo, đã bế quan tu luyện thăng cấp.

Trở lại mái nhà thấp của đệ tử ngoại môn, nằm ở trên giường, vui sướng cùng an tâm khi trở về nhà bộc phát lúc nhìn thấy Tiểu Hắc, nàng nhảy xuống giường, ôm chặt lấy nửa người Tiểu Hắc mới vào đến cửa.

“Tiểu Hắc, nhớ ta không?” Xoay xoay đầu rắn, tên này dường như lại lớn lên rồi, hai sừng to ra rất nhiều, vẩy rắn dày lên không ít, nghĩ đến bạch xà kia, trong bụng hiểu rõ, đều nói nửa người dưới của nam nhân là động vật, lời này không đúng rồi, làm gì có động vật nào nửa trên là người nửa dưới là động vật đâu.

Thấy Bạch Tỳ vẫn cười xấu xa, hắc Xà trợn mắt trượt khỏi vòng ôm.

“Tiểu Bạch đâu rồi, chủ nhân đồng ý cho người mang theo phu nhân.”

Đuôi rắn co rúm lại, nâng cằm Bạch Tỳ lên nói: “Sao? Có lòng như vậy, không bằng tìm cho bốn tọa một con giống vậy đi, lưng mọc hai cánh, đỉnh đầu có sừng, xà bình thường sao có được, trừ phi...”

Bạch Tỳ trở mặt, con rắn này, là đang đùa giỡn nàng sao? Lưng mọc hai cánh, đỉnh đầu có sừng, xà bình thường sao có được, trừ phi...

Trừ phi, Bạch Tỳ nhớ đến đáng về khi mình biến thân, người được đẩy Tiểu Hắc, ba ngày không đánh, đã muốn đè đầu cười cổ ta rồi.

Nắm đấm Bạch Tỳ giờ giữa không trung muốn hạ xuống, về mặt Tiểu Hắc đã trịnh trọng ném ra một câu:

“Khỏi tức nhường tiếp theo, ở Bắc cảnh.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Cây gả (1)

EDITOR: Kinh thuê

Khí lạnh kết hạt gập phải ánh mặt trời thì tan, đó là chỉ hạt sương (Chữ lâm) – Lữ Thâm.

Trong đầu tọa kì nhà nàng rốt cuộc có bao nhiêu con cá mới có cái suy nghĩ tới Bắc cảnh vào mùa đông giá rét này, Bạch Tỳ đã lười đếm, số lượng quá lớn khó mà đếm hết. Từ tận đáy lòng, Bạch Tỳ cực kì ghét giá rét, mỗi lần đến mùa đông, nàng đều không tinh táo, nhớ trước quên sau.

Bắc cảnh ở Cửu Châu lại càng đặc biệt, quanh năm chỉ có một mùa đông giá rét, phóng tầm mắt nhìn, khắp nơi đều là băng tuyết gió lạnh, tuyết đọng trên núi, mệnh mỏng bát ngát thành một màu trắng thuần. Bạch Tỳ rùng mình một cái, trong lòng không ngừng giao động, vì đến lấy tức nhường mà phải liều mạng sao?

Mới đầu nàng định kháng cự, thể hiện ra uy nghiêm của thần thú, kiên quyết không đến Bắc cảnh, lưỡi rắn của Tiểu Hắc vươn ra, từ từ nhả một câu: “Người kia cũng ở Bắc cảnh.”

Đằng Sơ Nhất đang ở Bắc cảnh? Sao anh ta lại tới đó chứ? Cái vùng đất hoang vu lạnh lẽo đó có gì hay ho chứ?

Trong miệng nói không quan tâm, thân thể vẫn rất thành thực mà gật đầu. Vì vậy một người một xà đi tới Bắc cảnh, nơi mà trong mắt Bạch Tỳ chính là chim không buồn ỉa phân.

Lướt trên tuyết hai ngày một đêm, cuối cùng khi ngày gần tàn mới thấy được một thôn xóm, những ánh lửa hắt ra từ ngọn đèn dầu xua tan đi màu trắng của tuyết khiến cho lòng người không khỏi ấm lên. Bạch Tỳ chọn một cửa động trên Tuyết Sơn cách khu nhà dân mấy dặm, dự định sáng sớm mai sẽ đi vào trong thôn nghe ngóng một chút rồi đi tiếp.

Nàng chọc chọc con rắn nhỏ trên cổ tay: “Tiểu Hắc, ngươi chắc chắn đúng là hướng này chứ?”

Tiểu Hắc ngheh đầu, đôi mắt hoàng kim giữa hang tuyết này cực kì chói mắt.

“Ngươi rất muốn thấy hần?”

Bạch Tỳ sửng sò, sau đó mơ hồ ngược nhìn, chần chờ một chút rồi thành thật gật đầu: “À, nói ra ngươi cũng không hiểu, nếu nói sư tôn là trích tiên, vậy hần chính là thần tiên chân chính. Thần bí, mạnh mẽ, nói đi là đi, ta cũng không phải loại người có ham muốn bất chính gì, chỉ là có việc muốn hỏi hần.”

Kinh/thue."diendan/lequydon

Nhìn Bạch Tỳ xếp bằng cười khúc khích, hắc xà phun lưỡi rắn nói: “Nếu hần đã có vợ con?”

Xiết lấy hắc xà, Bạch Tỳ giận dữ: “Nghĩ vậy gì vậy, ta nói là chính sự.” Sau đó hai mắt lại sáng lên lầm bầm nói: “Không có góc tường nào không thể đào, chỉ có người không nỗ lực đào.”

Hắc xà: ...

____. ____!!!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-2: Cây gả (2)

Editor: Kinh Thuế

Ban ngày ở Bắc cảnh so với những địa phương khác ở Cửu Châu gần hơn rất nhiều. Mặt trời mọc đã là giờ thìn (từ 7h – 9h). Đi đến gần, Bạch Tỳ mới nhìn rõ, ánh đèn lúc lớn lúc nhỏ đêm qua hần là từ lều tuyết của người dân. Dân bản địa nơi Bắc cảnh, nam giới đa số vóc người cao lớn khôi ngô, nữ giới chân tay thon dài làn da trắng muốt, khí lạnh ăn vào đất có thể khiến diện mạo trai gái xuất sắc như vậy sao.

Thăm dò tin tức ở địa phương xa lạ cũng không dễ dàng, cũng may Bạch Tỳ đã sớm nghĩ đối sách. Trên phố, nàng chọn nơi có nhiều người ngồi tụ tập, đặt một chiếc bàn cao ngăn lại, bên trên cắm một lá cờ, trên mặt ghi bốn chữ lớn: Hỏi chuyện đoán mệnh.

Từng ngày trôi qua, một người khách cũng không có, ngược lại thu hoạch được vô số xem thường, cùng với bàn luận xôn xao...

“Lại là một thầy đoán mệnh, ải!”

“Tiểu nữ nhi nhà thủ lĩnh thật đáng thương mà.”

“Cũng là tiểu thư không có phúc khí...”

Cho đến khi mặt trời xuống núi cuối cùng Bạch Tỳ cũng nghênh đón vị khách đầu tiên, đối phương là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, chiếc áo khoác màu lông chồn che kín cả người, một bàn tay hồng nhuận trắng trẻo vươn ra, mắt sâu mũi cao, diện mạo như người dị vực, nàng thi lễ với Bạch Tỳ, hỏi: “Tiên sinh tự xưng là hỏi chuyện đoán mệnh, không biết có đoán được chuyện thiếp thân sắp hỏi chăng?”

Bạch Tỳ mỉm cười, cô biết nhất định sẽ có khách, trong thời tiết băng giá thế này lại mặc áo lụa trắng đơn bạc nguyên một ngày, đã thể hiện rõ nàng không phải người giang hồ đơn giản, còn có bao nhiêu không đơn giản vậy phải xem sau đó của việc trò chuyện.

“Phu nhân có tướng phú quý, trượng phu như ý, chỉ tiếc nữ nhi...”

Thấy Bạch Tỳ dừng lại, sắc mặt phụ nhân chợt biến, tiến lại gần: “Nữ nhi như thế nào?”

Bạch Tỳ khẽ gật đầu một cái: “Nhân duyên nữ nhi sẽ thành tâm bệnh.”

Phu nhân giật mình lùi lại mấy bước, lỗ chân chực khóc: “Tiên sinh, không, vị tiên tử này có thể theo lão thân về nhà nhìn một chuyến không?”

Nghe những chuyện phiếm trên đường, Bạch Tỳ hiểu được, người này là phu nhân nhà họ Thủy, là một trong sáu thủ lĩnh bộ lạc ở Bắc cảnh, dưới gôi Thủy phu nhân và thủ lĩnh có ba người con gái, người con cả lập chí thừa kế gia nghiệp, thành công lấy được một trượng phu ở rẻo hiểm lành, người con gái thứ hai yêu thích nữ công về lông thú, thành lập được liên minh giữa các bộ lạc về lông thú, gả cho con trai trưởng một thủ lĩnh khác, duy chỉ còn cô con gái út, tính thông cảm kì thi họa, lại khéo léo hiểu chuyện nên rất được mọi người trong nhà sủng ái, chỉ là... Không có ai hỏi cưới cả.

Kính thưa/"[dien]dan le quy-.-don

Người con gái út tên là Thủy Y Nhân, quả thực là đầy đủ ý vị mỹ nhân, nổi danh cả một phương trời non xanh nước biếc này. Bắt đầu từ khi Thủy tiểu thư được mười hai tuổi, cứ ba bữa lại có một đội ngũ tới cửa cầu thân, sau khi đến tuổi cập kê, các mối kinh thương của Thủy bộ lạc thậm chí còn được lập nên phần lớn nhờ đội ngũ cầu thân này, lớn như khách sạn quán trọ, nhỏ như các quán ven đường, đều có sự đóng góp tích cực của đội ngũ cầu hôn. Chẳng hạn như các quán cơm đường, trừ bỏ ngẫu nhiên muốn cải thiện ăn thức ăn khác còn không chỉ riêng tiền nhà hàng tháng cũng đã là một con số khổng lồ.

Thời điểm Thủy tiểu thư tròn mười sáu tuổi, phụ thân thủ lĩnh cũng vì nàng mà thu xếp một mối hôn sự, đối phương là thủ lĩnh một trong sáu bộ lạc lớn của Bắc cảnh, Hữu Không Vũ, lưng hùm vai gấu, rất phù hợp với thẩm mỹ của người phương Bắc, một lần dọn sạch binh lực Ngụy quốc muốn xâm lấn biên giới Bắc cảnh. Trai tài gái sắc, mọi người đều cho rằng đây chính là một mối hôn sự viên mãn. Ngay trước một ngày đính hôn, vị thủ lĩnh trẻ tuổi đây hứa hẹn này lại biến mất, một ngày sau, thi thể được phát hiện trong rừng tuyết biên giới Bắc cảnh.

Mọi người đều không ngừng thương xót, qua một năm, Thủy thủ lĩnh lại tìm mối hôn sự thứ hai cho tiểu nữ nhi, đối phương là công tử thế gia của Tề quốc, tài đức nổi danh, dáng vẻ đường hoàng, tuy với người Bắc cảnh có chút gầy yếu nhưng vị công tử này chính là nhất kiến chung tình với Thủy tiểu thư, gặp lại càng thêm khuyên đảo, tình nồng thắm thiết, lại nghĩ đến mối hôn sự chưa thành trước đây, Thủy thủ lĩnh đáp ứng lời cầu hôn của đối phương. Một lần là ngoài ý muốn, hai lần dù không phải trùng hợp cũng không thể nói là ngoài ý muốn nữa, vị công tử thế gia này sau khi đính hôn một ngày lại biến mất, hơn nữa thi thể lại được phát hiện ở rừng tuyết biên giới Bắc cảnh.

Sau lần đó, cái danh Thủy tiểu thư khắc chồng bắt đầu lan truyền, như mồi lửa nhỏ nhanh chóng cháy lan ra trong phạm vi Bắc cảnh. Trong nháy mắt, Thủy tiểu thư đã tròn mười tám, vẫn còn là khuê nữ, lấy cảm kì thi họa làm bạn. Đây cũng là nỗi lo của vợ chồng Thủy thủ lĩnh, hai người đã thương lượng, vốn định một lần nữa chọn người ở rẻo, chuyện chiêu tế (tìm phò mã) còn chưa bắt đầu, lời đồn đại đã lan rộng vang xa tới sáu bộ lạc lớn như sau: Thủy tiểu thư mạng mệnh khôi cương (Cường cung theo đạo giáo là chòm Khôi tinh trong bắc đầu tinh hệ mệnh), lại rơi vào cung phu thê, hoặc là cô độc sống quãng đời còn lại, hoặc là... cùng trượng phu sinh ly tử biệt. Thủy thủ lĩnh vừa nghe xong liền giận dữ, rút kiếm muốn đến hỏi tội Vu sư của bộ lạc đã khởi xương lời kia, Vu sư bị dọa sợ vừa chạy vừa hô: “Thủy thủ lĩnh tha mạng, cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp...”

Nói đến biện pháp, Thủy phu nhân lại lau khôe mắt: “Vu sư kia nói, Y Nhân chỉ có thể gả cho trưởng lão bộ lạc Lang mới có thể bình yên cả đời, trưởng lão kia...”

Hồi lâu cũng không nói tiếp, Thủy thủ lĩnh tiếp lời: “Đã quá tám mươi tuổi, con ta há có thể gả cho một người đủ tuổi làm ông ngoại nàng chứ!”

Nhìn vợ chồng này trăm mối lo đều vì con gái, Bạch Tỳ khó có được mấy khi cảm động: “Ta có thể gặp mặt Thủy tiểu thư một lần không?”

Lều của thủ lĩnh có chút khác biệt, không chỉ lớn mà còn có ba căn phòng nhỏ làm sương phòng, bốn lều nhỏ khác vây quanh, chỗ của Thủy tiểu thư ở tận cùng bên trong.

Bạch Tỳ theo vợ chồng Thủy thủ lĩnh tới hậu viện, nhìn được bức tranh này: Bông tuyết bay bay phiêu giữa trời, người con gái chỉ thấy được bóng lưng, mái tóc dài đen mượt bay loạn trong áo khoác nhung màu lông chồn, thắt lưng thắt dải lụa dài, giống như một nét chấm phá trong bức tranh thủy mặc vẽ núi sông.

Nghe được âm thanh có người đập tuyết đi tới, Thủy tiểu thư xoay người chấp tay thi lễ, dáng người cân đối, mắt to trong suốt xinh xắn lay động, khóe miệng cong lên, cười cũng thật duyên dáng, trong lòng Bạch Tỳ âm thầm cảm rằng, ta vừa thấy đã thương, khó trách các vị thế gia công tử gặp rồi không quên được, ngày nhớ đêm mong, nữ tử bậc này, ngay cả con gái vùng sông nước Giang Nam cũng cam bái hạ phong rồi.

“A phụ thân, nương.” Thủy tiểu thư nhìn về phía Bạch Tỳ, nhợt nhạt thi lễ: “Tiên tử.”

Theo động tác nhún người cúi đầu chào của nàng, áo choàng nhẹ nhàng rơi xuống, một đôi tay mảnh khảnh khớp xương rõ ràng nhanh chóng đón được áo choàng, một lần nữa choàng lên vai Thủy tiểu thư. Nàng hướng người đó cười nhẹ: “Sương tiên sinh, đa tạ.”

Vị gọi là Sương tiên sinh kia cũng khoác áo choàng lông chồn tương tự, dường như cảm thấy ngại ngùng, cả khuôn mặt nóng bừng lên, bộ dáng khấn trương liếc nhìn Thủy tiểu thư một cái, thuận tiện cảm theo chiếc khăn cổ duy nhất đi. Lúc này Thủy tiểu thư mới cùng mọi người đi vào trong lều ni bên cạnh.

Bạch Tỳ bất động thanh sắc quan sát, Thủy gia quả thật có một con tiểu yêu, nhưng cũng không mang theo mùi tà khí huyết sắc gì, hiển nhiên là tu theo hướng bán thiện, đến đây là vì yêu vị mỹ nhân sông nước này hay xuống núi báo ân, này cũng không thể biết được.

Thủy phu nhân trình lên ngày sinh tháng đẻ của nữ nhi, thành kính chờ đợi cùng trượng phu, một lúc lâu sau, Bạch Tỳ viết chữ xuống, mặt mày không chút

thay đổi càng khiến vợ chồng Thủy gia thêm khăn trương.

“Tiên từ nhìn ra điều gì chẳng?” Thủy phu nhân sốt con sốt ruột vội vàng hỏi.

Không thể không nói, vị Thủy tiểu thư này đúng là có một đoạn nhân duyên, cũng không phải mệnh khắc phu như lời đồn, lại càng không phải như Vu sư nói, phải gả cho một vị trưởng lão đã tám mươi mới có thể phá giải.”

Bạch Tỳ cầm mảnh giấy lên: “Biên giới Bắc cảnh là nơi cực hàn, Thủy tiểu thư tài mạo song toàn, tự nhiên rất được yêu thích.”

“Ý tiên từ là, từ nhỏ nữ nhi đã khơi ra quá nhiều hoa đào.”

Thủy thủ lĩnh quả thực là thân suy luận, Bạch Tỳ kinh ngạc khả năng suy luận cao siêu của ông.

Ngược lại là Thủy phu nhân ngầm hiểu, cho người hai bên lui ra ngoài: “Thỉnh tiên từ nói rõ hơn.”

Trong phòng, ngoại trừ vợ chồng Thủy thủ lĩnh cùng Thủy tiểu thư, chỉ còn thị tỳ áo xanh A Tùng, Bạch Tỳ suy nghĩ chút, nói: “Thủ lĩnh, phu nhân, hai vị tuyên cáo với bên ngoài đã tìm được lương tể, ba ngày sau sẽ đính hôn.”

Thủy thủ lĩnh cùng phu nhân liếc mắt nhìn nhau: “Tiên từ, Thủy thị ta cũng không có lương tể, đính hôn thế nào được?”

Bạch Tỳ cười thần bí: “Không quá mười ngày, lương tể tự khắc đến bái kiến hai vị.”

____. ____!!!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khi Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-3: Cây gả (3)

Editor: Kinh Thuế

“Tự tin sẽ có lương tể đến như vậy sao?”

Từ đầu đến cuối Bạch Tỳ đều cảm thấy, đầu óc của Tiểu Hắc đều được dồn hết để dùng vào việc vá trời rồi, đối với mấy chuyện trai gái nam nữ này đều cảm thấy khó hiểu, chưa kể trình độ thông minh lại không cùng cấp, khó mà khơi thông được, nhưng suy tính đến tương lai còn phải hợp tác dài dài, hay cứ nhân dịp này bồi dưỡng dần vậy.

“Tiểu Hắc, lương tể kia đương nhiên chính là chủ nhân ta rồi.”

Trong mắt Hắc Xà thoáng qua nét không vui, đuôi rắn vung lên, không để ý tới Bạch Tỳ nữa.

Bạch Tỳ bên cạnh đang đắc ý hoàn toàn không chú ý tới sự khác thường của Tiểu Hắc, toàn bộ tâm tư đều suy nghĩ làm sao đóng giả thành mỹ nam tử được hoàn mỹ, hết học đáng đi lại tập cách nói chuyện.

Đợi đến khi Bạch Tỳ cảm thấy hài lòng muốn hỏi Tiểu Hắc thấy thế nào mới phát hiện chú xà nhỏ đã không có ở trong lều ni nử rồi. Nơi băng tuyết tràn ngập thế này còn chạy loạn đi đâu chứ! Bạch Tỳ vội vàng khoác áo choàng lên ra ngoài tìm xà đại gia nhà nàng.

Tìm nửa vùng Thủy bộ lạc cũng không thấy tung tích Tiểu Hắc, không lẽ nó chạy đến nửa kia núi tuyết. Bạch Tỳ chạy đi không chú ý liền đụng phải người đi từ hướng đối diện, đối phương đang cầm đàn thiếu chút nữa thì bị rơi xuống.

“Thật xin lỗi, không biết...”

Đối phương mặc áo khoác ngoài bằng nhung mịn màu sẫm lông chồn, mũ cũng bịt kín, đang muốn vượt đi qua.

Bạch Tỳ cảm thấy có chút quen mắt: “Tiên sinh?”

Nam tử cứng ngắc quay đầu lại, một trận gió to thổi qua, cuốn theo mũ áo choàng rơi xuống bả vai, lộ ra khuôn mặt hơi nhợt nhạt đối diện ánh mắt Bạch Tỳ.

“Thì ra là tiên từ, có chuyện gì sao?”

Hắn ta nhận ra Bạch Tỳ, là khách nhân duy nhất, chủ nhà và khách quen thuộc với nhau thì nhớ là chuyện đương nhiên. Nhưng Bạch Tỳ vẫn có chút kinh ngạc, chẳng lẽ nàng đã xinh đẹp đến mức gặp qua một lần với người khác đã không quên được sao?

“A, xin chào, Sương tiên sinh vội đi dạy học sao?”

“Đúng vậy>”

Hai người lại khách sao hai ba câu, mới mỗi người đi một hướng.

Bạch Tỳ nhớ rõ, hương vị Sương tiên sinh này vừa đến, hình như là rừng tuyết, hơn nữa lúc vừa va phải kia, nàng ngửi thấy được một mùi hương khá quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cây gả (2)

Editor: KINH THUẾ

Bạch Tỳ nghênh ngang tiêu sái đến phòng khách, đi lại trong phòng hai vòng, chợt cười to ba tiếng: “Bạn hữu từ phương xa đến, xin mời ra mặt đi.”

Một bóng đen quý dị xuất hiện giữa phòng, chấp tay với Bạch Tỳ nói: “Công tử hảo nhân lực, vậy... sẽ thưởng cho người được toàn thây.”

Xuất chiến ba chiêu, bóng đen lại đột nhiên biến mất, sau khi đã thương được Bạch Tỳ một đao, Bạch Tỳ băng bó miệng vết thương, một chữ chưa kịp thốt ra đã trực tiếp nằm gục xuống dưới đất. Bóng đen khiêng Bạch Tỳ lên ngựa kiểng phi hành, chớp mắt đã tới rừng tuyết biên giới Bắc cảnh. Bóng đen ném Bạch Tỳ xuống, lại đột nhiên quỳ một gối xuống hành lễ.

“Trưởng lão, người đã giải quyết rồi.”

Không khí dao động, một bóng người mặc áo khoác lông chồn bạc hiện ra, hẳn không chút để ý nhìn thoáng qua Bạch Tỳ, phất tay với hắc y nhân rồi biến mất. Hắc y nhân đứng dậy muốn đi, ngẩng đầu sau đó sừng sốt thấy một đầu rắn đen cực to lớn, đỉnh đầu có hai sừng rồng, đôi mắt màu vàng khê nheo lại.

“Tê- -tê- -.”

Tiếp theo bóng đen ngã xuống, Bạch Tỳ ngồi thẳng dậy, nhìn sang tọa kỵ uy phong lẫm liệt của mình, làm chủ nhân không muốn vui cũng khó, Bạch Tỳ lật người cười trên lưng Tiểu Hắc, hô to một tiếng: “Lên đường.”

Một giây kế tiếp, Tiểu Hắc vurun người run lên, Bạch Tỳ ngã nhào...

Nàng cảm giận chỉ vào tọa kỵ không đáng tin kia: “Người dám đối đãi với chủ nhân như vậy?”

Đầu sỏ tiểu Hắc lắc mình, đôi mắt kim sắc lấp lánh, lại biến thành tiểu xà màu đen nhỏ bé quấn quanh cổ tay Bạch Tỳ.

Được rồi, Bạch Tỳ thừa nhận, làm nũng cái gì nhất định phải công tâm mà tính toán...

Hôm sau, trưởng lão bộ lạc Lang cùng phù thủy tới chơi, Thủy thủ lĩnh cùng phu nhân mở yến tiệc chiêu đãi. Thủy tiểu thư bình thường vốn khiêm tốn cũng đi dự.

Sau khi mọi người ngồi xuống, rượu thịt cũng đã dâng lên, Thủy thủ lĩnh lại chậm chạp không lên tiếng bắt đầu bữa tiệc, thỉnh thoảng còn nhìn trông bên ngoài cửa lều.

“Thủy thủ lĩnh, hôm nay còn có khách quý chưa tới sao?” Phù thủy hỏi.

Thủy thủ lĩnh gật đầu, lúc này, cánh cửa lều trại bị đẩy ra, một công tử trẻ tuổi bước vào, bên ngoài khoác áo chồn đen, bên trong là trường sam dài, hai tay ôm quyền nói: “Thủ lĩnh, phu nhân, Y Nhân tiểu thư, thật có lỗi, hôm qua tiểu tể gặp phải chút chuyện mới tới trễ như vậy.”

Dứt lời, hẳn lại hướng những người còn lại trong bữa tiệc gật đầu thi lễ, sau đó mới nhẹ nhàng tiến đến chỗ ngồi, động tác phóng khoáng phong cách lối lạc. Thủy phu nhân mỉm cười, hiển nhiên đối với cậu con rể tương lai này hết sức hài lòng, bên cạnh là Thủy tiểu thư cúi đầu không nói, thẹn thùng đỏ mặt.

Bạch Tỳ nâng bầu rượu lên, mặt mày cực kì thần nhiên nói: “Tiểu tể tự phạt ba ly, sau kính mấy vị khách quý một ly.”

Thấy tình cảnh này, sắc mặt Lang lão đen lại, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch. Phù thủy ngồi cạnh nhìn theo, ly rượu bung trên tay càng thêm run rẩy.

Vu sư bỗng dùng sức đập ly rượu xuống: “Trong lều này, ...yêu khí ngất trời, tà khí tung hoành, tại hạ nguyện thay hai vị thủ lĩnh trừ bắt tai họa.”

Thủy thủ lĩnh cùng phu nhân liếc nhau, lại nhìn sang Vu sư: “A...? Trừ bỏ Vu sư và Lang trưởng lão, còn lại đều là người nhà lão phu.”

Vu sư không nhanh không chậm, xuất ra mấy đạo bùa màu vàng: “Đêm qua có người nhìn thấy thi thể lương tế của thủ lĩnh, theo ta thấy...”

“Theo ý ngươi là sao?” Bạch Tỳ nhướn cao mày, mắt hạnh cong lên, tay vuốt vuốt mấy lá bùa kia.

Phù thủy nhìn lại trong tay mình, mấy lá bùa đã mất tăm tích: “Ngươi... Hừ, tại hạ cho rằng trong lều này có tà yêu.”

Bạch Tỳ không chút để ý lắc ly rượu: “Ai nha, lão bá phù thủy, vậy làm phiền ngài bắt yêu quái rồi, đúng rồi, ngài nói đêm qua có người nhìn thấy thi thể bán công tử, vừa vận đêm qua bán công tử gặp phải tập kích, chẳng lẽ... Là phù thủy ngài an bài?”

Phù thủy bấn loạn: “Lão phu trên thông thiên văn dưới tường địa lý, có cái gì mà không hay! Bọn người như phường đạo chích, chớ có nói bậy!”

Bạch Tỳ dừng tay, ánh mắt như đao, nhìn chăm chăm phù thủy: “Vậy sao, vậy xin hỏi hai lần trước lương tế đều vô duyên với Thủy thủ lĩnh là do ai làm hại?”

Phù thủy không ngờ đến Bạch Tỳ sẽ hỏi đến câu này, bắt đầu không lựa lời nói: “Đương nhiên là yêu tà.”

Bạch Tỳ hỏi tới: “Yêu tà ở chỗ nào?”

Phù thủy không phản bác được, Lang trưởng lão bỗng nhiên đứng lên, chỉ vào Thủy tiểu thư, nói: “Tại chỗ này.”

Thủy tiểu thư bị biến cố đột nhiên xuất hiện kinh ngạc không biết làm sao, đưa ánh mắt cầu xin nhìn cha mẹ. Thủy thủ lĩnh vỗ mạnh tay xuống, cả giận nói: “Lang Uy trưởng lão, ở Thủy bộ tộc dám tà thuyết mê hoặc người khác, ngươi coi lão phu là đồ trang trí hả?”

Lang Uy trưởng lão không sợ hãi, đi về phía Thủy tiểu thư: “Chính là nó.”

kinh/thue";dien/dan"lequydon

Đang lúc mọi người khiếp sợ, khó hiểu, im lặng xem xét, chợt A Tùng từ bên trong đi ra, bùm một tiếng quỳ xuống đất.

“A Tùng đứng là yêu.”

Về mặt Lang Uy trưởng lão há hê không lời nào miêu tả được: “Nuôi yêu tà, Thủy thủ lĩnh làm trái với ước định kháng yêu của sáu bộ lạc lớn, phải chịu tội gì?”

Bạch Tỳ đi tới bên cạnh người A Tùng, hướng về phía Lang Uy trưởng lão nói: “Nuôi yêu tà, sai yêu tà giết người, Lang Uy trưởng lão cho phải chịu tội gì?”

“Xử phạt ngay tại chỗ, tiền trăm hậu tấu.”

Bạch Tỳ vỗ tay ba tiếng, tập trung vào Lang Uy trưởng lão, phóng thích lực tạo thành uy áp, Lang Uy trưởng lão nháy mắt quỳ xuống đất không dậy nổi, mồ hôi lạnh toát thân chảy ròng ròng. Hắn hoảng sợ nhìn về phía Bạch Tỳ: “Ngươi, ngươi làm gì?”

“Xử phạt ngay tại chỗ, tiền trăm hậu tấu.”

Bạch Tỳ áp lực đè bả vai Lang Uy trưởng lão xuống, vịn bả về phía sau, hai cánh tay đột nhiên buông thông xuống: “Trước phé hai cánh tay này, miễn cho trưởng lão phản kháng.”

Lang Uy trưởng lão không phục: “Ngươi có chứng cứ gì?”

Bạch Tỳ xoay người nhìn về phía Vu sư: “Vu sư lão bá, nghe nói ngươi đề cử Lang Uy trưởng lão cho Thủy thủ lĩnh.”

Vu sư run run rẩy rẩy té ngã: “Đúng là đúng là, tại hạ là nhân chứng, tại hạ biết địa điểm nuôi dưỡng yêu vật ở đâu.”

Thủy thủ lĩnh hồi thần, nghiêm mặt lại: “Người đâu, mang Lang Uy nhốt trong tuyết lao, giam phu sư trong phòng khách, triệu tập sáu bộ lạc lớn tới, có vu sư làm nhân chứng, quyết định xử phạt sau.”

Vỡ kịch hạ màn, trong phòng là một mảnh yên lặng.

Thủy thủ lĩnh nhìn về phía A Tùng, lại nhìn nữ nhi, thờ dãi: “Ai tới nói cho lão phu hay, rốt cuộc các người là xảy ra chuyện gì?”

Thủy tiểu thư cúi đầu, quỳ gối cạnh A Tùng, bàn tay hai người gắt gao nắm chặt, mười ngón tương giao.

“Phụ thân, để nữ nhi nói.”

Rừng tuyết biên giới Bắc cảnh nhiều cây to cao, trong đó lấy cây trắc bách đứng đầu, vào vụ tuyết đầu mùa, các phu nhân tiểu thư thường thích tụ tập năm ba người đi ngắm cảnh du ngoạn. Cảnh sắc đẹp nhất trong rừng tuyết là loài trên cành cây trắc bách còn treo những hạt sương, tại Bắc cảnh, chúng nó có một cái tên dễ nghe là: Hạt sương.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11-2: Thụ gả 2

Editor + Beta: lamnguyetminh

Thân cây màu đen đỡ lấy nhánh cây, bên trên là hoa sương màu trắng bạc, trời đất cùng bạc, muôn vạn kiểu hoa, những thiếu nữ chưa xuất giá bí mật đến cầu xin cây. Hoa bạc của cây là tóc mai của phụ mẫu bạc theo năm tháng khi gả nữ nhi, càng là sinh lễ tốt nhất của quê hương cho nữ tử đó.

Một ngày sáng sớm, ánh bình minh vừa ló rạng, Thủy tiểu thư đứng dưới một gốc cây dương thụ, một cành cây vươn ra, hạt sương trên cành giống như sắc hoa rực rỡ, lại sáng long lanh như ngọc lưu ly dưới ánh mặt trời, bám ở trên cành, khiến người ta áy náy khi động vào. Đúng lúc con mèo trong lòng của một vị tiểu thư khác đi cùng, chạy đến dưới chân Thủy tiểu thư, Thủy tiểu thư giật mình nhảy lên, hạt sương kia vừa khéo rơi xuống mái tóc mây màu đen của nàng. Thủy tiểu thư không đành lòng để tóc đã thương hạt sương trong suốt mỹ lệ, bàn tay trắng nõn tần búi tóc ra, mái tóc đen dài bay múa trong gió, hạt sương trắng hòa vào làn tóc dưới ánh ban mai...

Gần tới hôm đó, trong cảnh trời đất trắng xóa của Bắc cảnh, hạt sương sáng long lanh của ban ngày đã nhiễm hồng, hạt sương đỏ thắm hóa thành hình người, si ngốc nhìn về phía bộ tộc Thủy.

"Sau ngày ấy, A Tùng liền yêu thương tiểu thư."

A Tùng dùng hai tay chống đỡ thân thể, cái trán kề sát đất, Thủy tiểu thư nắm chặt tay hơn, hàm răng cắn môi dưới, nói: "A cha, nữ nhi cũng yêu thương A Tùng."

Thủy thủ lĩnh tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, ngực phập phồng. Thủy phu nhân thấy thế, cố đè xuống khiếp sợ và lo lắng, nói: "Y Nhân, không phải A cha, A nương không thành toàn, chỉ là...A Tùng chẳng những là yêu, mà còn là nữ tử....."

Khói trắng trên đầu Thủy thủ lĩnh xông thẳng lên nóc phòng theo lời nói của phu nhân, A Tùng đang quỳ ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Thủ lĩnh, phu nhân, tuy A Tùng là yêu, cũng biết tình thâm nghĩa trọng, nhất định không phụ sự yêu thương của tiểu thư! Hạt sương hóa thành yêu, có thể tự định giới tính, ban đầu A Tùng nguyện làm nữ tử là vì muốn gần tiểu thư hơn, chỉ cần tiểu thư thích, A Tùng...Có thể cải tạo thân thể, trở thành nam tử."

Thủy thủ lĩnh và phu nhân chưa từng thấy tình tiết kinh sợ như vậy, sợ tam quan bị hủy nhưng lại không thể không chống đỡ thể diện của người làm phụ mẫu, trong mắt trừ lo âu chỉ toàn lo âu.

Bạch Tỷ thừa dịp người Thủy gia thảo luận chuyện nhà, ăn ngủ ăn nghỉ, đợi thảo luận kết thúc, đợi trong lều chỉ còn lại Thủy thủ lĩnh và phu nhân, Bạch Tỷ uống một hớp rượu, làm tròn cổ họng, mới chậm rãi nói: "Từ nhỏ tay chân của Thủy tiểu thư đã nóng ran, cho đến năm mười tuổi, tím bắt đầu nóng ran. Bạch mỗ đoán, hai vị tìm danh y khắp nơi mà không được đi. Có người từng nói, năm mười bốn tuổi, toàn thân Thủy tiểu thư sẽ bị thiêu đốt mà chết đi."

Bạch Tỷ ném miếng thịt gà vào trong miệng, nói tiếp: "Nhưng mà, lúc mười ba tuổi, Thủy tiểu thư không phát bệnh nữa. Hai vị có biết vì sao không?"

Thủy phu nhân tròn đôi mắt to, bật thốt lên: "Chẳng lẽ là....Sương tiên sinh?"

"Hạt sương là linh vật tính hàn, Thủy tiểu thư bị nóng ran phải chữa, thể gian nào có chuyện gì thú vị hơn là giúp người đạt được ước vọng."

Ngày hôm sau, đúng hạn cử hành hôn lễ, vị phu tế bên cạnh Thủy tiểu thư vừa cao gầy lại xinh đẹp, cái trán sáng bóng, mắt xéch càng nhìn càng đẹp, phong cách rét lạnh nghiêm trang.

Đêm đó, Bạch Tỷ không từ mà biệt, trong Tuyết Lâm ở Bắc cảnh, dưới một gốc dương liễu, thiếu nữ mặc bạch y bằng lụa đang ngồi trên đất.

"Tiểu Hắc, phiền người khoét khối đất này giúp chủ nhân rồi."

Bóng dáng đen tuyền vùng đuôi dài, hòa vào trong đất, Bạch Tỷ cười như không cười.

Xuân về hoa nở, hạt sương hóa thành nước, khí trời lạnh lẽo, hạt sương hóa thành băng, cành khô chịu tải vạn vật, trừ đất đai không ngừng sinh sôi, có thể làm cho một cây hoa xuất giá, đại khái chỉ có người yêu thật lòng thôi.

Dọc theo đường đi, xuyên qua bãi cỏ xanh như nhung, vòng qua vài ngọn núi thấp, một rừng cây mộc miên lộ ra trước mắt. Giữa trưa hè, ánh dương len lỏi vào từng nhánh cây, thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua, bóng cây mộc miên trải dài khắp mặt đất.

Nhào vào trên người Hắc Xà, Bạch Tỷ nắm chặt tay, gằn từng chữ: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Nhân xà bốn mắt nhìn nhau, rốt cuộc Hắc Xà thua trận, vẫy vẫy đuôi rần, bạch quang (ánh sáng trắng) chợt nổi lên, vẩy rần lạnh lẽo tron nhẵn liền trở nên ẩm áp. Ở trong luồng sáng bao phủ, thân rắn dần dần biến mất, đuôi rắn hóa thành hai chân, thân rắn trở nên dày rộng, dưới bả vai rộng, một đôi tay thon dài đang nắm lấy tay nàng. Chỉ dựa vào xúc cảm là biết được thân thể ở dưới lớp trường bào đen tuyền kia có tính đàn hồi cực tốt, đầu rắn to đùng ẩn trong luồng sáng trắng, rồi một khuôn mặt như thần linh dần hiện ra. Mặt mày ung dung sáng sủa nhưng lại lộ ra vẻ lạnh lùng khước từ người xa vạm dậm, khoảng cách quá gần, có thể thấy được hàng mi dày cong vút. Cuối cùng tầm mắt của Bạch Tỷ ngừng ở trên ánh mắt hần, trong đôi mắt màu vàng kim lạnh lẽo kia mang theo mấy phần ẩm áp và quen thuộc.

Là hần! Sao hần lại là Xà của mình? Là Hắc xà luôn uy hiếp mình, luôn hếch mũi lên trời, đang ở trong thời kỳ động dục sao!

Trong con người hẹp dài, nàng nhìn thấy mình đang nằm ở trên người hần, về mặt từ kinh ngạc đến....Thèm thuồng nhỏ dãi...

Cuống quít nhảy dựng lên cách xa mười xích (~3.3m), Bạch Tỷ vờn tay cánh tay run run, nói: "Ngươi, ngươi, ngươi, tại sao lại là ngươi?!"

Người nam nhân trước mắt này, hần từng thấy nàng bị sói dọa sợ tè ra quần, thấy nàng ăn cơm tấm, không biết tu luyện gì cả, thấy đủ mọi kiểu sợ hãi của nàng. Hình như, nàng còn từng vô lễ với hần, động một tý là nghịch đuôi hần, tệ nhất chính là nàng từng đưa một đám xà mẫu (rắn mẹ) tới để hần khai trai. Bạch Tỷ hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống, hình tượng đều bị hủy hết rồi!

Nhìn bạch y thiếu nữ che mặt đấm đất, dáng vẻ hời hợt đan xen, nam nhân hơi nhếch khóe môi lên.

Ước chừng qua một nén nhang, Bạch Tỷ hít sâu ba ngụm, lẩm nhẩm ta đã mất trí nhớ....Dò xét một vòng, nam nhân đang ngồi nghiêng trên chiếc ghế duy nhất ở trong phòng, vẫn ung dung nhìn mình.

"Hừm, ha ha."

"....."

"Tiểu Hắc, xà đại gia, vị cao nhân này, có thể cho biết tên không?"

Ánh mắt của nam nhân vẫn duy trì dạng rần, chỉ thấy hần khép hờ mắt, hơi nâng cằm lại nhẹ nhàng để xuống, chậm rãi nói: "Bồn tọa là Đẳng Chi So."

Năm chữ, ẩn chứa âm vận xa xăm, từ trên chín tầng trời, từ trong miệng hần, chữ nào cũng là châu ngọc rơi vào trong tai nàng. Ở trong biển cả kích thích lên từng gợn sóng, dư âm còn văng vẳng bên tai.

"Thần thú Đẳng Xà....." Hô hấp của Bạch Tỷ có chút nghẹn lại.

"Chính là bồn tọa."

Một đêm này, khi thì Bạch Tỷ cười khúc khích, thỉnh thoảng lại chau mày, tìm đập thỉnh thích. Vui sướng chính là thì ra đối tượng lại ở gần ngay trước mắt, hơn nữa còn kết thành khế ước chủ tớ cùng mình. Chẳng phải là giao cả đời cho mình rồi hả? Túng quẫn chính là mọi chuyện kinh sợ đều bị lộ ra hết, từ ẩn tượng đầu tiên, dường như hình tượng của mình đều chẳng mấy tốt đẹp.....

Đẩy cửa ra, ánh bình minh vừa ló rạng, trên đỉnh núi Bất Chu, những áng mây hồng liên tục dựa vào dãy núi, tâm tình Bạch Tỷ không khỏi tốt lên. Trong thế gian cá lớn nuốt cá bé, ăn bữa hôm lo bữa mai này, có nam tử trong lòng và ánh bình minh là nàng đã thấy hài lòng rồi.

"Môn chủ Phục Thiên chân nhân có lệnh, tất cả môn nhân có Trúc Cơ trở lên trong Bất Chu, lập tức đến chính điện trên đỉnh Vạn Nhẫn, có chuyện quan trọng muốn tuyên bố." Bạch Hạc vội vã rời đi, hoàn toàn không thấy vẻ ung dung tự nhiên như lúc trước. Bất Chu, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Trong ba đỉnh Bất Chu, lấy đỉnh Vạn Nhẫn làm đầu, không phải là chuyện trọng đại thì sẽ không tuyên bố ở đây. Vách núi quanh Vạn Nhẫn giống như dựng đứng, đỉnh chủ càng thêm cao đến chọc trời. Đây là lần đầu tiên Bạch Tỷ tèo lên đỉnh Vạn Nhẫn, ngắm nhìn bốn phía, biển mây dưới chân cuộn cuộn, xa xa, những ngọn núi khác như ẩn như hiện, làm cho người ta sinh ra cảm giác như ngắm được vạn đỉnh núi non.

Chính điện Vạn Nhẫn nghiêm trang, trang trọng, mỗi bên cửa đồng lớn đều có năm khối bia đá cắm trên lưng rùa, ghi lại tường tận mọi sự kiện lớn của Bất Chu từ khi lập phái đến nay.

Trong điện, Phục Thiên chân nhân ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, ba vị trí lần lượt phía trên đều không có ai ngồi. Từ chỗ Ôn Cửu xuống nữa là các vị đệ tử nội môn, Vương Linh, Lưu Niệm Khanh vì là tân đệ tử nên ngồi cuối cùng. Hàng tiếp theo là chỗ của đệ tử ngoại môn mà Bạch Tỷ cũng đếm được số lượng đông nhất. Bởi vì nàng là đệ tử duy nhất của Tiểu Diễn, cộng thêm lần này là một trong những người sống sót trong Bồng Lai bí cảnh, nên bị sắp xếp lên hàng đầu tiên của đệ tử ngoại môn, vừa vịn ở đằng sau Vương Linh.

Vương Linh nghiêng đầu nhảy mất mấy cái với Bạch Tỷ, Bạch Tỷ dứt khoát dè ngón tay dài lên môi, đáp lại bằng cái hôn gió, hai người người tới ta đi, rất náo nhiệt.

"Bất Chu lập phái đã vạn năm, nhiều lần gặp phong ba, không ngờ hôm nay lại tìm ra phần đồ trong giới tu tiên ở Cửu Châu." Phục Thiên chân nhân thờ dài một tiếng, dò xét mọi người, hai mắt sáng như đuốc.

"Lại còn là người mà lão phu nề trọng nhiều năm."

Ánh mắt đệ tử bên dưới đồng loạt nhìn về phía hàng ghế trống rỗng, một vị mất tích, một vị bế quan, một vị tế tổ, ánh mắt chúng đệ tử lại đồng loạt nhìn về phía Ôn Cửu, cũng không biết ai lại mở miệng vào đúng lúc này: "Ngu xuẩn."

Trong chính điện yên tĩnh, giọng nói không lớn không nhỏ, nhẹ nhàng truyền khắp các nơi, Bạch Tỷ nghe tiếng nhìn qua. Người nói chuyện chính là Lưu Niệm Khanh chỉ dùng một chiêu mà chiến thắng nhiều người, được bá sư vào ngày đó.

"Đỉnh Diệu Âm, Từ Ngôn tiên tử, từ hôm nay trục xuất khỏi Bát Chu, đệ tử ngoại môn, đệ tử thân truyền đệi đỉnh Vạn Nhẫn thăm tra xong sẽ ra phán quyết. Đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn, toàn bộ quy thành ngoại môn, về sau Bát Chu thu đồ đệ lại chọn vì sư lần nữa."

Chúng đệ tử thoảng chốc bùng nổ, Từ Ngôn tiên tử, đây chính là sự muội ruột của Môn chủ, tu vi cao thâm, là tiên tử đầu tiên tiến vào cảnh giới Hóa Thần trong giới tu tiên Cửu Châu, trong một đêm trên lưng đã đeo tội danh phản đồ.

"Sư tôn, làm sao có thể...." Vương Linh bị đá kích là dễ hiểu, trong ngày thường sư tôn luôn sủng ái nàng, trăm bạc đó là chính sư tôn tặng cho. Bạch Tỷ nghiêng người về phía trước, nắm chặt tay nàng.

Phục Thiên chân nhân nói mấy câu khích lệ mọi người một lòng hướng đạo, phải đoàn kết hài hòa rồi lập tức giải tán mọi người.

"Đi đến Bồng Lai bí cảnh một chuyến, Hợp Hoan chân nhân liền không rõ tung tích, Môn chủ xin hai vị lưu lại một chút." Ôn Cửu gọi Bạch Tỷ và Vương Linh đang muốn rời đi lại.

Trong chính điện Vạn Nhận Phong, một người ở trên cao, hai người khom lưng ngồi phía dưới, Ôn Cửu vẫn khoác ngoại bào thêu một đóa Mẫu đơn lớn, cầm xích ngọc dài ba tấc cái cổ cái không đánh vào tay kia.

"Môn chủ, sau khi đệ tử ra khỏi Kiếm sơn, vẫn chưa nhìn thấy Hợp Hoan chân nhân." Giọng nói của Bạch Tỷ rất thành khẩn, nàng là đang nói thật.

Phục Thiên chân nhân hơi trầm tư, nhìn về phía Vương Linh, Vương Linh lập tức quỳ xuống đất không dậy nổi.

"Môn chủ, đệ tử không tin sư tôn sẽ làm ra chuyện phản bội Tông môn, sư tôn luôn luôn tiết kiệm, chỉ cầu đường lớn. Trên thế gian này hoàn toàn không có thứ gì có thể khiến người thay lòng."

Phục Thiên chân nhân vuốt cằm râu dài, nói: "Chuyện của Từ Ngôn, các ngươi không cần nhiều lời. Lão phu muốn hỏi chính là tung tích của Hợp Hoan chân nhân."

"Đệ tử, đệ tử ra khỏi Kiếm sơn, cũng không nhìn thấy sư thúc." Vương Linh cúi đầu, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

"Môn chủ, hai người chúng con thế không có tâm ma, lời nói đều là sự thật." Bạch Tỷ giơ ba ngón tay lên, Vương Linh theo sau, phát ra hai luồng sáng trắng, hai người không hề tổn hại chút nào.

Phục Thiên chân nhân đành phải thả hai người, bên ngoài cửa chính điện vắng vẻ, hắn vuốt ve một khối bia đá, thần sắc âm trầm.

"Sư huynh, Từ Ngôn nàng không thể nào làm ra chuyện cấu kết với Ma Tu." Người tới chính là Ôn Cửu.

"Vạn năm qua, vết nứt ở phía tây bầu trời lại mở ra, Thần thú còn chưa ra đời, Tông môn lại xảy ra chuyện như thế, lão phu thấy thẹn với trách nhiệm trông giữ núi thiêng."

Tên của Đỉnh Chúng Pháp vốn là lấy từ bốn chữ 'Chúng sinh giai pháp', Chư Tử Bách Gia chính là phái truyền đạo pháp trong nhân gian, làm thành một ngọn núi thấp nhất trong ba ngọn núi Bát Chu. Có lẽ do hai đỉnh khác quá cao lớn, ngăn cản ánh mặt trời, khiến cho đỉnh Chúng Pháp đứng sừng ở trong hoàng hôn suốt cả năm. Bên trong núi được khoét sạch, bên ngoài tăng thêm ba trận đại phòng ngự. Tu sĩ canh giữ nơi đây, tu vi thấp nhất cũng là Hóa Thần. Kẻ mới đến Bát Chu cũng biết đây không phải là nơi tốt, nơi đây giam giữ Ma Tu hung ác nhất ở phía tây Cửu Châu, kẻ tu tiên của Cửu Châu lên lút gọi là Thiên lao trên mặt đất.

Trong lòng núi, tầng đầu tiên, nữ nhân tựa vào tảng đá, ngồi trên mặt đất, y phục màu tím không nhiễm một hạt bụi. Ngồi trên đất chóp mắt, thỉnh thoảng nàng sẽ nhúc nhích đôi chân ở dưới lớp váy, tiếp đó chính là tiếng xiềng xích va chạm nhau. Sắc mặt nàng hơi tái xanh, đôi mắt phượng hơi mờ, có thể thấy rõ mấy nếp nhăn trên khóe mắt.

"Từ Ngôn, tại sao phải che giấu Ma Tu."

Bàn tay Ôn Cửu nắm chặt trong tay áo nổi đầy gân xanh, trên mặt không có bất kỳ vẻ kỳ quái gì. Hắn đứng ở trước mặt Từ Ngôn tiên tử, cách mười mét, bó đuốc ở hai bên tường thạch bích lay động sáng tối, Ôn Cửu cúi đầu, hai lọn tóc tạo thành bóng đen ở trên mặt.

Hồi lâu, Từ Ngôn vẫn không đáp lại, dứt khoát nhắm mắt, gối đầu lên cánh tay. Dưới lớp lụa mỏng màu tím mờ, nhìn xiềng xích to đùng làm từ thiên thạch trên cổ tay nàng mà thấy ghê người.

"Vương Linh đã trở lại." Ôn Cửu phui phui bụi, ngồi xuống phía đối diện.

"Muội không muốn gặp nó sao?"

Từ Ngôn vẫn im lặng như cũ, trong không khí ẩm ướt, sự trầm tư và lo lắng liền lan tràn. Ôn Cửu bắt đầu đi, đứng dậy rồi đi.

Vẫn nhớ rõ, mười lăm năm trước, Từ Ngôn không nói tiếng nào bỏ đi suốt cả một năm mới quay về Bất Chu. Xưa nay tiên nữ đầu tiên của tiên môn vốn rất thích chơi đùa đột nhiên say mê tu luyện. Bể quan mười ba năm, vừa xuất quan, liền đi tìm Môn chủ xin được chủ trì đón tân đệ tử mới nhập môn của năm nay. Tiểu đệ tử thiên tài Vương Linh của nàng đã sớm nổi danh khắp phía tây của Cửu Châu. Xuất thân thế gia, dáng vẻ xinh đẹp, thiên phú cực cao, lại bái Từ Ngôn làm thầy, khiến bao nhiêu người hâm mộ ghen tỵ.

Đãi ngộ của đệ tử nội môn cao hơn nhiều đệ tử ngoại môn, tận mắt nhìn thấy mới biết lời đồn đó vớ vẩn chán. Phòng ốc của Bạch Tỷ chẳng những nhỏ, bài biện đơn giản chỉ có một bàn, một giường và hai cái ghế con. Ngay cả linh khí quanh mình cũng mỏng manh giống như gạo, cháo trong nạn đói. Nói khoa trương một chút thì chính là một chiếc thuyền con giữa biển cả mênh mông.

Vương Linh nhìn hảo hữu đồng môn của mình từ trên xuống dưới, nói: "Trong tình cảnh như thế mà ngươi vẫn có thể sống được, thiên phú (khả năng trời sinh) này, quả thật không phải là người thường."

Bạch Tỷ bắt chéo hai chân, nghĩ thầm: Ngươi đoán đúng rồi, ta thật sự không phải là người.....Nhưng ra khỏi miệng lại biến thành: "Có thể chứ, người bình thường, ai có gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn chứ?"

Vương Linh chỉ cười cười, cúi đầu không nói. Hảo hữu bên cạnh dẫm một chân lên ghế, vén làn váy lên, hai ngón tay nâng cằm Vương Linh lên, nói: "Lại đây, cười tiếng xem nào."

Hai mắt Bạch Tỷ sáng lên, nói: "Nếu như thế gia ra tay, Tông môn cũng phải nể mặt chút chứ."

Nghe vậy, trong lòng Vương Linh sáng tỏ, thông suốt, phía tây Cửu Châu thiên về tu chân giới, thế gia lấy hai nhà Vương, Tạ làm chủ, gần hai ngàn năm qua, mơ hồ đã có địa vị ngang với Tam đại Tông môn.

Phụ thân Vương Linh chính là gia chủ đương nhiệm của Vương gia, tên gọi Vương Kiệm, từ trước đến giờ chỉ sùng ái một nữ nhi là nàng. Nếu có được sự giúp đỡ của phụ thân, chuyện của sư tôn sẽ dễ dàng tỏ hơn. Cáo biệt Bạch Tỷ, Vương Linh tính toán sớm quay về Vương gia một chuyến.

Tiến bước Vương Linh là đã tới buổi chiều, trong viện, Bạch Tỷ ngồi ở trên ghế đá nuốt ánh trăng vào rồi nhả ra. Trong viện, sắc hoa mộc miên đỏ rực như gấm thêu, một nhánh cây nằm ngang vuron ra, Đẳng Xà uốn lượn bên trên, đầu hấn hơi cúi, cái gáy hơi cong, cùng đầu tạo thành một đường cong đẹp mắt. Dưới ánh trăng, bên trong sân đầy mùi hoa, trong đôi mắt màu vàng kim hẹp dài thoáng qua vẻ kiêu diễm.

Phun ra một ngụm khí độc, Bạch Tỷ chậm rãi mở mắt, thấy màu đen tuyền trên cành cây mộc miên, nói: "Ngươi đã trở lại.....?"

Không khí trong nháy mắt trở nên lúng túng.....Mà mập mờ.....Làm sao nàng còn có thể nghĩ hấn là tên xà dờ dờ ương ương kia?!

Gió nhẹ thổi qua đúng lúc, làm hoa mộc miên đầu cành rơi xuống, trong từng mảng màu cam hồng, Đẳng Chi Sơ khoanh tay đứng, trăng sáng treo lơ lửng giữa trời, mặt người và hoa hồng tôn nhau lên.

"Ừ, đã trở lại."

Bốn chữ vừa dài đằng đằng vừa xa xăm.....

"Tí tách" trong đêm đen tĩnh mịch, tiếng nước nhỏ giọt như sấm đánh vào đất bằng, Bạch Tỷ vội vàng lau đi nước dãi bên khóe miệng.

"Chủ nhân đói bụng, có phải ngươi nên đi tìm đồ ăn hay không?" Vì muốn che giấu vẻ luống cuống của mình, Bạch Tỷ bày ra tư thế chủ nhân.

Khóe miệng Đẳng Chi Sơ cong lên, thuận di (di chuyển tức thời) đến trước mặt Bạch Tỷ, ngồi lên một cái ghế đá khác, cả quá trình, không liếc nàng một cái.

"Được rồi, cùng là Thần thú cả, dù gì cũng nên nói cho ta biết đó là khế ước gì đi."

Ánh mắt Đẳng Chi Sơ trôi xa, bình tĩnh nhìn chăm chú phía trước, tự lẩm bẩm: "Một chút cũng không nhớ nổi sao?"

"Ngươi nói cho ta biết là được rồi, làm việc phải biết ứng biến, biết rõ không thông, còn cứng rắn xông pha."

"A ——" Đẳng Chi Sơ cười nhẹ một tiếng, đáp: "Ngược lại trở nên thông minh hơn rồi."

Không nghe ra được sự châm chọc trong lời hấn nói, Bạch Tỷ đắc ý, bàn tay tự nhiên khoác lên bả vai Đẳng Chi Sơ.

"Vậy Tiểu Bạch Xà đời sau sẽ thế nào?"

Về mặt Đàng Chi Sơ nghiêm nghị, giọng nói lạnh lẽo: "Huyết mạch Thần thú, há có thể mơ hồ."

"Nếu không, hai ta chấp nhận nhau đi." Bạch Tỷ chỉ chỉ mình lại chỉ chỉ Đàng Chi Sơ.

"Hai gương mặt này tương thân tương ái, tuyệt đối là vì dân trừ hại."

"À?"

Đàng Chi Sơ nghiêng đầu, chống lại ánh mắt của Bạch Tỷ đáp: "Nhưng quên mình vì nghĩa chính là phương pháp của Phật gia."

Cho nên, vì tôn giáo bất đồng nên không thể yêu nhau sao? Bạch Tỷ yên lặng, quần trí rồi. Nhưng điều này rõ ràng không làm khó được nàng.

"Còn không phải là vì chịu trách nhiệm với người à!"

Đàng Chi Sơ liền sáp lại gần nàng, hỏi khẽ: "Nàng đã làm việc gì vô lễ với bản tọa sao?" Thở ra khí nóng phả vào vành tai của Bạch Tỷ, không khí chung quanh lập tức trở nên nóng ran mà ẩm ướt.

"Không có....." Còn chưa dứt lời, đã bị hút hết vào làn môi ẩm ướt, Bạch Tỷ mở to hai mắt, hân hân rất sâu, đầu lưỡi khẽ liếm đến cổ họng. Hai mắt tròn tròn trở nên mê ly, nàng dựa theo hân, rồi rầm, quần quanh.....Sóng sau cao hơn sóng trước, ai cũng không chịu được bộ.....

Ngay cả bóng đêm lạnh lùng tại Bất Chu, cũng biến thành lưu luyến.

Đàng Chi Sơ ôm lấy vòng eo mềm mại trong ngực, cười như không cười liếc nàng một cái: "Bây giờ bản tọa có thể phụ trách với nàng rồi."

Sau khi hồi hồn, phản ứng đầu tiên của Bạch Tỷ là: Nam nhân của ta đúng là giỏi trêu chọc người mà!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chuyện cũ nhà họ Vương 1

Editor: Lâm Mỹ Mỹ

Beta: lamnguyetminh

Nghĩ đến nụ hôn thất điên bát đảo ngày hôm qua, tim Bạch Tỷ đập nhanh lợi hại nhưng vẫn cảm thấy khó chịu. Kỹ thuật tốt như vậy, tên xấu xa đó luyện tập với ai vậy! Chẳng lẽ chuyện đó cũng là tài năng trời sinh của Thần thú sao?

Lúc đang vui vẻ mơ mộng, gương đồng trên bàn lóe lên ánh sáng mạnh mẽ. Tieten tay phát một cái, sóng nước trong mặt gương dao động, một hàng chữ viết xuất hiện ở trên mặt gương: Nhanh chóng tới động Thiên Diễn.

Xưa nay số lần Bạch Tỷ đến động Thiên Diễn bái kiến Tiêu Diễn sư tôn cũng không nhiều, so với lần đầu tiên thận trọng, lúc này đã bớt đi sự thấp thòm, cầu nguyện nhiều hơn. Sư tôn, nhất định phải quên cái kẻ đã ân cần thổi tiêu thăm hỏi kia.

Vào động Thiên Diễn, Bạch Tỷ quỳ phịch xuống đất, nói ngay: "Sư tôn, đệ tử biết sai rồi."

"Sai ở đâu?"

"Đệ tử không nên, không nên....." Nói xong, Bạch Tỷ lặng lẽ nhìn chăm chú Tiêu Diễn ở phía sau trường án (bàn dài).

"Không nên thế nào?"

Bạch Tỷ tăng thêm can đảm lớn tiếng nói: "Nói lời trêu ghẹo sư tôn, lúc ban đầu, người đệ tử định gửi là Vương Linh sư tỷ."

Lần đó tiếp cận sư tôn cầu xin Hóa Anh đan không có kết quả, Bạch Tỷ lý giải đầy đủ về tầm quan trọng của 'Bà con xa không bằng láng giềng gần', bởi vậy phải thay đổi đường đi, việc đại sự hỏi Tiểu Hắc, việc nhỏ hỏi Vương Linh.

--- ---

Màn trêu đùa đó, là lúc mới biết được sự thần kỳ của gương đồng, yêu thích không buông tay mới gửi lầm đi.

Ngày ấy, Bạch Tỷ mạnh mẽ kim nén tập trung linh khí trong cơ thể lên đầu ngón tay, nhắm ngay gương đồng, nghĩ những điều chính mình muốn nói.

"Trong núi Bát Chu có cây bông gòn, cây bông gòn được trồng bên dưới cây bông gòn tiên, cây bông gòn tiên không ưu phiền, chỉ hỏi bằng hữu thổi tiêu chẳng?"

Lúc ấy vui rạo rức gửi đi, Bạch Tỳ đoán đối phương nhất định có thể cảm nhận được nàng đang ám chỉ nên duyên cầm sắt cùng nàng.

Qua hồi lâu, gương đồng lập lòe, Bạch Tỳ truyền linh khí vào, trên mặt gương xuất hiện hai chữ: Ngươi là?

Bạch Tỳ nhanh chóng xem xét bước sóng linh khí của người nhận, không xong rồi -- Nàng không nghĩ đến lại gửi nhầm đến chỗ sư tôn rồi!

Dám thổi tiêu của sư tôn, nàng thật sự là chán sống rồi!

Trong khi gãy chết, còn bị Hắc Xà ở trên giường thấy được, nó hí một nửa mắt, đuôi rần rần hướng xuống dưới, đối với Bạch Tỳ dùng sức một chút, rõ ràng muốn biểu đạt một ý tứ là: Ta khinh bỉ ngươi.

Sau khi chạy qua chạy lại mười vòng, Bạch Tỳ nghĩ tới tuyệt chiêu lấy độc trị độc---- Lại gửi một tin càng trí mạng hơn.

"A ha ha ha ha ha ha, người đời cười ta quá điên khùng, ta cười người đó nhìn không thấu, a ha ha ha ha ha ha."

Hắc xà ở bên kia bò đến bên cạnh Bạch Tỳ, cuộn lấy gương đồng, đuôi nhọn chấm một cái, mặt gương loé lên hai chữ: Ngu xuẩn.

Tiêu Diễn nhìn về mặt hoảng hốt của đệ tử, ánh mắt đã đại ra, nhàn nhạt nói: "Không sao, tiếp tục nói đi."

Đến phiên Bạch Tỳ quẫn rồi, việc này không đúng lắm, dù sao cũng không thể tranh luận là nam nữ khác biệt với sư tôn đi?

"Đệ tử thật sự không biết, sư tôn ngài nói thẳng đi." Nàng đã thành Thần thú chẳng sợ bóng nước sôi.

"Biết rõ vì sư trở về, cũng không chủ động đến đây, là thứ nhất."

Tiêu Diễn đi ra khỏi trường án, nói tiếp: "Biết rõ Hợp Hoan trở mặt, cũng không khai báo nội tình, là thứ hai."

Tiêu Diễn lại đến gần một bước, nhìn gần đệ tử của hắn, nói: "Vương Linh đến Vương gia xin viện binh, đồ đệ ngoan, cũng là chủ ý hay của ngươi đi."

Bạch Tỳ quỳ trên mặt đất, một phần sợ hãi, chín phần khó hiểu, những thứ này hình như không phải là một trong mười tội ác không thể tha đi.

"Hòn đăng (Ngọn đèn hòn) của Hợp Hoan còn chưa tắt, với cách đối nhân xử thế của hắn, ít ngày nữa nhất định quay lại giải quyết nợ cũ." Tiêu Diễn bước đi thông thả quay về chỗ chủ tọa.

Đệ tử nội môn của Bát Chu và chư vị chân nhân tiên tử đều sẽ thắp một ngọn hòn đăng và đặt trên đỉnh Chúng Pháp, hòn đăng đại diện cho trạng thái sinh mệnh của người tu tiên, hòn đăng sáng, tức người còn, hòn đăng tắt, tức người chết.

Sau khi ngồi xuống, Tiêu Diễn tiếp tục nói: "Ngươi đúng là kẻ tu tiên có tu vi tăng trưởng nhanh nhất mà ta gặp, nhưng Hợp Hoan là cây lớn rễ sâu, tu hành mấy trăm năm. Ở trong Bồng Lai bí cảnh, áp chế tu vi, ngươi còn có một con đường sống, một khi ra khỏi nơi đó, mười ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn."

Nói một phen, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, dùng lý lay động, nói không sợ là gạt người, nhưng Bạch Tỳ thật sự không biết sư tôn giấu thứ gì trong hồ lô, sao trước kia không biết sư tôn quan tâm nàng chu đáo vậy chứ!

Bạch Tỳ quyết định tiếp tục giả bộ hồ đồ, đáp: "Đệ tử không hiểu lời sư tôn nói, xin sư tôn chỉ rõ."

Ánh nến lay động phía trên chỗ chủ tọa, gương mặt Tiêu Diễn ẩn trong bóng tối, không thấy rõ biểu cảm, chỉ nghe hắn thản nhiên nói: "Xem ra vì sư hiểu lầm ngươi rồi."

Ngay vào lúc Bạch Tỳ tưởng sư tôn buông tha cho việc truy hỏi, thì một câu nói lại bay đến đỉnh đầu nàng: "Đồ đệ ngoan, ngươi quả nhiên muốn làm cái bếp của Hợp Hoan."

Bạch Tỳ nhất thời há hốc mồm, sư tôn hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm hoàn toàn, Bạch Tỳ vội vàng giải thích: "Trong lòng đệ tử chỉ có mình sư tôn, lòng này có thiên địa chứng giám, nhật nguyệt thấy rõ....."

"Nói miệng không bằng chứng."

Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ móc tim ra cho người xem à, Bạch Tỳ lén tròng mắt, về mặt lại đầy khuất phục, nín nọt, nói: "Sư tôn, đệ tử không dám, dù sao Hợp Hoan sư thúc cũng là một trong bốn vị Trưởng lão...."

Tiêu Diễn hừ lạnh một tiếng, đánh gãy lời của Bạch Tỳ: "Có vì sư ở đây, không cần sợ bất cứ kẻ nào."

Ánh mắt mong đợi của Bạch Tỷ sáng lấp lánh ở trong động phủ, hỏi: "Liệu sư tôn đã có biện pháp đối phó với Hợp Hoan sư thúc chăng?"

"Bình đến tướng chặn."

Bốn chữ nhẹ như mây khói, cứ tưởng rằng sẽ nghe được ý kiến hay, Bạch Tỷ suy nghĩ nửa ngả ngay tại chỗ. Sư tôn của nàng, bình thường quả nhiên là đáng vẻ của một người khiêm tốn, dịu dàng như ngọc, nhìn như không nhiễm khói lửa nhân gian, kỳ thật tâm tư rất bí hiểm. Nếu như nói trong lúc cấp bách, sư tôn Tiêu Diễn bớt chút thời gian quan tâm chuyện lớn về sinh tử, ruộng đất thì Bạch Tỷ không tin, phải là trong lòng luôn nhớ kỹ những suy tính không đúng đắn mới đúng.

"Chuyện của Tử Ngôn, tốt nhất ngươi nên bo bo giữ mình. Đề cập đến chuyện tu ma, đa số sẽ chết không toàn thây! Ngươi còn trẻ, nhất thời làm sai, chặt đứt tiền đồ cũng không tốt."

Bạch Tỷ liên tục gật đầu vâng dạ, không đầu không đuôi nói: "Sư tôn, người thật tốt."

Trong lúc nhất thời, toàn bộ động phủ lâm vào trầm mặc, chỉ còn điệu múa của ánh nến, thân thể Tiêu Diễn có chút cứng ngắc, hần khôi phục rất nhanh, giọng nói không khỏi mềm lại: "Ừ, tình cảm thầy trò trong những lúc đó luôn đặc biệt một chút!"

"Đặc biệt như Tử Ngôn sư thúc đối với Vương Linh sao?"

Nghe nói như thế, Tiêu Diễn liền thích thú, đáp: "Lời nói và việc làm phải mẫu mực, quan tâm việc vụn vặt mà thôi! Thầy trò, trừ bỏ truyền bá thụ nghiệp giải thích nghi hoặc, quan trọng hơn là dạy dỗ các người tìm được con đường của chính mình."

Mặt Bạch Tỷ nhăn nhó, thì thầm tự nói: "Con đường của chính mình?"

Bên trong Bát Chu tiên, trước mặt đám đồng môn, quan hệ thầy trò của Tiêu Diễn và Bạch Tỷ có vẻ vô cùng khác lạ. Nói không coi trọng thì Bạch Tỷ là đệ tử duy nhất của Tiêu Diễn, nói coi trọng, Tiêu Diễn rất ít khi chỉ bảo một hai lời với Bạch Tỷ, hơn nữa chỉ đề nàng là đệ tử ngoại môn. Tử Ngôn tiên tử và Vương Linh lại là một truyền thuyết cấp cao khác, nhập môn liền nhận được vô số ánh mắt cực kỳ hâm mộ của các huynh đệ đồng môn. Ngoại trừ trang bị thông thường của tiên môn, Tử Ngôn tiên tử thường hay ban thưởng lớn cho Vương Linh. Chuyện lớn chuyện nhỏ cùng đều dẫn đi theo, mọi việc đều tự mình là mẫu dạy bảo, chăm sóc. Các đệ tử trong tiên môn khó tránh khỏi chưa xốt nói: Đây đâu giống thầy trò, y hệt như mẫu tử mà!

Nhưng tất cả đến chỗ sư tôn đều được khái quát ở mức độ cao thành bốn chữ: Việc nhỏ lật vật.

Không phải đời người là do từng việc nhỏ tích tụ thành sao? Bạch Tỷ đương nhiên không dám tỏ ra chán ghét vấn đề thâm ảo đó ở trước mặt sư tôn, đơn giản là nàng chỉ muốn biết vì sao Tử Ngôn sư thúc lại thành Ma Tu?

Nghe nói Ma Tu diễm dúa lẳng lơ diễm lệ, trước lời sau vẻn, hành vi phóng đảng, không khách khí mà nói, tuy rằng Tử Ngôn sư thúc rất đẹp, nhưng vẫn như cũ không đủ.....

Tiêu Diễn thờ dài, đáp: "Thầy chưa chắc là đúng, nghe thầy không nhất định là thực."

Hai câu nói nhẹ nhàng, đạo lý cũng rất sâu lắng, nhưng cũng vô dụng. Bạch Tỷ to gan tiếp tục nhiều chuyện: "Sư tôn, nhất định là có người đang hãm hại....."

Tiêu Diễn phát tay, ý bảo Bạch Tỷ không cần nói tiếp, hần nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nói: "Đi xuống đi, họa là từ ở miệng mà ra."

_____

Cùng lúc đó, trong thiên lao trên tầng cao nhất của đỉnh Chung Pháp, Tử Ngôn dựa vào tảng đá phía sau, mồ hôi chảy dọc theo hai má xuống cổ nàng. Sắc mặt nàng tái nhợt, ngực phập phồng thật lớn, thỉnh thoảng cắn chặt môi dưới, giống như đang chịu đựng điều gì. Một nam nhân đứng trước mặt nàng, trên áo bào thêu một đóa mẫu đơn to, hai tay nam nhân giấu ở trong tay áo nắm chặt thành quyền. Hần lắc đầu, ra tay chém vào thiên thạch trên cổ tay Tử Ngôn.

"Ngươi đang làm cái gì thế, phá hư môn quy là tội chết đó!" Trong mắt Tử Ngôn tràn đầy kinh hãi.

Ôn Cửu tiếp tục chém một tảng thiên thạch khác, đáp: "Không quản được nữa, không thể để cho những thứ này tiếp tục hấp thu linh khí của nàng nữa."

‘Răng rắc’ hai tiếng, thiên thạch bị chặt đứt, hai tay Tử Ngôn đã được tự do. Trong năm người sư huynh muội bọn họ, nàng và Hợp Hoan có quan hệ tốt nhất, với Tiêu Diễn là quân tử chỉ giao nhạt như nước. Đối với sư huynh Phục Thiên chân nhân là tình cảm kính trọng, duy nhất với Ôn Cửu, hai người qua lại không nhiều lắm, đối phương lại có hoa danh ở bên ngoài, trong tiên môn có mười nữ tử thì tám người thâm mến hần. Quả thật là người phong lưu thành tính, hai lần thăm nàng, thay nàng đánh nát xiềng xích trên cổ tay.

Tử Ngôn hoạt động thân dưới, y phục thấm đẫm mồ hôi, tất cả bên trong làn váy trở nên như ỉn như hiện.

Ôn Cửu hít một hơi thật sâu, giọng nói có chút đông cứng: "Tử Ngôn, Vương Linh xuống núi rồi." Hần quay đầu, không nhìn Tử Ngôn nữa.

"Xuống núi.....Làm cái gì?"

Đáp án gần như ngay bên môi, nhưng Tử Ngôn vẫn không thể tin được, Ôn Cửu nói ra chuyện nàng không muốn đối mặt nhất: "Tìm Vương gia làm cứu

binh, lật lại bản án cho nàng."

Gia chủ Vương gia tên là Vương Kiệm, tu vi cao thâm, trăm năm qua ru rú trong nhà, khiêm nhường biết điều. Vương gia là môn phái cao nhất trong đám thế gia ở Cửu Châu, vị gia chủ này say mê tu hành, bởi vì trăm năm qua không gần nữ sắc, một đạo bị ngoại giới đồn là đoạn tụ. Thẳng đến mười mấy năm trước, Vương Kiệm trở về từ một bí cảnh (cảnh giới bí mật), trong ngực ôm một đứa bé gái, về phần Vương phu nhân.....Cửu Châu chỉ có truyền thuyết về nàng, mặc dù Vương Linh là nữ nhi độc nhất của Vương Kiệm, cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ của mẫu thân.

Cầm một miếng thiên thạch nhỏ, Tử Ngôn hung hăng cắm vào ngực. Ôn Cửu nhanh tay lẹ mắt, một luồng linh lực xoá sạch mảnh đá vụn trên tay Tử Ngôn, hần tiến lên một bước, nửa ngồi xỏm xuống, bắt lấy tay Tử Ngôn, lạnh lùng nói: "Thà rằng chết cũng không muốn Vương gia lật lại bản án, hay là thả rằng chết cũng không chịu gặp gia chủ của Vương gia?"

Toàn thân Tử Ngôn run rẩy, hai hàng lệ chảy xuống. Ôn Cửu chợt thấy lồng ngực co rút lại, đau lòng không thôi, hần dịu dàng nói: "Yên tâm, ta sẽ giúp nàng."

Mười mấy năm qua đi, chuyện xưa sớm đã bị bao phủ dưới tầng tầng lớp lớp tin đồn thú vị mới mẻ khác, nhưng thiên hạ không có bức tường nào mà gió không qua được, người có ý xấu cần thận thâm dò, bí mật có lớn đến đâu cũng phải ra ánh sáng.

Ôn Cửu buông tay ra, vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa với Tử Ngôn, mở miệng lần nữa: "Cùng ta đi thôi."

Cùng ta đi thôi.....

Những lời này, nàng đã nói qua rất nhiều lần, lần đầu tiên có người lại nói với nàng, chỉ là, dù cho dễ nghe nhưng không đúng người, vẫn khó tránh khỏi mất ba phần sắc.

Tử Ngôn lắc đầu, đáp: "Ngươi đã biết hết rồi."

Đây là câu khẳng định, không phải câu hỏi, Ôn Cửu sững sốt một chút, gật gật đầu, đáp: "Ừ."

"Ngươi điều tra ta sao? Cho nên ngươi khẳng định ta và Ma Tu không có liên quan." Tử Ngôn cảm thấy tất cả đều thông suốt rồi.

Nghe xong câu hỏi như giương cung bạt kiếm của nàng, Ôn Cửu có vẻ thực thông dong, không che dấu, không giải thích, hần dùng một trận cười to trả lời Tử Ngôn. Trước khi đi, đóng lại còng tay thiên thạch cho Tử Ngôn.

"Rất phần nộ sao? Hoan nghênh ngươi còn sống sót đi tìm ta trút giận."

Sau đó, không cho phép từ chối, nhét hai viên đan dược vào miệng Tử Ngôn, nắm cầm nàng buộc nàng phải nuốt xuống.

Ôn Cửu khinh miệt nhìn Tử Ngôn đang thở hổn hển, nói: "Bồn tọa không có hứng thú với quá khứ của các ngươi, gần đây luyện theo hai bản công pháp mới, cần luyện với nữ nhân. Nếu Tử Ngôn tiên tử đã không biết tốt xấu như thế, bồn tọa cũng không miễn cưỡng, về sau ai đi đường nấy."

Nói xong, Ôn Cửu phát tay áo một cái cũng không quay đầu lại, rời khỏi thiên lao, Tử Ngôn oán hận nhìn bóng lưng của hần, nhất thời không thích ứng được với bộ dạng hoàn toàn trái ngược trước sau của người này.

Rời khỏi động Thiên Diễn, Bạch Tỷ không đi thẳng về, mà là chạy đến nhà lão hàng xóm Cao Thiên của nàng báo tin. Trở về lâu như vậy, vẫn chưa nói chuyện phiếm, bàn luận nhân sinh với Cao Thiên sư tỷ, thừa dịp rảnh rỗi đi xem một chút.

Nhìn một cái...Cả người Bạch Tỷ đều đơ rồi.

Trong phòng, người nọ khoác lụa mỏng màu đỏ, lộ nửa bờ vai trắng tuyết, giữa mi tâm chấm dấu đỏ, nhìn xuống, còn thiếu một cánh tay.

"Sư muội, đã đến rồi, không bằng vào ngồi một chút đi."

Cao Thiên vẫn giống như xưa, cười lên có hai lúm đồng tiền lớn, khác biệt chính là, hôm nay ánh mắt của nàng là màu đỏ?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chuyện cũ của Vương gia 2

Ed: Phong Nguyệt

Beta: lamnguyetminh

Lỗ Châu bao trùm toàn bộ lưu vực sông Hoàng Hà, núi thiêng vây xung quanh, trong bốn mươi chín ngọn núi thiêng, Lang Gia Vương Thị có được bốn mươi tám ngọn, ngọn núi thiêng thứ bốn mươi chín, thì được cải tạo làm thành một động phủ trong núi. Cả ngọn núi được tạo thành một tòa cung điện, trên cửa thành bốn chữ Lang Gia Vương Thị cứng cáp viết theo phong cách cổ xưa.

Phủ đệ lớn nhất trong đó là nơi ở của dòng chính Vương gia, tòa nhà to lớn hùng vĩ, thực vật trồng bên trong thoát nhìn cũng chẳng mấy thu hút, nhưng nhìn kỹ lại ẩn chứa rất nhiều linh khí. Ngay cả đá cuội dưới chân cũng là linh thạch (đá linh) rải xuống, bảo vật rải dưới đất, còn có thể thần nhiên đâm qua. Chỉ là phủ giáp một phương thì chưa đủ, từ trước đến nay giữ vững sự nghiệp còn khó hơn gây dựng sự nghiệp.

Trong đại sảnh của Vương phủ, các vị trưởng lão và đám tử tôn dòng chính từ cấp Kim Đan trở lên tụ tập đầy phòng. Ánh mắt của mọi người đều không ngoại lệ, đều nhìn chăm chú lên một thiếu nữ.

"Phụ thân, các vị trưởng bối, dựa vào tính cách của Tử Ngôn tiên tử, sự tôn của A Linh, là tuyệt đối sẽ không cấu kết với đám Ma Tu mưu hại người trong tiên môn. Huống chi sự tôn đối với A Linh có ân nặng như núi, hôm đó trong Bồng Lai bí cảnh, nếu là không có sự tôn tặng cho chiếc trâm cài đầu, hôm nay chỉ sợ các vị trưởng bối sẽ không còn nhìn thấy A Linh rồi."

Một vị lão giả có lông mày rủ xuống vai ở phía dưới đặt câu hỏi: "Làm thầy, lo nghĩ cho đệ tử là chuyện bình thường, nhưng ta là đệ nhất thế gia ở Cửu Châu, há có thể vì báo đáp một phần sư ân mà dẫn tới tranh đấu trong giới tu tiên?"

Các Trưởng lão nhao nhao gật đầu, một bên khác, một bà lão tóc bạc, chải búi tóc hình tròn ho khan một tiếng, nói: "Một phòng không quét, dùng cái gì để quét thiên hạ đây, không biết báo ơn thầy, chẳng lẽ để Vương gia trở thành trò cười trong giới tu tiên ở Cửu Châu hay sao?"

Trong sảnh nhất thời lâm vào yên lặng, mọi người ngời nhìn ta, ta nhìn người.

Trên ghế chủ tọa, nam nhân trung niên mặc trường bào màu xanh đậm, da mặt ngăm đen, mũi hình trái mật treo, mày kiếm mắt sáng, dù là đang ngồi cũng làm cho người khác cảm thấy anh tuấn uy vũ bất phàm. Sắc mặt hần bình thường, không nhìn ra hi nộ, người này đúng là Vương Kiệm, gia chủ đương nhiệm của Vương gia.

Một vị phụ nhân trung niên búi tóc nói: "Tổ cô cô nói nhẹ nhàng linh hoạt rồi, dựa vào địa vị bây giờ của Vương gia, ai dám ở phía sau nói huyền thuyên?"

Không biết ai trong đám tiểu bối dòng chính nói vào một câu: "Đúng đấy, ngộ nhờ vì một Tử Ngôn tiên tử mà đã thương lực lượng của Vương gia, về sau mới thật không có cách nào sống yên ở Cửu Châu."

"Đúng vậy, Cửu Châu lấy võ vi tôn (dùng võ phân chia địa vị)."

Tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, Vương Linh cúi đầu, muốn há miệng tranh luận cái gì, chỉ thấy Vương Kiệm rời ghế chủ tọa đi về phía mình.

"Vương gia vẫn đinh(cướp ngôi) thế gia đứng đầu ở Cửu Châu, nếu ngay cả tiên tử có ân với Vương gia cũng không thể bảo vệ được, vài ngày nữa nhất định sẽ mất ngôi vị."

Vương Kiệm dò xét mọi người, tiếp tục nói: "Tốt lắm, mọi người lui đi, ngày mai lên đường, đến núi Bất Chu."

Xưa nay Vương Kiệm làm việc luôn co được giãn được, các vị trưởng lão không nghĩ tới hôm nay Vương Kiệm cũng bá đạo như vậy, không để ý một nửa số người phản đối, kiên trì ra mặt thay vị Tử Ngôn tiên tử kia.

_____

Thư phòng Vương phủ, Vương Kiệm xòe tay ra có một chiếc trâm Phượng cài đầu lịch sự nho nhã bằng bạc, hần nhìn nó, không hề bận tâm trong mắt cũng ánh lên vẻ nhu tình.

Năm ấy gió xuân thổi mười dặm, ánh dương mê hoặc mắt người, hần vẫn là đáng vẻ thiếu niên, nắm tay nữ tử nói: "Theo lệnh của gia mẫu, trâm Phượng muốn giao cho nhi tức (con dâu)."

Về sau Ma Tu phạm giới, bởi vì thất lạc thê tử, hần giết đồ cả mất, biến khéo thành vụng, ngược lại dốc lòng xây dựng được thành tích chói lọi.

Trong truyền thuyết truyền miệng ở Cửu Châu, Vương Kiệm xuất đạo không lâu, liền thành bên thắng được mọi người hâm mộ trong cuộc đời, từ một tiểu tử vô danh, bỏ đi, đi lên đỉnh cao nhất của tiên môn, chỉ cách một trận đại chiến Tiên Ma...

Đương nhiên trời cao có công, vô dục vô cầu, người xấu, đoạn tụ, các loại truyền ngôn gây xôn xao một hồi.

_____

Trong tầng hầm u ám ẩm ướt, Bạch Tỷ lại hiện về nguyên hình, biến thành một con rắn, bị một cây thiên thạch mỏng, hẹp dài mấy mét xuyên qua toàn thân. Nếu như lấy thêm hai cái giá gỗ dài ở giữa lại thêm cây đuốc, có thể trực tiếp nướng rắn rồi...

Vây bạc trắng khô khan ẩm đậm, Bạch Tỷ cúi gầm đầu, lưỡi rắn phun ra một nửa, nàng muốn nói chuyện, nhưng cây thiên thạch cắm vào cổ họng như chiếc khoan, hô hấp đều là đau tê tâm liệt phế, lại thêm linh khí xói mòn, toàn bộ cơ thể rắn lợ ra về ỉu xiu.

Đối diện, xà hạt mỹ nhân khoác áo lụa hồng mòng đưa lưng về phía nàng, tóc đen đến eo, bả vai trắng tuyết lộ ra một nửa, tay áo phải trống rỗng đang đung đưa, tay trái của mỹ nhân nắm thành Lan Hoa Chi, vành ngón tay nhìn gương vẽ lông mày.

Bạch Tỷ buồn bã ỉu xìu trợn trắng mắt, nghĩ thầm, không phải oan gia không đối đầu, đây chính là Hợp Hoan chân nhân âm hồn bất tán, vậy mà giả dạng thành tiểu bạch thỏ là lão hàng xóm nhà nàng nữa.

"Người để cho bản tọa chịu không ít khổ đau." Hợp Hoan chân nhân vẽ xong rồi, đôi mắt quyến rũ, nhìn trừng trừng Bạch Tỷ.

"Không nghĩ tới sao, bản tọa ở ngay tại cửa nhà người, với sự thông minh tài trí của bản tọa, yêu thú cấp bậc vớ vẩn như người là không đoán ra đâu."

Khá lắm tên khốn kiếp tự phụ, thân rắn vận vẹo mấy lần, Bạch Tỷ chỉ có thể dựa vào sự giãy dụa để diễn tả bất mãn.

Hợp Hoan chân nhân cười như không cười nhìn một loạt động tác của Bạch Tỷ, đi đến trước thân rắn, vành ngón tay lướt qua vảy bạc mịn, trong mắt đầy vẻ kinh diễm (kinh ngạc + hâm mộ), vừa sờ vừa chắc chắn bình luận: "Bóng loáng không dính nước, so với tơ sống do Giao nhân ở ngoài Nam Hải dệt thành còn trơn bóng hơn nhiều, tuổi thọ đúng là không giống nhau."

Bạch Tỷ nghe thế rung mình một cái, có thể bị ối thành dạng này cũng không phải một ngày hai ngày mà luyện thành được. Nàng thật sự muốn vung đuôi lên, đập nát khuôn mặt gây tai họa của Hợp Hoan này. Hơi nâng đầu rắn lên, lại thấy lão hàng xóm Cao Thiên đang đứng ngoài cửa hang, trên mặt vị Cao sư tỷ này có hai lúm đồng tiền hết sức rõ ràng, cười rộ lên thì giống như người vô hại. Vị trước mắt này, tùy tiện đứng đấy liền có luồng hơi đậm đàng đập vào mặt, xứng với đôi mắt phượng màu đỏ tươi, toàn thân không có chỗ nào giống một nữ tử đàng hoàng.

Thấy Bạch Tỷ đang nhìn mình, Cao Thiên cười quyến rũ, mở năm ngón tay ra, nhìn Bạch Tỷ rồi liếm từng ngón tay thon dài, đến đầu ngón tay út, còn liếc mắt đưa tình.

"Bé ngoan, lúc bản tọa sờ người còn có thể phân tâm hả?"

Chọn từ đặt câu chết tiệt, quý quái như thế, ngoại trừ Hợp Hoan thì không ai có thể nắm giữ. Vô liêm sỉ quả thực là từ dành riêng cho hắn, Bạch Tỷ phần uất không thôi, lại... Không thể làm gì.

Lại một lát sau, thấy Bạch Tỷ thật sự mệt mỏi, đối với đủ loại trêu chọc và khiêu khích của mình liền dứt khoát nhắm mắt lại, bộ dạng giống xác chết, Hợp Hoan chân nhân mới dừng tay, hỏi Cao Thiên đứng ở cửa: "Chuyện gì?"

Cao Thiên lắc lư nửa người dưới đến gần mấy bước, đối diện với Hợp Hoan nói: "Chân nhân, Vương gia dẫn người đến Bát Chu rồi. Xem ra là đồ đệ tốt Vương Linh của nàng gọi cứu binh rồi, đáng tiếc cũng không có ích lợi gì, ta đã lưu lại không ít thứ tại động phủ của Tử Ngôn rồi."

Hợp Hoan căm ghét nhú mày, sắc mặt tối tăm nói: "Ma tộc đưa tay dài quá."

Cao Thiên đi lắc lư, cười đến run rẩy cả người: "Thật ra tay của Chân nhân mới là dài." Dứt lời, có ý riêng liếc mắt nhìn Bạch Tỷ.

Núi Bát Chu, trong chính điện trên đỉnh Vạn Nhẫn, gia chủ Vương Kiệm của Lang Gia Vương thị cùng với nữ nhi Vương Linh và mang theo mười lăm người đến bái phỏng tiên môn. Lúc này, Phục Thiên chân nhân đang cùng với hai vị trưởng lão có chức vị cao nhất của Bát Chu là Tiêu Diễn và Ôn Cửu ở đại sảnh chính điện tiếp đãi khách quý.

Đây không phải là lần đầu hai vị Đại Già cao nhất trong giới tu tiên ở Cửu Châu gặp gỡ, nhưng đúng là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt trong tình trạng qua quýt như vậy. Lúc trước xuất môn, sau lưng đại ca nào mà không có mười mấy tiểu đệ đi theo, trợ thủ đắc lực càng không thiếu một cái. Trước mắt, Vương Kiệm mang theo nữ nhi chạy tới đỉnh núi nhà người ta, mình oan cho trưởng lão nhà người ta. Phía bên kia, tùy tùng phía sau Phục Thiên chân nhân do đánh cược một lần cho bốn vị Trưởng lão gốc, giữa hai bên đều lúng túng không cần nói rõ, vừa khéo.

Phục Thiên chân nhân ngồi nghiêm chỉnh, đối với ý đồ của Vương Kiệm, đáp lại đúng trọng tâm: "Sự việc của Tử Ngôn tiên tử, bản tọa rất là tiếc hận, nhưng nhân chứng vật chứng đều có. Bát Chu lập pháp đã ngàn năm, vốn dùng pháp luật để biện hộ, đừng nói là trưởng lão, ngay là bản tọa phạm sai lầm, cũng sẽ bị phạt."

Cùng gốc rễ cũng đỏ, trong danh môn đại phái, xuất thân của Phục Thiên có sự khác biệt, Vương Kiệm là dựa vào sự hung ác, mạnh mẽ liên tục dốc sức làm nên địa vị như hôm nay, trong mắt hắn không có pháp đạo gì nhưng lời nói vẫn phải hoa mỹ. Chỉ thấy Vương Kiệm khề gật đầu, trước tiên bày tỏ vẻ tán thành với lời nói của Phục Thiên chân nhân, lập tức nói: "Tiên môn Bát Chu quả nhiên danh bất hư truyền, lời nói của Môn chủ làm Vương mỗ cảm thấy rất có đạo lý. Chẳng qua... Nếu như Tử Ngôn tiên tử thật sự bị người hại, vậy chẳng phải kẻ có tội thật sự vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao?"

Wương Kiệm dừng lại rồi tiếp tục nói: "Nếu Môn chủ đã nói có nhân chứng vật chứng, chi bằng kêu nhân chứng bày ra vật chứng, Vương mỗ ở đây làm chứng, tương lai gặp phải người có ý nghi ngờ, cũng sẽ nói lời hay vì Bát Chu. Môn chủ cảm thấy thế nào?"

Kỳ thật, tuy rằng Phục Thiên chân nhân xử sự công bằng, nhưng hắn cũng hi vọng tiểu sư muội của mình có thể rửa sạch mọi liên hệ với Ma Tu. Một là không cần thanh lý môn hộ, hai là bản thân sẽ có thêm trợ thủ. Suốt mấy trăm năm, dùng nhân lực, vật lực, tài lực để bồi dưỡng được một vị Trưởng lão đầu phải dễ dàng, có thể sử dụng hay là hữu dụng mấy năm, làm Môn chủ kiêm sư huynh, hắn thật sự dùng nát cả trái tim vì Bát Chu rồi.

Lời nói vừa rồi của Vương Kiệm thật sự là quá không khách khí, đường đường là một trong ba đại tiên môn ở Cửu Châu, còn cần đám người Vương gia nhiều chuyện à. Vừa vặn lúc này Phục Thiên chân nhân cũng không phải quá tin tưởng chuyện Từ Ngôn tiên tử cầu kết với Ma Tu, sự trái ngược giữa hai người thật sự không giống như đất đèn và ánh lửa như mọi người suy đoán đâu.

Phục Thiên chân nhân vung tay áo dài, ra lệnh: "Gọi Cao Thiên đến đây."

Qua một nén nhang, Cao Thiên theo một tên đệ tử đi tới chính điện Vạn Nhận Phong, y phục dài màu trắng giống như đệ tử của Bất Chu, búi tóc hai bên, cười yếu ớt hành lễ với Trưởng lão Môn chủ, lại chấp tay chào đám người Vương gia.

Phục Thiên chân nhân không có ấn tượng gì với Cao Thiên, nếu không phải vài ngày trước nàng ta đột nhiên nhảy ra, chỉ sư muội Từ Ngôn tiên tử cầu kết với Ma Tu, chỉ sợ hẳn cũng không biết trong tiên môn Bất Chu còn có người như vậy.

"Sự việc của Từ Ngôn tiên tử, người biết gì đều nói hết đi."

Cao Thiên dịu dàng nói, nàng ta vâng mệnh Hợp Hoan chân nhân, coi sóc rừng mộc miên và đại trạch phía sau núi Bất Chu. Một ngày, như thường lệ nàng ta đi vào làm cỏ cho cây mộc miên thì một mùi máu tươi từ xa truyền đến, cẩn thận bước vào rừng cây, lọt vào mắt chính là Từ Ngôn tiên tử đang hút linh khí của đệ tử Bất Chu. Sau hai ba lần đã hút sạch, rồi ăn ngay thịt tươi còn chưa chết hẳn, bên cạnh Từ Ngôn tiên tử, có một nữ nhân điểm lệ đang đứng đó, con mắt của nữ nhân kia, chính là đỏ như máu.

Con mắt màu đỏ chính là đặc điểm riêng của Ma Tu ở Cửu Châu, Cao Thiên bị kinh hãi quá mức, kích động không kiểm soát nổi bản thân. 'A' một tiếng kêu lên, biết đã thu hút sự chú ý của Từ Ngôn tiên tử, Cao Thiên liền liều mạng chạy trốn. Rẽ trái rẽ phải, trước mặt khác Từ Ngôn tiên tử sắp bắt được nàng ta, thì đụng phải Môn chủ Phục Thiên chân nhân. Phục Thiên chân nhân ngăn con sóng dữ, nàng ta chẳng những giữ được mạng nhỏ mà còn thành công tuyên cáo Từ Ngôn tiên tử phản đồ, bí mật cầu kết với Ma Tu.

Phục Thiên chân nhân dẫn một đám người từ từ tiến vào rừng mộc miên, đứng là bên cạnh đại trạch có mấy thi thể không hoàn chỉnh nằm đó, trải qua thẩm tra, mỗi năm trong Bất Chu, mất tích mười mấy người.

Lúc đầu Từ Ngôn tiên tử dùng mọi cách giải thích, không nhận tội, về sau đột nhiên mở hội thẩm, nàng chẳng những nhận tội, còn thẳng thắn miêu tả toàn bộ quá trình, cơ bản giống như lời Cao Thiên nói, không có mấy điểm chênh.

"Bốp, bốp, bốp" ba tiếng, gia chủ Vương Kiệm của Vương gia vỗ vỗ tay, theo như hắn thấy, lời nói của Cao Thiên có trăm ngàn chỗ hở. Hành vi dùng người tu tiên, loại công pháp đặc biệt này chỉ có mỗi Hợp Hoan chân nhân dùng. Hút linh khí của người khác sẽ làm hỗn loạn đan điền của mình, với tu vi của Từ Ngôn tiên tử, tội gì phải làm hại bản thân. Mà nàng còn là Trưởng lão dưới một người trên vạn người trong Bất Chu, không có đạo lý nào lại đi thông đồng với Ma Tu.

Ham mê sắc đẹp, vậy càng không có khả năng, chỉ cần Vương Kiệm hắn không đòi nghề làm Ma Tu, vậy thì không ai lấy sắc mê hoặc được Từ Ngôn tiên tử.

Ngược lại hắn muốn xem, Cao Thiên này, trong hồ lô có cái gì, dứt khoát đổi đề tài: "Không biết Vương mẫu có thể may mắn đi gặp Từ Ngôn tiên tử không, cũng mượn dịp bái tạ ân tình dạy dỗ tiểu nữ."

Phục Thiên chân nhân cũng bị Vương Kiệm đột nhiên chuyển hướng làm cho kinh ngạc một chút, hắn hơi trầm tư, liền gật đầu đáp ứng.

Dù sao, nhìn một chút, cũng không mất khối thịt nào.

Cùng lúc đó, bên trong tầng hầm dưới phòng Cao Thiên, Bạch Tỷ bị xâu thành một chuỗi, đối mặt với sự dạy dỗ của Hợp Hoan chân nhân là Ma Tu đẹp nhất.

Hợp Hoan chân nhân nghiêng người dựa vào cánh tay, lông mi hơi chớp động, nói: "Bé ngoan, tính tình người mạnh như vậy, vậy bản tọa đành phải cứng rắn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chuyện cũ của Vương gia 3

Ed: Rinnina

Beta: lamnguyetminh

Thu một con Thần thú làm vật cưỡi là mơ ước của mọi người trong giới tu tiên ở Cửu Châu, tính cách rõ ràng, đặc tính nổi bật, Hợp Hoan chân nhân luôn dùng hình tượng búp lò để ám chỉ cũng không ngoại lệ. Nhưng Thần thú ở Cửu Châu có thể đếm trên mười đầu ngón tay, tương đối nổi danh có Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, vốn không tìm được trong giới tu tiên ở Cửu Châu, từ mấy ngàn năm trước đã khó tìm thấy bóng dáng rồi.

Cổ xưa hơn, ví dụ như Đàng Xà, một vạn năm trước đã thăng làm lục thần đứng đầu Thần giới, thành Thần Quân thứ thiệt. Cùng thời kỳ đó, Hồ Tộc ở Thanh Khâu không biết mời được cao nhân phương nào, giấu cả tộc hồ ly tới nơi khi họ có gầy nào đó không ai biết. Tu vi của Kỳ Lân, Bạch Trạch thì cao thâm, muốn bắt được làm thú cưỡi sao, có đến trước mặt người ta quỳ xuống dâng mình làm vật cưỡi thì hai vị Thần thú đại nhân cũng chẳng thèm để ý. Còn có một vị luôn sinh sôi trong truyền thuyết, chính là Thần thú Bạch Tỷ, cũng đã sớm chết theo Nữ Oa trong lần vá trời kia.

Sự thật chứng minh truyền thuyết đều không đáng tin cậy, trong sự ảo tưởng và cố gắng không ngừng, cuối cùng trong năm đầu của kiếp sống tu tiên thứ ba trăm, Hợp Hoan đã gặp một con Thần thú chính là Bạch Tỷ.

Truyền thuyết cũng không phải là bậy bạ, Tiểu Bạch xà (con rắn trắng nhỏ) trước mắt này, mặc dù thiên phú dị bẩm, nhưng tu vi hiện giờ thật không xứng với hai chữ Thần thú. Tính tình nóng nảy, càng khiếm khuyết chỉ số thông minh, trí nhớ hình như cũng không tốt lắm....

Khuyết điểm quá nhiều, sẽ không----Quá chậm chạp đi.

Hợp Hoan chân nhân phát tay áo dài một cái, nắm cái thùng gỗ trống rỗng xuất hiện, rồi chứa đầy nước, mỗi cái chỉ thể chứa được một người. Đầu rắn của Bạch Tỷ hơi nâng lên, mũi máu tui đập vào mặt, chui vào khoang mũi.

Một tay Hợp Hoan thò vào trong thùng gỗ, khuấy mấy cái, nâng lên một lớp chất lỏng đỏ tươi, hần vẩy vẩy tay, đưa tay đến dưới mũi Bạch Tỷ, Bạch Tỷ hoàn toàn tỉnh táo, trong thùng gỗ đúng là máu tui đậm đặc.

"Bé ngoan, để giữ vị tui, bốn tọa phải cất chúng vào trong tay áo đó, cả người cũng nhiễm mùi này." Hợp Hoan rất hài lòng khi thấy phản ứng của Bạch Tỷ, khoe miệng hơi nhếch lên, cười nói: "Nhưng vì người, tất cả đều đáng giá."

Mùi máu tui gay mũi, có từng sợi linh khí quanh quẩn, hình như là nhìn ra sự nghi ngờ của Bạch Tỷ, Hợp Hoan chân nhân tiếp tục giải thích: "Đây chính là máu của đệ tử Bất Chu, bốn tọa cố ý chọn lựa đồng nam có tư chất tốt đó."

Liên tưởng đến cuộc trò chuyện của Cao Thiên và Hợp Hoan chân nhân lúc trước, Bạch Tỷ đã nhìn thấu mục đích của bàn cờ lớn này: Trắng trọn cướp đoạt Thần Thú, ép người lương thiện làm ác.

Tâm nguyện nhiều năm qua sắp sửa được thực hiện, Hợp Hoan chân nhân cứ thao thao bất tuyệt chia sẻ lộ trình đầy mưu trí của hần: "Kể từ ngày người nhập môn, bốn tọa đã để mắt đến người, người xem, vì để có được người, Từ Ngôn cũng bị hy sinh rồi."

Hần dùng tay thấm máu, vẽ một lá bùa quỷ dị, phức tạp trên mặt đất, vây quanh Bạch Tỷ, sợ nàng không hiểu, còn cố ý giải thích: "Hần là người chưa từng thấy qua, Đại trận Huyết tế, đây là thứ tốt đó, có nó, bốn tọa không cần lo lắng người không muốn nữa."

Cho nên vật này dùng để bắt buộc mình kết thành khế ước chủ tớ, danh chính ngôn thuận trở thành vật cưỡi cho Ma Tu Hợp Hoan chân nhân này! Bạch Tỷ thật muốn một ngụm cắn nát Hợp Hoan.

Ước chừng nửa canh giờ, Hợp Hoan chân nhân đã vẽ xong vòng cuối cùng, Đại trận Huyết tế hoàn toàn thành hình. Hợp Hoan lại móc một đồng thi thể không trọn vẹn từ trong ống tay áo ra, tay bấm pháp quyết, miệng lầm bầm. Không bao lâu sau, những thi thể này bị đánh thành thịt vụn thật nhỏ, trong cổ họng Hợp Hoan chân nhân đột nhiên phát ra một vài lần điệu trúc trắc, kỳ quái, thịt vụn bay lên, biến thành từng chuỗi bay về tay áo trống không của Hợp Hoan. Sau đó, là tiếng máu thịt sinh ra, về mặt Hợp Hoan rất dữ tợn, mạch máu phồng lên, nhưng rất nhanh, mặt hần liền dần ra, thậm chí bắt đầu nhắm mắt lại hưởng thụ.

Rốt cuộc, tiếng máu thịt mọc ra cũng dừng lại, một cánh tay như đóa hoa sen non trắng nõn từ trong tay áo trống không vươn ra, Hợp Hoan chân nhân nâng cánh tay này lên, kiểm tra lại kỹ càng, vô cùng hài lòng.

Nếu không phải vì trong bụng không có thứ gì, Bạch Tỷ đã nôn mửa không ngừng rồi, dùng máu thịt của người khác ngưng tụ thành phần tay, chân đã bị cụt của mình, thật là độc ác, quả thật còn giống tu ma hơn cả Ma Tu.

Hợp Hoan chân nhân vẫn ung dung thưởng thức vẻ đặc sắc trên cái mặt rắn của Bạch Tỷ, không nhận được cười vui vẻ, nói: "Bé ngoan, bây giờ bắt đầu nghỉ thức của chúng ta, mặc dù bốn tọa chơi đùa với vô số nam nữ, nhưng cũng không thật lòng với ai, bọn họ đều là mây trôi, chỉ có người mới là duy nhất của Hợp Hoan ta."

Mí mắt Bạch Tỷ trợn lên, dùng việc giả chết biểu đạt tâm trạng khinh bỉ vô hạn của mình. Hợp Hoan chân nhân bị dáng vẻ này của nàng chọc cho mỉm cười, khó trách người phạm thường nói, con của mình là tốt nhất. Vật cưỡi của hần, dù bày ra dáng vẻ không thèm để ý đến chủ nhân, hần vẫn rất thích, nhìn thế nào cũng cảm thấy thật là đáng yêu.

Liếc mắt nhìn Đại trận Huyết tế trên đất, thời gian đã không còn sớm, Hợp Hoan vươn ngón trỏ đặt nhẹ lên miệng rắn của Bạch Tỷ, quyen rũ cười một tiếng, lung la lung lay đi vào tâm trận.

Trong lòng Bạch Tỷ lạnh đến buồn nôn, nếu như nhớ không lầm, vừa rồi hình như tên cận bã này có liếm ngón trỏ.....

""Đại đạo phế, chư ma xuất, nhân danh ta, huyết tế thành*....."

*câu này là thần chú, đại ý là: đại đạo đã tàn, ma quỷ đi ra, xưng danh của ta, hoàn thành (nghỉ lễ) dùng máu tế

Ý lạnh khoan tìm thấu xương giống như một chiếc lưới khổng lồ, bao phủ Bạch Tỷ trong đó, trong màu máu đậm đặc, một bàn tay trắng như ngó sen

đưa về phía nàng.....

Bên ngoài Thiên lao trên đỉnh Chúng Pháp, gia chủ Vương gia mang theo nữ nhi Vương Linh và Phục Thiên chân nhân, Môn chủ Bát Chu, trưởng lão Ôn Cửu đến thăm Tử Ngôn tiên tử.

Đột nhiên Vương Kiệm dừng bước, hỏi: "Môn chủ, không biết các người có cần đi trước để trò chuyện riêng với Tử Ngôn tiên tử hay không?"

Phục Thiên chân nhân không ngờ Vương Kiệm lại khôn khéo bên ngoài, tỉ mỉ bên trong, gật đầu, mang theo Ôn Cửu vào tầng cao nhất của đỉnh Chúng Pháp. Trên đất trừ mấy khối thiên thạch vụn tán loạn, thì là Tử Ngôn tiên tử mặc váy màu tím, nửa nằm nửa ngồi.

Chắc là thiên thạch bị chém nát, Phục Thiên dùng khoeo mắt liếc nhìn Ôn Cửu bên cạnh, rất nhiều chuyện, đều là người trong cục thì u mê, người đứng ngoài nhìn thì sáng suốt. Làm người quản lý cao nhất của Bát Chu môn, những mối quan hệ rối loạn cất không đứt ở dưới mí mắt này, hẳn đương nhiên là biết được. Dáng vẻ này của Tử Ngôn, bị người ngoài nhìn thấy, quả thật có chút.....Không biết nói gì.

"Tử Ngôn, ngày mai là phán xét rồi, là cơ hội cuối cùng của muội, muội nên quý trọng đi."

Phục Thiên ra hiệu cho Ôn Cửu, hẳn đi lên trước khom lưng tháo thiên thạch trên chân Tử Ngôn, rồi lại tháo trên tay nàng.

Sau khi hai người đi ra, hàng mi dài của Tử Ngôn buông xuống phủ trên khuôn mặt, gấp lại, có lúc còn rung động lòng người hơn lúc mới gấp lần đầu.

"Vương mỗ tên một chữ Kiệm, vị này chính là Tử Ngôn tiên tử đi, A Linh đã được ngài chăm sóc nhiều." Nói xong, nam tử khom người thi lễ, lễ phép xa cách, vô cùng khách khí.

Tử Ngôn cố nén kích động vò vò áo, che giấu đôi tay đang run rẩy dưới ống tay áo rộng rãi, hít sâu một cái, nói: "Nghe tiếng Lang Gia Vương thị đã lâu, hôm nay mới gặp mặt."

Thật ra trước kia hai người cũng đã gặp mặt nhau từ xa, nhưng phần lớn Tử Ngôn đều dùng khăn che mặt để tô đậm thêm sự phiêu dật của mình. Còn Vương Kiệm thì được người ta vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, nhìn thấy nhau mà không có nhiều lớp ngăn như vậy, đúng là lần đầu tiên.

Trong lòng Vương Kiệm có chút khó chấp nhận, vị Tử Ngôn tiên tử này không giống với người hẳn muốn tìm, không cùng một kiểu. Mặc dù dáng vẻ trước mắt có phần thâm trầm, nàng cũng xinh đẹp hơn người hẳn muốn tìm quá nhiều.

Hai người khách khí chào hỏi, bắt đầu nói về vấn đề dạy bảo Vương Linh, sau đó người tới ta đi khen tặng lẫn nhau, Vương Kiệm hết sạch hứng thú, tư thế rên vang đi tới Bát Chu, xem ra chỉ có thể thất vọng mà về. Vương Linh vừa khóc vừa cười, tán gẫu chuyện nhà với sư tôn của mình. Cuối cùng, mấy người hình như không còn gì để nói, chuẩn bị cáo từ, Vương Linh lưu luyến không rời, làm nũng ôm lấy Tử Ngôn tiên tử, Vương Kiệm an ủi mình: Có lẽ là do thiếu thốn tình thương của mẫu thân mà thôi.....

Tử Ngôn nhìn đồ đệ trong lòng, trái tim chợt mềm nhũn ra, nàng vén một lọn tóc ra sau tai, rồi lấy hoa tai xuống, không nói lời nào nhét vào trong tay Vương Linh, dịu dàng nói: "A Linh, đeo cái này vào."

Vương Linh nhìn dáng vẻ như dặn dò hậu sự của sư tôn, nói gì cũng không chịu nhận, đáp: "Sư tôn, từ nhỏ A Linh đã không có mẫu thân, người là trưởng bối quan trọng nhất với A Linh. Sư tôn, A Linh còn muốn cùng người.....Nói chuyện với A Linh, kính rượu người...."

Tử Ngôn càng nghe càng đau lòng, những điều Vương Linh nói đều là những hy vọng nhỏ nhoi của một đứa bé, nhưng không biết tại sao trong lòng nàng lại vô cùng âm ập, âm thầm quyết định, nhất định phải lật lại bản án!

Bước nửa bước ra khỏi thiên lao, Vương Kiệm không để ý mấy câu nói của Vương Linh, từ lúc thấy Tử Ngôn vén tóc, trong lòng hẳn liền nhắc lên sóng to gió lớn, hành động tùy ý như vậy, động tác giống như hai giọt nước, cùng nàng..... Quả thật như cùng một khuôn đúc ra.

Bạch Tỳ chỉ cảm thấy mình rơi vào trong một vùng bóng tối, còn lâu hơn lần chết đuối kia rất nhiều. Nàng muốn mở to mắt, nhưng mí mắt giống như đúc bằng chì, dù dùng sức thế nào cũng không mở ra được. Nàng rất muốn kêu ra tiếng, nhưng cổ họng khô khốc, đau rát, lúc nàng sắp buông tha thì một chùm sáng đánh vào trong bóng tối, dưới ánh sáng có một người đang đứng, trường bào đen tuyền, đôi con ngươi màu vàng kim dựng đứng.....

"A Tỳ....."

Bạch Tỳ thấy hơi phiền, kêu la cái gì, mau tới cứu người đi! Người khác không biết con rắn bị xâu thành chuỗi là ta, người còn không biết sao! Sao lại làm thú cười cho người ta được chứ?!

Càng nghĩ càng tức giận, Bạch Tỳ tức giận đến mức muốn lập tức ngồi dậy, dạy dỗ thật tốt Đằng Chi Sơ ở trước mặt, nghĩ như vậy, sau đó nàng thật sự.....Ngồi dậy rồi!!!

"A Tỳ, nàng đã tỉnh." Trong giọng nói xa xăm, trong trẻo mang theo vui vẻ khó đè nén, Đằng Chi Sơ ôm chặt lấy Bạch Tỳ.

Bạch Tỳ chậm rãi mở đôi mắt nặng nề ra, cố gắng nghĩ lại chuyện ở tầng hầm ban nãy, nhưng mà một chút ấn tượng cũng không có, đây Đằng Chi Sơ

một cái, hỏi: "Ta nhớ Hợp Hoan muốn ký khế ước với ta đi?"

"Ừ." Bạch Tỷ thấy trong đôi mắt màu vàng kim của Đằng Chi Sơ có vẻ tàn nhẫn.

Khi đó, lúc Hợp Hoan đắc chí cho là có thể lập tức thu được một con Thần thú, không ngờ trong Đại trận Huyết tế nổi lên một trận gió điên cuồng, tất cả văn tự trên mặt trận, đã không thấy tung tích. Bên cạnh đại trận, nam tử vận một thân đen tuyền ngạo nghễ đứng thẳng. Hắn tiến tới từng bước, ánh mắt nhìn Hợp Hoan như đang nhìn một người đã chết.

Hợp Hoan đương nhiên nhận ra hắn, vị đó đã sớm đi vào Thần giới, Thần quân Đằng Chi Sơ đứng đầu Lục đại Thần yêu, cũng là Thần thú Đằng Xà của vạn năm trước. Thấy vị Sát thần này, Hợp Hoan không chút do dự phát ông tay áo, bỏ chạy.

Giải thoát Bạch Tỷ bị xâu thành xà nướng trên giá gỗ xuống, nhìn nàng hít vào thì ít thở ra nhiều, đáng vẻ thoi thóp do bị hành hạ, sự phẫn nộ và hung bạo của Đằng Chi Sơ hoàn toàn thức tỉnh. Rồng có vảy ngược, Đằng Xà cũng thuộc loài rồng. Mà Bạch Tỷ, là vảy ngược duy nhất của hắn.

Tay phải Đằng Chi Sơ khẽ vung lên, hung hăng bóp chặt cổ Hợp Hoan, tay trái cắm vào lồng ngực hắn, dùng sức lôi thứ trong đó ra ngoài. Đằng Chi Sơ cầm trái tim vẫn còn đập đó, dùng sức bóp chặt, máu lập tức văng khắp nơi. Đối với người tu tiên mà nói, trái tim cũng không quan trọng, ngay lúc Hợp Hoan thở phào nhẹ nhõm cho là tránh được một kiếp thì tay trái Đằng Chi Sơ lại duỗi vào đan điền của hắn. Sau khi tu vi đã đạt tới Hóa Thần, bên trong đan điền sẽ có một người tí hon, là Nguyên Anh do Kim Đan biến thành, người tí hon này, là tính mạng của người tu tiên.

Người tí hon cảm thấy có nguy hiểm tới, nhanh nhẹn bay ra khỏi xác thịt. Đằng Chi Sơ tiện tay vung lên, vẻ đẹp như băng sương của Hợp Hoan chân nhân cũng chết theo thân thể đó rồi. Con giận của Đằng Chi Sơ còn chưa tan, sao có thể cho hắn thoát đi, phần thân dưới lập tức hóa thành đuôi rắn, quấn lấy người tí hon gần như đã chạy trốn ra ngoài. Đằng Chi Sơ sử dụng Thái Cực đồ, người tí hon bị chụp dẹp lép, Nguyên Anh bị thần khí gây thương tích, luôn luôn là hồn bay phách tán.

"Tên khốn kia có lời rồi!" Bạch Tỷ nhăn nhó khuôn mặt, tức giận bất bình.

Đằng Chi Sơ vuốt vuốt đầu nàng, nói: "Nhỏ cò tận gốc, tránh cho phiền toái sau này."

Hắn dừng một chút, nói tiếp: "Dù sao cũng không thể ở bên cạnh nàng từng phút từng giây được."

Vành tai Bạch Tỷ ửng đỏ, ôm chân cuộn thành một cục, đã nói là quan to bá đạo, sao lại có cảm giác.....Cung chiều vậy! Hiện tại trong thoại bản lưu hành trong nhân gian, nam thần cao lãnh mới được hoan nghênh nhất, có hiểu hay không!

Mất mà tìm lại được thật khiến người ta vui sướng, khó trách người phạm thường nói: Tiểu biệt thắng tân hôn. Quen nhau lâu như vậy, Đằng Chi Sơ trong ấn tượng của Bạch Tỷ, phần lớn là điên cuồng mà nhiệt tình quá độ, dùng từ của con người, gọi bệnh xà tính*.....

*thực ra là bệnh thần kinh ý

Bạch Tỷ ngược ngùng như vậy, cũng hiếm khi thấy được, hắn chẳng chút nghĩ ngợi, hóa thành nguyên hình, quấn lên người Bạch Tỷ, quanh co leo lên, cho đến lúc đầu rắn tựa vào đầu người.

Bạch Tỷ hơi ngây ngốc, hoảng hốt nhớ lại một câu nói trong “Linh Thú Chí”: Yêu Giả, lúc tìm phối ngẫu, đa số sẽ hóa thành nguyên hình, bởi vì họ nghĩ thân yêu mới đẹp, muốn lấy lòng người kia?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Túy trần gian (1)

Edit: Niệm Vũ

Beta: phuogot_93

Hội thẩm được đặt ở đỉnh Vạn Nhận núi Bất Chu, người đến không quá nhiều, môn chủ - Phục Thiên chân nhân dẫn theo Ôn Cửu, Tiêu Diễn đi cùng, bên cạnh là Vương Kiệm và Vương Linh. Từ Ngôn tiên tử có phần thận trọng đứng phía sau, đầu lúc nào cũng cúi gằm xuống. Vương Linh nhìn đáng vẻ sư tôn mà xót không thôi, vài lần muốn nói lại thôi, dù sao nhiều trường bối như thế, lời nói của một tiểu bối như nàng nào có trọng lượng gì.

Nhận được tín hiệu cầu cứu từ nữ nhi, Vương Kiệm cười nhạt nói với Phục Thiên chân nhân: "Chuyện của Từ Ngôn tiên tử đến nay vẫn chưa rõ ràng, mấy ngày nay bị giam chắc cũng cực nhọc, môn chủ có cảm thấy chúng ta nên ngồi nghỉ ngơi chút không?"

Wương Linh im lặng tán thưởng phụ thân đại nhân!

Ôn Cửu rầu rĩ không vui, có hơi khó chịu, lại hơi hơi dễ chịu...

Cảm xúc của Từ Ngôn tiên tử khá là phức tạp, rõ ràng là Bất Chu trưởng lão, vậy mà nàng cứ có cảm tưởng trái ngược là người nhà đang đỡ lưng cho mình.

Phục Thiên chân nhân khẽ ho hai tiếng, mở miệng nói: "Cao Thiên đâu rồi, sao vẫn còn chưa đến?"

Một đệ tử bé xíu bỏ đi còn tới trễ hơn các vị trưởng lão, còn ra vẻ thống gì nữa! Muốn lật trời sao? Lúc này, một đệ tử chạy hồng hộc vào chính điện Vạn Nhận, quỳ phịch xuống đất, nói năng lộn xộn: "Môn chủ, Cao Thiên... Cao Thiên... Nàng ta biến mất rồi."

Nói xong, ánh mắt vụng trộm liếc Vương Kiệm, rõ ràng vô cùng ngờ vực.

Phục Thiên chân nhân ngồi trên chủ tọa vuốt râu, vẻ mặt nặng nề, dưới ánh mắt khiêu khích của Ôn Cửu, cảm thước ngọc dùng sức vỗ vào tay, trong lúc nhất thời, trong đại điện chỉ truyền đến một loạt tiếng bịch bịch bịch.

Gương mặt vốn đen thui của Vương Kiệm phút chốc dài ra, mắt thấy song phương sắp lao vào đánh nhau, một thiếu nữ mặc bạch y chạy chậm chậm vào chính điện.

"Môn chủ, sư tôn, đệ tử biết... khụ khụ... biết Cao Thiên ở đâu."

Thấy người tới đúng là Bạch Tỉ, Tiêu Diễn vừa rồi còn đang ngồi nói chuyện không sợ đau lưng (*) lạnh nhạt xem náo nhiệt chợt thấy khó chịu khắp người. Hắn đứng vọt dậy, áo bào tung lên, đứng bật dậy, ánh mắt nhìn Bạch Tỉ như nói: Vì sư đã bảo người thế nào, người vẫn chủ trương ngược lại à?

(*) Ngồi nói chuyện không đau lưng: là một câu tục ngữ thường để chỉ những người không đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, suy nghĩ cho họ mà lại nói viên vông.

Bỏ qua lửa giận của sư tôn, lần này Bạch Tỉ rất bình tĩnh, chỉ thấy nàng nói tiếp: "Xin môn chủ và chư vị tiền bối đến đại trạch của vân bối một phen."

Cả đám người lại từ từ đi đến đại trạch, dưới một gốc bông gòn to, một thiếu nữ y phục không chỉnh tề đang co quắp, nhìn kĩ lại mới thấy nàng bị một dây thừng trong suốt trói trật toàn thân, không thể nhúc nhích.

Bạch Tỉ chỉ vào nàng ta, nói: "Chư vị cẩn thận nhìn xem."

Cao Thiên theo tiếng của nàng ngẩng đầu lên, trên mặt mọi người là sự ngạc nhiên tột cùng: gương mặt khảm hai lúm đồng tiền giống hệt qua đang nhìn họ bằng đôi mắt đỏ như máu.

Lúc này, Vương Linh không cô kỵ các vị trưởng bối của sư môn vẫn đang ở đây nữa, thuận di (*) đến trước mặt Cao Thiên, tay vừa tát bôm bốp, vừa chửi: "Cho người vu oan hãm hại, cho người tâm thuật bất chính này."

(*) đi chuyển tức thời.

Đội mọi người tỉnh táo sau trận kinh ngạc, Vương Linh cũng đánh một, vòng thăm tra mới bắt đầu, chỉ là đối tượng bị thăm vẫn đổi thành thiếu nữ tu ma tự xưng - Cao Thiên.

Cao Thiên ưỡn cổ, ánh mắt vô cùng khinh miệt, nhổ toẹt một bãi nước bọt dính máu: "Ha ha ha ha... Mấy kẻ tu tiên các ngươi toàn tự cho mình là đúng, trong lòng ai chẳng muốn trường sinh, rơi vào hoàn cảnh này, ta cũng không có gì để nói nữa." Dứt lời, tự bạo nguyên anh rồi chết. Vốn định mượn miệng Cao Thiên khai mào chuyện Hợp Hoan chân nhân cầu kết với ma tu, lại thành rở tre đựng nước cũng thành không (*).

(*) ý chỉ xối hống bồng không, công dã tràng.

Thái cực sinh lưỡng nghi, vạn sự vạn vật tương sinh tương khắc, có tu tiên giả ắt có tu ma giả, cả hai thật ra vốn là người phạm, tu ma giả có chữ ma chẳng qua chỉ vì công pháp bạo lực, máu me nhiều làm hại đối phương mà thôi, đó không phải là bản chất của người tu luyện. Như trong đám tu tiên giả có Phục Thiên chân nhân một lòng hiền hách sư môn, cũng có người mặc kệ chuyện đời như Tiêu Diễn, lại có loại luôn hao hết suy nghĩ trèo lên cái ghế cao giống người phạm như Vương Kiệm... Chúng sinh có trăm vẻ bề ngoài, có ham muốn, còn có giang hồ...

Tiên ma cũng có thể chuyển hoá ở một mức độ nào đó, ví dụ như Hợp Hoan chân nhân, không ma mà hơn hẳn ma, hoặc ví dụ như tiểu yêu Vụ Tùng, một yêu quái có tình yêu.

Từ Ngôn tiên tử được khôi phục chức Bất Chu trưởng lão, còn chuyện của Hợp Hoan chân nhân, có rất nhiều cách nói rồi ren, đủ loại phiên bản phần khúc xuất hiện. Có người kể rằng ông ta đã coi trọng nữ tu nào đó ở trong cảnh giới kín Bồng Lai, nên ở lại đó ở rể; cũng có phiên bản đồn rằng khi Hợp Hoan chân nhân hành tẩu trần gian, tìm được linh sơn, đã bế quan vấn đạo trong đó; kì lạ nhất là có tin đồn nói chắc Hợp Hoan chân nhân coi trọng nữ yêu kia, kết quả hái hoa chưa được, đã làm quý phong lưu rồi...

Nghe thế, Bạch Tỉ thầm nhủ: Không thể không nói, đoán bừa cũng trúng chân tướng rồi!

Quan hệ Bạch Tỉ và Đằng Chi Sơ cũng trở nên mờ ám hơn, dường như hai người đều quên bằng mất chuyện vớ trời, dính lấy nhau cùng tu luyện vấy đuôi làm ruộng sống tạm ổn.

Cùng ngày hôm đó, Vương Kiệm đến bái phỏng rồi mang người của Vương gia lên đường hồi phủ, rồi đi còn có cả hảo hữu của Bạch Ti - Vương Linh. Thật ra Bạch Ti từng lớn mật đoán rằng ít nhất gia chủ Vương gia sẽ mang theo Vương Linh tới chúc mừng Từ Ngôn tiên tử một phen, nhưng tất cả quá im lặng, mà chuyện có dị thường, tất có cái gì đó đen tối. Đáng phải nghĩ sâu hơn đó là: trước khi Vương Kiệm đi, đã từng mật đàm hai canh giờ liên tục với sư tôn Tiêu Diễn nhà mình.

Bạch Ti luôn có dự cảm, có chuyện gì đó ngoài sức tưởng tượng của nàng đã xảy ra.

Một cái đuôi rắn đen bò lên bên eo nàng, từ đầu rắn đen thò ra hai cái sừng như muốn nói: "Mau tới hầu hạ xà đại gia, xà đại gia đói bụng rồi!"

Vào nửa đêm vắng người, Thần Quân đại nhân sẽ hóa nguyên hình, chui vào phòng, trườn lên giường nhìn Bạch Ti, có hôm Bạch Ti mất ngủ, vừa đứng lúc tóm được Thần Quân đại nhân trên giường, hỏi: "A Sơ, nửa đêm chàng đến làm gì?"

Thần Quân đại nhân ngẩng cao cái đầu rắn: "Giám sát nàng tu hành, xem nàng có siêng năng hấp thu nguyệt hoa không?"

Trong nháy mắt, Bạch Ti nghịch ngợm nói: "Đừng nói, thật ra A Sơ đang giám sát dưới..."

Thần Quân đại nhân chẳng ngạc nhiên chút nào: Mấy thứ như tiết tháo này nọ, thần thú cho biết từ khi sinh ra đã trả lại hết cho trời rồi..

Trên đây là nhật ký hằng ngày của vợ chồng thần thú

--- -----

Nhóm người Vương Kiệm đi rồi, sư tôn Tiêu Diễn càng cổ quái, thường xuyên kêu Bạch Ti đến động Thiên Diễn, nói cho oai là: nghe sư tôn giải đáp khó khăn trong tu hành. Trên thực tế, đa số là hai sư đồ đều im lặng, một vị đi vào cõi tiên, đầu óc miên man suy nghĩ, một người ngồi nghiêm chỉnh, tĩnh tâm tu luyện.

Làm một đệ tử, ngẫu nhiên Bạch Ti sẽ chân chó thu dọn sơ qua cho sư tôn, rồi thuận tiện châm chọc: "Rõ ràng là một tu tiên giả, nhìn bình thư làm cái gì!"

Sư tôn cũng thích xem một ít sách nói về thay đổi vận mệnh giới tu tiên và thế tục. Trong đó có một quyển miêu tả thể cục hiện nay khá rõ ràng: Đất phía tây thiên về tu tiên, ba tiên môn lớn đứng trong thế chân vạc, đứng đầu là người hai thế gia lớn, còn thế tục của đất phương tây thì tồn tại cả Nam, Bắc triều. Tiêu Bảo Quyển - kẻ thứ sáu thống trị nước Tề của Nam Triều đang cơ, hoang dân vô đạo, sát hại đại thần phụ chính khiến cho tình thế trở nên nguy hiểm.

Bạch Ti còn có thể thấy một ít sách có viết ở mặt trên: Lâm Tương hầu thân (hôn) khai Thế tử. Bạch Ti không có can đảm nhìn lên trực tiếp, nhiều lần nâng định thừa dịp liếc sách của sư tôn một cái nhưng chẳng bao giờ đạt được ước muốn.

Tiêu Diễn đứng ở cửa động Thiên Diễn, vẻ mặt kiêu căng lạnh lùng: "A Ti, ngoại trừ vi sư, con có đặc biệt thích trường lão, chân nhân nào hay không?"

Sư tôn, tại sao ngài tự tin rằng con thích người già như thầy nhất?!

Châm chọc thì châm chọc, Bạch Ti vẫn rất là ngoan ngoãn, thẳng thắn trả lời vấn đề của người lãnh đạo: "Ngoài sư tôn ra, còn hai người nữa, thoát nhìn Ôn sư thúc khá là thú vị, còn Từ Ngôn sư thúc, ngoại trừ Vương Linh chắc bà ấy không vừa mắt người khác đâu."

Tiêu Diễn bị nàng chọc bật cười, chợt nghiêm túc lật xem sách: "Qua vài ngày nữa, con dọn dẹp một chút, tới động phủ của Từ Ngôn đưa tin đi."

Cái gì?

Bạch Ti nghi ngờ mình lảng tai, sờ tay móc lỗ tai, bên trong khá sạch sẽ. Đợi chút, vì sao nàng phải đến động phủ của Từ Ngôn tiên tử, không phải trên người nàng đã có mấu dán "đồ đệ sư tôn Tiêu Diễn" sao?

Vô cùng mờ mịt, Bạch Ti thử thăm dò, hỏi: "Sư tôn, đệ tử đã phạm lỗi gì, ngài muốn trực xuất đệ tử khỏi sư môn à?"

Tiêu Diễn không nói gì, thậm chí mí mắt cũng không chớp, tiếp tục lật xem sách.

Bạch Ti cuống quýt xuống đất: "Sư tôn, có phải vì đệ tử không nghe lời, tham gia vào chuyện Từ Ngôn tiên tử không, sau này đệ tử cam đoan không bao giờ xằng bậy nữa mà..."

"Sư tôn." Thiếu nữ vừa hờn dỗi vừa sốt ruột nóng vội.

"Vi vi sư phải rời khỏi Bất Chu." Tiêu Diễn đi xuống án thư, từ trên cao nhìn xuống Bạch Ti: "A Ti, chuyện Từ Ngôn tiên tử, đừng nhắc lại nữa. Vi sư không trách con xen vào việc của người khác, mà chỉ không muốn con lâm vào thời cuộc quá mức phức tạp thôi."

Bạch Ti trên mặt đất nghiêng đầu, cái hiểu cái không, trở mắt nhìn Tiêu Diễn, lại nghe Tiêu Diễn nói tiếp: "A Ti, con đừng buồn nếu không cứu được sư tôn hay hảo hữu, con biết đấy, dù Vương gia không tồn tại, ta cũng sẽ không để Bất Chu có trường lão bị thương vô cớ được, mà tu là cá, Từ Ngôn, là mồi."

Tóm gọn trong một câu nói đã chia cắt nàng và Vương Linh, trong lòng Bạch Ti âm thầm nhớ kĩ ba chữ: Lão hồ ly! Song, hôm nay, lời cần nói của sư tôn Tiêu Diễn dường như rất rất nhiều.

"A Ti, con có người trong lòng chưa?"

Bạch Ti tỏ ra sợ đến ngây người, sư tôn ôn nhuận như ngọc, khiêm tốn lạnh nhạt của nàng đang ở đâu rồi?

"Dạ thưa sư tôn, đệ tử chắc là... có ạ."

Tiêu Diễn nghe thế hưng trí hẳn, trong ấn tượng của y, một người thật thà ở Bất Chu như Bạch Ti còn sót lại rất ít, y chờ mong hỏi: "Là người trong Bất Chu?"

Bạch Ti rồi rầm, đáp: "Cũng được coi là thế." Nàng là đệ tử Bất Chu, Thần Quân đại nhân là vật cưới của nàng, chắc cũng được xem là người Bất Chu chứ nhỉ.

"Và có tu vi cao hơn con nhiều hả?"

"Ặc, đây là điều dĩ nhiên mà." Bạch Ti nghĩ nghĩ, bổ sung thêm: "Chàng rất tuấn tú."

Sau đó, nàng thấy sư tôn nhận mình vào Bất Chu được hơn ba năm cười chói lóa nhất, sư tôn bị bệnh hả? Ừm, chắc hẳn bệnh nặng rồi! Năm ngày tiếp theo, nàng càng khẳng định bệnh của sư tôn càng trầm trọng hơn, vì Bạch Ti thu được một tờ giấy có ghi: Toàn bộ thư tịch, bảo khí vì sư tích trữ nhiều năm trong động Thiên Diễn tặng lại cho A Ti. Lạc khoản có ghi tên Tiêu Diễn.

Ngay cả sào huyết của mình cũng dâng cho người khác, không bệnh thì là gì! Rất nhanh, một tin đồn động trời đã giải thích toàn bộ nguyên nhân bệnh trạng của sư tôn nhà nàng.

Trần gian: Hoàng đế nước Tề ở Nam Triều độc sát con cả Lâm Tương hầu - Tiêu Ý, dưới con giận dữ, Lâm Tương hầu đứng lên vùng dậy, kết thân Lang Gia Vương thị, ba ngày sau, thế tử nhà Lâm Tương hầu sẽ tổ chức đại hôn với trưởng nữ Lang Gia Vương thị.

Thế tử nhà Lâm Tương hầu? Bạch Ti nhớ rõ trên sách của sư tôn từng xuất hiện mấy chữ này, còn trưởng nữ Lang Gia Vương thị, không phải bằng hữu tốt Vương Linh của mình sao.

Khấp Bất Chu lập tức bùng nổ, nhất là các đệ tử nữ đều hăm mộ tột cùng: "Trong thoại bản dưới trần gian luôn có tình yêu thầy trò. Trong người Tiêu sư thúc có huyết mạch hoàng thất, lại còn có tu vi cao thâm, anh tuấn bất phàm, Vương Linh sư tỷ thật có phúc."

Đệ tử nam phản bác ngay tức thì: "Vương Linh sư tỷ là tiên tử mỹ mạo trẻ trung như vậy mới tiện cho Tiêu sư thúc ấy, đúng là trâu già gặm cỏ non."

Bạch Ti bắt đầu không hiểu thế giới này, sao loại tin tức này có thể bùng nổ thế nhỉ, cũng đâu phải không biết hai người kia cơ bản chưa từng gặp mặt, tìm người gả đại qua loa tùy tiện thôi, nàng quyết định sẽ đến thăm hỏi bằng hữu tốt, vạn nhất nàng ấy không muốn gả, mình còn có thể giúp một tay.

Từ khi bị Tiêu Diễn "trục xuất khỏi sư môn", Bạch Ti đã tự do hoàn toàn. Nàng xuất môn thì không sao, nhưng lỡ Thần Quân đại nhân bị tiên tử khác nhớ thương thì không hay rồi. Nghĩ đến khoảng cách giữa Lang Gia ở Lỗ Châu và Bất Chu, nàng chợt nghĩ ra một lí do hợp lí.

"A Sơ, quá xa, ta sợ lạc đường... hơn nữa nói không chừng còn tìm được đá Ngũ Sắc và trời đó."

Hắc xà hóa thành hình người, tiện tay ném ra ba đồng tiền, liên tục sáu lượt như thế, mới gật đầu: "Đi thôi."

Bạch Ti nở mày nở mặt, vỗ vỗ bả vai Đằng Chi Sơ: "A Sơ, mau biến thân thành rắn đi, chủ nhân muốn cưới người đằng vân giá vũ. (*)"

(*) cười mây đạp gió.

Ngoài ô cửa sổ nhỏ, ánh trăng tràn vào trong nhà, chiếu lên làn váy trắng của thiếu nữ, dịu dàng mình đẽo, Đằng Chi Sơ hí mắt, một tay nâng cằm Bạch Ti: "Hửm?"

Lông mày hẩn hơi nhú, cười như không cười, hô hấp mang theo hơi thở lạnh lẽo phát qua gò má hơi nâng lên của Bạch Ti, một làn khí hanh tràn từ Nguyên Anh nàng đến thẳng trái tim, ngửa ngửa, nóng nóng.

"Như nàng mong muốn."

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Túy trần gian (2)

Cuối cùng, Bạch Ti và Đằng Chi Sơ vẫn đến chậm một bước, bọn họ vừa đến Lang gia ở Lỗ châu, sau ngày thứ hai đưa bái thiếp, gia chủ Vương gia - Vương Kiệm đã bảo họ: Vương Linh đã tới dinh thự Ung châu của Lâm Tương hầu từ mười ngày trước rồi. Vương Kiệm còn giữ lại hai người đang chuẩn bị rồi đi, nói rằng trước khi đi Vương Linh có để lại thư cho Bạch Ti. Nhìn nhau, Bạch Ti nghi ngờ nhận thư, mới rời khỏi Linh sơn Vương thị cư ngụ.

Nội dung thư khá đơn giản, đầu tiên là Vương Linh đoán được chắc chắn Bạch Ti sẽ tìm nàng ấy, mà bản thân nàng ấy cũng thật sự không muốn gả, song vì lệnh phụ thân làm khó, không có năng lực cãi lại, nàng ấy đành giả vờ đồng ý trước khi gả, đồng thời sẽ gắng sức tìm cơ hội chạy trốn trên đường, nhưng xác suất này vô cùng nhỏ, một là vì liên can quá lớn, đám hỏi của Tiêu vương là để khai sáng một cục diện mới cho nước Tề; hai là vì hộ vệ được phụ thân phái đi tu hành không kém, hơn nữa còn có bốn vị trưởng lão đang trong Hóa Thần kỳ đi theo, nàng ấy có cánh cũng không thoát được.

Nếu trên đường nàng ấy vẫn không tìm được cơ hội trốn, thì sẽ nghĩ mọi cách lùi đại hôn ở Ung châu lại, việc bọn Bạch Ti phải làm, đó là nhanh chóng đuổi tới Ung châu hội hợp cùng Vương Linh. Mà nguyên nhân chính khiến Vương Linh từ chối đám hỏi này là vì trong lòng nàng ấy... sớm đã có chủ. Nhưng chỉ cần phụ thân Vương Kiệm còn sống, hai người họ tuyệt đối không đến được với nhau, hơn nữa, cho dù không gả được cho người kia, Vương Linh cũng không muốn oan ức chính mình gả cho một người không để tâm đến mình.

Đọc xong thư, Bạch Ti và Đằng Chi Sơ thương lượng qua quýt đường đi, ngay hôm đó liền đổi lộ tuyến, xuất phát đi Ung châu.

Ba ngày sau, hai người tới Ung châu, lúc này Ung châu đang chìm trong chiến loạn, cây cối đầy đồng, xương trắng trải ngàn dặm, ngoài thành thỉnh thoảng gặp nạn dân xông vào thành.

Bạch Ti và Đằng Chi Sơ quyết định ở tạm trên phố Nam - đây là con phố cách hầu phủ Lâm Tương gần nhất.

Màn đêm buông xuống, Bạch Ti lên vào hầu phủ, Đằng Chi Sơ đứng ngoài tiếp ứng. Diện tích hầu phủ không nhỏ, tuy không chiếm hết 49 ngọn linh sơn như Vương gia, nhưng cũng lớn ngang nửa thành Ung châu. Nhưng khiến người ta cạn ngôn đó là từ ngoài nhìn vào mỗi căn phòng, sương phòng đều nà nà như nhau. Chưa đến hôn kì, chắc Vương Linh sẽ ở trong ngoại phủ, hoặc là sương phòng phía đông và tây, Bạch Ti không dám vận dụng linh lực tùy tiện, ngoại trừ sư tôn Tiêu Diễn tu vi cao thâm, cao thủ trong hầu phủ ắt sẽ nuôi dưỡng cao thủ nhiều như mây. Bạch Ti niệm quyết ân thân, tìm lần từng căn phòng một, vẫn chưa thấy bóng dáng Vương Linh đâu.

"Tự tiện xông vào nhà dân, xem ra vì sư chưa dạy dỗ con nên người."

Giọng nói dịu dàng lạnh lùng vang lên từ trên đỉnh đầu, Bạch Ti cả kinh, che kín miệng theo bản năng, nàng xoay người, chỉ thấy nam nhân nọ mặc khôi giáp thanh đồng đang cong mắt cười nhìn mình.

Trước đây, Tiêu Diễn cuồng mặc bạch y, rất hợp với khí chất vân đạm phong khinh của y, sư tôn mặc quân trang trước mắt là lần đầu tiên Bạch Ti nhìn thấy, ngoài kinh diễm, còn có thêm nhiều... khó chịu.

Tiêu Diễn vừa lòng thấy mặt Bạch Ti đại rai: "A Ti, con không nên đến đây cướp tân nương."

Không ai hiểu trò hơn thầy, nếu mục đích đã bại lộ, Bạch Ti cũng thẳng thắn thừa nhận: "Sư tôn, bị ngài nhìn thấy đệ tử cũng đành ăn ngay nói thật vậy." Sau đó lập tức đổi giọng điệu: "Sư tôn, đệ tử thăm mền ngài đã lâu lắm rồi!"

Tiêu Diễn nheo mắt, hình như đang cân thận đánh giá Bạch Ti, sau đó chậm chạp đáp: "Ừm, đúng là không thể tránh khỏi việc này. Đã đến đây rồi, thì tìm phòng mà trọ đi."

A! Trọ lại! Nhưng Thần Quân đại nhân vẫn còn chờ ở ngoài đó!

Và lại, sư tôn kiểm tự tin ở đâu, vì sao chẳng nghi ngờ chút nào vậy...

Cười gượng hai tiếng, Bạch Ti nhanh trí nói: "Sư tôn, nửa đêm phòng thêm một vị cô nương ảnh hưởng đến danh dự ngài không tốt, nếu không thì mai đệ tử rửa mặt chải đầu trang điểm từ tế xong sẽ đi vào từ cửa chính nhé."

"Cũng được." Tiêu Diễn cười khề một tiếng, nói: "Vi sư thích A Ti mặc bạch y."

Sư tôn à, sao người lại nghĩ tới mấy chuyện rửa mặt chải đầu trang điểm thật thế! Quả nhiên nam nhân cứ gần lúc đại hôn là lại sớm nắng chiều mưa hả? Thế mà lại soi mói trang phục của đệ tử mình, sư tôn cũng lạ đời thật!

Từ biệt Tiêu Diễn, Bạch Ti vội vàng rời hầu phủ, trên gốc du ngoại phủ, một con đại hắc xà quấn khắp cành cây. Thấy Bạch Ti ra ngoài, hắc xà liền hóa thành nam tử áo đen.

Vừa thấy Đằng Chi Sơ, không biết vì cái gì Bạch Ti chợt cảm thấy áy náy trong lòng, dẫn đến cả đường xấu hổ không thôi. Sau khi đưa Bạch Ti trở lại phòng, Đằng Chi Sơ chắn trước cửa, như lơ đãng hỏi: "Đã nghe qua ngôn linh bao giờ chưa?"

Thấy Bạch Ti lắc đầu, Đằng Chi Sơ nói tiếp: "Ngày xưa chúng thần bàn về đạo, có vị thần nhân từng nói, lòng nghĩ, lựa lời mà nói. Trần gian lại cho rằng,

người nói vô tâm, người nghe có ý."

Cho nên, Thần Quân đại nhân đang ghen hả? Đúng không? Hắn nghe thấy mình lừa dối sư tôn, sẽ không hiểu lầm chứ...

Bạch Ti vô cùng luống cuống: "Ta sợ bại lộ, cho nên mới --"

"Có bốn tọa ở đây, muốn cướp thì đoạt."

"Vậy chúng ta là thiên hạ vô địch rồi!"

"Người có thần cách không thể thay đổi vận mệnh đã định ra cho giới tu tiên cũng như trần gian."

Bạch Ti thất vọng "Ồ" một tiếng, lại không phát hiện, đề tài trọng tâm giữa hai người ngày càng đi xa...

Hôm sau, Bạch Ti mang theo Đăng Chi Sơ quán trên cổ tay quy củ đến phủ đệ Lâm Tương hầu cầu kiến, lý do nói với lính canh cửa là: Tiêu đại gia mời ta đến uống trà.

Tuy được cung kính mời vào hầu phủ, nhưng cả ngày Bạch Ti chẳng thấy bóng dáng Tiêu Diễn đâu. Nhàm chán rảnh rỗi, Bạch Ti tự cho mình tùy tiện đi dạo, hầu phủ to như vậy, lại toàn trắng trong thuần khiết, khắp nơi treo vải trắng, ngay cả nha hoàn cũng là y phục trắng không nhiễm một hạt bụi, bệnh cuồng trắng của sư tôn lại nghiêm trọng thế ư!

Lúc này, tiếng nói chuyện líu ríu của đám nha hoàn đi ngang qua truyền vào tai Bạch Ti.

"Thế tử gia mới đi được có vài ngày, lão hầu gia cũng nói gót theo, không hiểu hầu gia phải chịu đựng thế nào."

"Đúng thế, nhìn đáng về hầu gia chẳng có tí đau thương nào."

"Nghe nói hầu gia từng tu đạo ở tiên môn."

....

Khó trách sư tôn phải rời Bất Chu, quả nhiên trong nhà đã xảy ra chuyện lớn, gặp khó khăn thầy phải cố gắng chống đỡ, thảo nào hôm qua không nghi ngờ mình, hẳn là vẫn còn đau đớn nên chưa khôi phục chỉ số thông minh à?

Nghĩ thế hơi vô lương tâm, nhưng người trong tiên môn, ai cũng sớm thoát ly thế tục, tình cảm giữa thân nhân xưa nay nhạt nhẽo, nghe nói sư tôn là đệ tử thu nhận của đại lão môn chủ Bất Chu trước Phục Thiên chân nhân, trước khi nhập môn, Phục Thiên chân nhân đã từng xem mệnh cho Tiêu Diễn, nói ông thân phận cao quý, làm người trong đạo môn, ngày sau ắt tạo phúc trăm họ Phục Thiên chân nhân không dám nhận làm thầy, nên để môn chủ đã qua đời thu làm đệ tử.

Bạch Ti tiện đường định xem xét sương phòng phía đông và tây, vẫn không thấy bóng dáng Vương Linh, hiển nhiên Vương Linh đã được xếp ở ngoài phủ. Hai chuyện như cưới hỏi và tang lễ, kiêng dè là chuyện nên làm.

"A!", một nha hoàn ở cạnh chợt kêu lên, xoa xoa chỗ vừa bị đập rõ đau vào đầu: "Ai đó, ném vào đầu lão nương rồi, đây là hầu phủ đấy!"

Bạch Ti lướt qua đám nha hoàn, trong lúc vô ý liếc nhìn, chợt thấy hai chữ trên giấy thư viết hai chữ: phổ Nam.

Tám phần là có vị thiếu niên nào ái mộ cô nương này, song kĩ thuật người đưa tin hơi vụng về, không đưa tận tay cô nương nọ mà ném vào đầu người ta, chắc lỗi, Bạch Ti đoán hai cặp này xác suất thành công không cao.

--- -----

Trong một ngõ nhỏ phổ Nam, một thanh sam nam từ nửa ngời, hỏi tên khất cái nhỏ choai choai: "Đưa vào chưa?"

Khất cái nhỏ đen đầu đảo mắt nhìn kim chủ: "Yên tâm đi đại gia, Tiểu Lục Tử ta làm việc rất thỏa đáng."

Không phải là một cô nương áo trắng à, mình cần rất chuẩn rồi mới ném đó...

--- -----

Đêm, đợi từ giờ tý đến giờ dần, Vương Thần đợi mãi ở phổ Nam vẫn không thấy người hẹn đến, thấy trời sắp sáng, hắn nghĩ bản thân vẫn nên đến hầu phủ xem thế nào thôi.

Kể ra nghe thật kinh dị, vừa mở mắt liền thấy một nam nhân xa lạ ngồi dựa lưng về phía mình ngay trong phòng mình không đáng sợ hãi, còn Thần Quân đại nhân nữa, dám không bảo vệ chủ nhân, thấy người lạ vào phòng chủ nhân còn lặng im không cần chủ nhân gọi dậy?

Tức giận rời giường, trực tiếp mắng vào mặt thanh sam nam tử: "Hầu gia các người không nói ta là khách quý của ngài à?"

Thanh sam nam tử đứng dậy cung kính làm lễ với Bạch Ti xong, lại xoay người dựa lưng với Bạch Ti: "Tại hạ là Vương Thần, cố ý quấy rầy tiên tử,

nhưng chuyện liên quan đến bạn thân tiên tử, tức vị hôn thê của tại hạ, thật sự vô cùng bất đắc dĩ."

Giọng nói nam tử trầm thấp, tự nhiên thanh thản. Vừa rồi khi hắn chấp tay thi lễ, Bạch Ti có liếc nhanh qua, nam tử này dung mạo tuấn tú, khí chất như suối ngọt rét lạnh, thẳng thắn thông thấu.

Phủ thêm áo ngoài, Bạch Ti hiểu được lời nói của nam tử, bật thốt: "Ngươi là Vương Linh...."

"Vị hôn phu."

Ba chữ như quả bom nổ ngon lửa bát quái Bạch Ti, Vương Thần cũng không che giấu, theo trí nhớ kể lại chuyện của hắn và Vương Linh.

Năm năm trước, gia chủ Vương gia cũng chính là Vương Kiệm thăm dò cảnh giới bí mật nào đó rồi mang theo một đứa con trai sau khi trở về, ngày đầu tiên về nhà đã triệu tập tất cả trưởng lão Vương gia và chi trưởng, bảo họ ông ta tính thu đứa con trai này làm nghĩa tử, để kế thừa cơ nghiệp Vương gia.

Trưởng lão cùng người trong chi trưởng hai mặt nhìn nhau, nhiều năm trước gia chủ cũng mang Vương Linh về thế này, rồi phán là nữ nhi thân sinh của ông ta, lần này, hắn là con riêng của ông ta rồi, trong lòng nghĩ như vậy, song trên mặt mọi người vẫn ào ào bày tỏ chúc mừng.

Bề cánh Vương gia đông, tuy sợ Vương Kiệm nên không dám có động tác gì, nhưng tung ám chiêu là không thể thiếu, nhất là mấy văn bối chi trưởng, tiểu thư muốn thu gặt gia sản, chẳng thiếu chiêu trò ngầm để làm khó Vương Thần. Ban đầu, đứa nhỏ còn sợ Vương Thần cáo trạng gia chủ, thời gian lâu nhận ra đứa trẻ này không biết họ ngành chân nó, nói cách khác, chính là quả hồng ngu ngốc.

Một lần, mấy thiếu niên sắp trưởng thành nói gia chủ thường nhắc tới thu một con thần thú Bạch Trạch vào năm mới, hàng năm ra ngoài cũng đều vì tìm Bạch Trạch, gần đây nghe nói một con Bạch Trạch còn nhỏ thường xuất hiện ở núi Dương, tu vi Kim Đan cũng bắt được, ai mang được về chắc chắn gia chủ sẽ rất vui mừng. Vương Thần kích động hắn, sau đó dứt khoát kiên quyết đơn thương độc mã chạy tới núi Sơn, ngọn núi Dương nọ toàn yêu quái, kết quả không bắt được Bạch Trạch, mà hắn thì suýt chút nữa mất mạng nhỏ.

Ngày ấy, thân mang trọng thương, hắn tự đối chiến với đại yêu Chúc Long, ngay khi cho rằng mình sắp táng thân, cứ thế mất đi nhà và người thân bao vất vả mới có được, đến khi lửa bùng mạnh nhất, như muốn hủy trời, thì một cái bóng xanh dương, cũng là Vương Linh đỡ hắn đã không còn nhúc nhích nhảy xa mặt đất, cùng nhau ra kiếm cùng gia chủ Vương Kiệm, chém Chúc Long thành hai phần.

Hắn dần dần lớn lên, bắt đầu hiểu ra cái gọi là ích lợi, cái gọi là lòng người, hắn bắt đầu giao thiệp với đủ loại thế lực, lấy tuyệt kỹ thần y cứu được sinh tử ngồi yên trên cái ghế thiếu chủ Vương gia. Chỉ trong chớp mắt, cô nương trước đây cứu hắn đã trở mã, mỹ lệ động lòng người như mặt nước...

Giống như cặp nam nữ trong chuyện cổ tình yêu, bọn họ luôn ôm mộng sớm sớm chiều chiều, chờ mong bên nhau đến già. Nhưng dù thế nào họ cũng là huynh muội trên danh nghĩa, nghĩa phụ Vương Kiệm có ân nặng như núi, mỗi lần Vương Linh ki vọng, hắn chỉ có thể ép mình không để ý, cho đến một ngày, nghĩa phụ gọi hắn đến thư phòng, cho hắn biết quyết định kết thân của Vương gia và Lâm Tương hầu, để tỏ ra thành ý, Vương thị sẽ dâng đích nữ duy nhất của họ. Mà nghĩa tử được ông ta bồi dưỡng tí mĩ là hắn, giờ đã đến lúc báo đáp.

Dĩ tâm của nghĩa phụ là gì, hắn biết, hắn đã từng nghĩ tới rất nhiều cách báo ân, tỷ như đền cả tính mạng, lại chưa bao giờ ngờ tới yêu cầu của nghĩa phụ với hắn là buông tha tình yêu...

Thì ra, cái gì nghĩa phụ cũng biết, nên mới đưa Vương Linh đến Bất Chu tách khỏi hắn sao?

"Ý của ngươi là, A Linh cũng không biết lòng ngươi ư?"

Wương Thần thờ dài một tiếng, chậm rãi lắc đầu: "Ta một lòng học chữa bệnh, có thể trị liệu chứng bệnh khó chữa trên thiên hạ, nhưng không cách nào cứu được nàng khỏi sự miễn cưỡng."

3000 đại đạo, gồm Phật tu, đạo tu, cũng có kiếm tu, y tu, khí tu,... đạo pháp khác nhau, mỗi thứ có một sở trường, tuy y tu không có sức công kích như các đạo khác, nhưng có thể cứu người sắp chết, được gọi là đạo cứu muôn dân.

Giọng nói trầm thấp xen lẫn kiên định của Vương Thần vang lên: "Lần này đến, ta sẽ dẫn A Linh đi, chân trời góc biển cũng không rời bỏ."

Bạch Ti vỗ bốp lên vai hắn: "Đàn ông lắm! Lần này ta sẽ chơi thật lớn: cướp cô dâu --" nói được một nửa, đột nhiên Bạch Ti che tay phải, kêu to "ôi ôi ôi"

"Tiên tử có bệnh ư?"

Bạch Ti:.....

Ta có nên cho ngươi biết bản tiên tử bị Thần Quân hôn một cái không??

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Túy trần gian (3)

Edit: Nhạn

Beta: Niệm Vũ

Có thể gặp phải xung đột ở Lâm Tương Hầu phủ là ngoài suy nghĩ và dự đoán của Bạch Ti, nhưng như vậy cũng không có tác dụng gì, việc cấp bách hiện nay là tìm Vương Linh, bọn họ trong ứng ngoại hợp lệ đã đưa được Vương Linh đi, thì chiến đấu mới thật sự kết thúc.

Bạch Ti ngồi lắc lư hai chân bên hồ sen Hầu phủ, thỉnh thoảng quăng ít thức ăn cho cá chép trong hồ, lơ đãng nói chuyện phiếm với Đằng Chi Sơ trên cỏ tay: “A Sơ, tại sao người thấy hấn canh ba vào phòng của ta mà không tiêu diệt hấn?”

“Mộc Chi Lực trên người hấn rất mạnh.”

Bạch Ti tròn tròn mắt hạnh: không ngờ còn ngoài ý muốn hơn khi gặp được chiến hữu nữa.

Khi Thần Quân đại nhân vẫn còn là Tiểu Hắc từng ép nàng đi thu thập ba miếng tức nhưỡng (*) và đá ngũ sắc. Tức nhưỡng đó, nghe tên cũng biết đó là lớp đất sinh tồn, trời xui đất khiến, trên tay bọn họ đã có được hai khối, nhưng mà, đá ngũ sắc là cái quỷ gì? Trong truyền thuyết ghi lại như thế này: Lão Đông gia Nữ Oa luyện ra đá ngũ sắc để vá trời phương Tây, cuối cùng bởi vì đá ngũ sắc không đủ, tự lấy thân mình vá trời. Trọng điểm mà Bạch Ti chú ý là...không đủ! Rõ ràng đã không đủ, biết đi đâu mà tìm, đây không phải là con rắn kia cưỡng ép mình vào chỗ khó chứ...

(*) Tức nhưỡng là một loại thần vật trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc. Là loại đất có thể tự sinh trưởng, dùng để xây dựng đê đập, nếu dòng nước dài một thước thì đê đập cũng tự động dài một thước.

Dù sao đây cũng không phải là vấn đề, nếu điều kiện đã không có, vậy thì phải tạo ra điều kiện.

“Nguồn gốc của đá ngũ sắc là ở Ngũ Hành Lực(*), muốn dung luyện đá phải chịu đựng sức nặng vật dẫn của Ngũ Hành Lực. Thiên Đạo luân hồi, Ngũ Hành Lực liên miên không dứt, tìm được bản nguyên(**) tinh thuần nhất, lấy Ngũ Hành Lực ra, ắt có thể luyện thành đá ngũ sắc.”

(*) Ngũ Hành Lực: Gồm năm nguyên tố Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Năm nguyên tố này sẽ bổ sung và khắc chế lẫn nhau.

(**) Bản nguyên: Là nguồn gốc, khởi điểm

Bạch Ti cái hiểu cái không: “Ý của A Sơ là giờ con người là vật dẫn hả?” Ngừng lại một chút, giọng nàng lớn hơn: “Như vậy khác gì ném một người lớn đang sống vào lò luyện xác.”

Cuối cùng lại bổ sung thêm: “A Sơ, chúng ta là thần thú, không phải cảm thú.” Rồi nhìn Hắc Xà trên cổ tay đầy thâm ý.

Là kẻ đứng đầu lục thần, mấy ngàn năm nay, ai nhìn thấy Đằng Chi Sơ cũng phải nằm rạp trên mặt đất, quỳ gối xin được thu nhận, vậy mà nàng lại dám lên mặt với hấn, đầu hắc xà căng ra, cắn một cái trên cổ tay trắng nõn của Bạch Ti.

Đau, Bạch Ti kêu lên mấy tiếng, lại không biết Ma Ma đứng từ xa nghi ngờ nhìn nàng chăm chăm một hồi lâu, thấy Bạch Ti vui vẻ tự nói chuyện với mình mình, hoặc là đột nhiên huơ tay múa chân la to, dường như Ma Ma hiểu ra cái gì, vội vàng chạy từng bước nhỏ ra xa.

Trong thư phòng Lâm Tương hầu, bên trường án, nam tử mặc trường sam màu tím đang cầm sách lựa trong tay ngồi ngay ngắn.

Cạnh đó, Ma ma vừa thờ gấp vừa nói: “Hầu Gia, vị Bạch tiểu thư mới tới nọ, đáng vẻ rất xinh đẹp, nhưng mà...”

Tiêu Diễn để sách lựa xuống: “Sao thế?”

Ma Ma hạ giọng, chỉ vào đầu mình: “Nhưng mà chỗ này không được bình thường.”

Tiêu Diễn khoát tay bảo Ma Ma lui xuống: “Đừng nhìn chăm chăm nàng nữa.”

Lòng Ma Ma cảm thấy dễ chịu hấn: Cuối cùng Hầu gia cũng thông suốt, sắp sửa đại hôn, thân cận với nữ nhân bên ngoài thật sự không ổn lắm!

Đội Ma Ma rời đi, Tiêu Diễn duỗi hai tay rồi duỗi lưng, nghĩ đến Bạch Ti tính tình quái, nhưng bộ dáng lại cẩn thận, không nhịn được cúi đầu nở nụ cười, đệ tử của mình, dĩ nhiên không giống người thường, cá tính như vậy, kẻ phạm nhân làm sao hiểu được.

Sư tôn gọi đến, Bạch Ti không thể không đi, nàng động viên bản thân, biết đâu nghe được một ít tin tức thì sao. Đằng Chi Sơ biết nàng sắp đi gặp Tiêu Diễn, vẻ mặt liền khó chịu, một người một rắn, trừng mắt nhìn nhau, cuối cùng Bạch Ti bại trận.

“Mang theo huynh lỗ bị sư tôn phát hiện thì công lao đồ biển hết cả, ngoan, ta về sẽ dỗ huynh sau ha.”

Giọng điệu lừa trẻ con này là sao đây, thái dương Thần Quân đại nhân giật giật, lạnh lùng nói: “Ý của Túy Ông không có trong rượu (*).”

(*) Lời nói có ý khác.

Bạch Ti há miệng thở dốc, sau đó cười: “A Sợ, không phải là huynh đang ghen chứ, tuy ta tài mạo song toàn, nhưng đâu dễ đi đòi nhà ma, dù sư tôn có hư hỏng, cũng không đạt tới cao độ như Hợp Hoan chân nhân đâu. Yên tâm đi, không có nguy hiểm.”

Đầu rắn ngẩng cao, quăng một câu không mặn không nhạt: “Với chút tài mạo ấy của nàng, chưa đủ để tráng niên mất sớm.”

Bạch Ti hơi khó chịu, tức tối nói: “Thế không phải vừa tốt hả.”

“Cũng đủ mê hoặc hán rồi!”

Sáu chữ vô cùng đơn giản, ngọn lửa giận vừa nhen của Bạch Ti đã bị dội một chậu nước, trong lúc nhất thời bị tưới ướt cả người, lạnh lẽo trong một ngày cực nóng cứ thế rút từ lỗ tai vài tấc đáy lòng, cuốn lửa trôi đi mất.

Tiêu Diễn gặp Bạch Ti trong lương đình, lương đình đình dựa núi, đằng trước đối diện nước.

Đối với đủ loại hành vi không đáng tin của sư tôn Tiêu Diễn, Bạch Ti cũng thấy hơi khó hiểu, nhưng hai người là thầy trò đã hơn ba năm, nếu như có vấn đề thì đã có từ sớm, không đến nỗi kìm nén hết ba năm mới bùng nổ.

“Sư tôn gọi đệ tử đến, chắc hẳn có việc hệ trọng?”

Từ lúc thầy trò hai người gặp mặt riêng, cho đến bây giờ đệ tử của y lúc nào cũng bày ra dáng vẻ nghiêm chỉnh. ...làm người ta giận sôi, nhưng đối với mình thì cung cung kính kính, nhưng một đệ tử run run rẩy rẩy lại bắt trời Cao Thiên, cải lại sư mệnh, trợ giúp đồng môn đạo hữu của sư tôn; lần này, lại càng thêm khoa trương, không ngại đường xa vạn dặm, đuổi đến tận đây, y thật sự muốn xem, cuối cùng trong cái đầu đệ tử xinh đẹp có thể gọi là vưu vật này đang nghĩ cái gì? Đã không từ đạo hữu bắt từ bản đạo (*), nàng đến rất tốt, hoàn toàn tạo phản ấy nhỉ.

(*) Câu này xuất phát từ thơ Hồng Hoang, ý nói là chỉ cần mình sống là được, đạo hữu(cách gọi bạn bè của người tu đạo) sống chết không quan trọng, tương tự câu sống chết mặc bay.

“Sắp đại hôn rồi, đồ nhi ngoan của ta, con tính cướp tân nương như thế nào?”

Đối với câu hỏi thẳng thừng của sư tôn Tiêu Diễn, Bạch Ti tỏ ra không biết phải trả lời như thế nào?

Thấy dáng vẻ quần bách của Bạch Ti, Tiêu Diễn thừa thắng xông lên: “Không phải đã thăm mến vi sư lâu lắm rồi ư?” Thấy Bạch Ti chậm chạp không nói lời nào, y lại nói tiếp: “Hay là, người con thăm mến thật ra là Vương Linh?”

Sức tưởng tượng của sư tôn thầy đã đột phá đến chân trời rồi, khó trách có thể trở thành một người kiệt xuất trong giới Tu Tiên giả nhanh đến thế, trí tuệ đúng thật thần kỳ.

“Không có, ha ha ha, sư tôn, người không tin tưởng nhân phẩm của đệ tử, cũng phải tin tưởng ánh mắt của đệ tử chứ, nam nữ vẫn phân chia rõ ràng mà?”

“Ồ? Trong thoại bản trần gian con thích, không phải thường hay nói câu...” Tiêu Diễn như đang nhớ lại: “Giới tính bất đồng, làm sao có thể yêu nhau?”

Ặc, lúc nào thì sư tôn người biết mình thích xem thoại bản trần gian nhỉ? Cảm giác bí mật bị tường bối tọc mạch hơi hơi tệ, Bạch Ti chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, hoặc tìm một cái gì đó để chôn mình trong đó cũng được.

Tiết thay, nội tâm phong phú của nàng vận động cũng chịu thua châm chọc, vì Tiêu Diễn không nghe thấy tiếng lòng nàng. Đắn đo mãi, Bạch Ti quyết định đi thẳng vào vấn đề, đánh thẳng vào hoàng thành, vì vậy nàng nhắm mắt nói: “Sư tôn, kim ốc người giấu Vương Linh trong đó, có phải là một tòa Kim cung không?”

“Không đến mức là kim ốc, nhưng Thủy Tinh cung thì có một cái đấy.”

Thủy Tinh cung, vách tường trong suốt, trang sức trong suốt, cung điện như vậy không thể nào ở trên mặt đất... dù sao ai cũng không phải cuồng để lộ. Huống chi ở trần gian, nam nữ khác nhau, cho dù là người trong giang hồ, nhiều lắm chỉ là không câu nệ tiểu tiết, còn lâu mới điên khùng nóng nảy đến nỗi không kiềm chế được như nhóm Tu Tiên giả.

Sư tôn đã nhập thế, coi như không vì mình, chắc chắn cũng nghĩ đến cảm nhận của quần chúng xung quanh, nhưng vì sao để Vương Linh trong Thủy Tinh Cung nào đó dưới đất?

“Sư tôn, đệ tử..... Đệ tử mắc tiểu.”

Về mặt tìm kiếm của Bạch Ti vô cùng rõ ràng, Tiêu Diễn cố ý chỉ hướng đi cho nàng mới phát tay một cái thả nàng tự do.

Nói suông thành công, trước tiên Bạch Ti hội họp với chiến hữu Vương Thần, trao đổi thu hoạch với nhau. Vương Thần đã chú ý Tiêu Diễn rất lâu nói cho Bạch Ti, hẳn biết một chỗ, đúng là có một tòa Thủy Tinh Cung, mặc dù không có trên mặt đất nhưng cũng không có dưới lòng đất.

“Ở đâu?”

“Pháp bảo bản mệnh của Tiêu Diễn - Hắc Liên.”

Trong Cửu Châu giới tu tiên, tu tiên giả có thể nuôi dưỡng một pháp bảo có thuộc tính phát triển từ kim đan bên trong chính đan điền của mình, khi tu vi của người tu tiên tăng lên tới kỳ sau của Hóa Thần, pháp bảo sẽ bắt đầu hòa hợp với chủ nhân, nguyên nhân thất sự đề nó được gọi là pháp bảo bản mệnh là vì nó thăng cấp theo tu vi tăng lên của chủ nhân, khiến nó và sinh mạng của chủ nhân cùng một nhịp thở, nếu pháp bảo bản mệnh bị tổn thương, tu vi của chủ nhân cũng sẽ giảm mạnh, cho nên mặc dù uy lực cực lớn, lại vô cùng ăn ý với chủ nhân, tu tiên giả chịu hao phí linh khí và thời gian để nuôi một cái pháp bảo bản mệnh đã ít nay lại càng ít.

Hắc Liên của Tiêu Diễn mấy năm gần đây có thể nói liên tục vượt cấp. Nghe đồn cấp bậc rất lớn, thường xuyên được xếp thứ nhất trên bảng xếp hạng các loại pháp khí, là đệ tử duy nhất của Tiêu Diễn, thật ra Bạch Ti cũng chưa tận mắt thấy Hắc Liên tiếng tăm lừng lẫy, nguyên nhân rất đơn giản: năng bái sư nhưng chủ yếu là tự học là chính, thỉnh giáo đồng môn là phụ. Chưa từng thấy Tiêu Diễn ra tay lần nào, cũng chưa giao chiêu với Tiêu Diễn bao giờ, dĩ nhiên không có duyên chiêm ngưỡng.

Điều nàng biết, chỉ có linh căn của Tiêu Diễn mang thuộc tính hỏa, mà lửa đất trời lại tôn lửa đen là vua, Hắc Liên của sư tôn Tiêu Diễn cũng được đặt tên từ chỗ đó - Sen lửa đen, chiếm đoạt trời đất.

Nghe Vương Thần nói Thủy Tinh cung ở trong Hắc Liên, Bạch Ti cảm thấy kiến thức của mình quá ít. Khó trách nàng vẫn không liên lạc được với Vương Linh, thậm chí hơi thở của đối phương cũng không cảm giác được.

Hai người lại bàn bạc kế hoạch người tới ta đi như thế nào để khiến Tiêu Diễn lấy Hắc Liên ra rồi mới từ biệt nhau.

Ngoài thành, trong một chỗ ở biệt viện, thiếu nữ nằm ở trên giường, một đôi mắt bồ câu mất đi thần thái linh động thường ngày, lông mi ướt nhẹp, thiếu nữ lau mắt, thờ dãi, chậm rãi nhắm hai mắt, chỉ có lông mày đột ngột nhú lại tỏ rõ sâu bi khó nói thành lời của thiếu nữ.

Cửa kết một tiếng rồi mở ra, nam tử dáng người cao lớn mặc triều phục màu tím nhìn thiếu nữ trên giường.

Vương Linh nghe được tiếng động, bỗng chốc ngồi dậy: “Hừ, Tiêu Diễn, người tới đây làm gì?”

Tiêu Diễn cũng không giận, phát vạt áo một cái ngồi xuống: “Ta đã rời khỏi Bát Chu rồi, về phần người, hẳn nên gọi ta là hầu gia.”

Vương Linh vén chăn định lý luận với y nhưng cơ thể không theo ý nàng, cứ mềm oặt ra, nàng giơ tay chỉ Tiêu Diễn: “Bát Chu là tiên môn lớn như thế, ấy vậy lại nuôi một gã bại hoại như người, nếu có bản lãnh người đừng cho ta ăn những thứ đó.”

“Ta tới là muốn nói cho người biết tin tức tốt, Bạch Ti của người đang ở Hầu phủ, nàng thường gặp mặt một người, tên à, ừ, gọi là Vương Thần.”

Sắc mặt Vương Linh đột biến, một đồng lời trách mắng định nói nghẹn lại trong họng.

“Người, chỉ khi còn sống mới có cơ hội tìm được ước muốn. Mấy chuyện như tự bạo, đồ đệ ngu xuẩn của ta cũng sẽ không làm, tự giải quyết cho tốt đi.”

Nàng, mất ngủ suốt đêm.

Bạch Ti ngồi ở trên giường lặp đi lặp lại động tác ném ba đồng tiền, muốn xem thử có thể thành công cướp tân nương ngày mai hay không. Nhưng mặc kệ nàng ném thế nào, kết quả đều rất tệ, toàn bộ là đại hung.

Hắc xà cuộn mình thành ba vòng nằm trên tháp nhìn Bạch Ti, con người màu vàng thỉnh thoảng thoáng qua vài tia sáng. Bạch Ti nhiều lần thử vẫn khó chịu nhìn Thần Quân đại nhân xin giúp đỡ, nếu nàng có đuôi, hẳn sẽ bắt đầu đong đưa.

“A Sơ ~” Nữ hài tử đặc biệt nũng nịu mềm dẻo, đuôi rắn bị nàng túm vuốt ve khắp toàn thân.

Đằng Chi Sơ ánh mắt lạnh lùng nói: “Không phải nói trở lại đồ bồn tọa sao!”

Giọng nói tràn đầy oán khí, Thần Quân đại nhân anh minh thần võ à, ngài như vậy là sao?

Đương nhiên Bạch Ti không dám hỏi, nàng thuận theo nói: “A Sơ muốn đồ thể nào?”

Thần Quân đại nhân từ trước đến giờ cao ngạo tự phụ, chỉ sợ người khác không biết hắn là bông hoa cao ngạo, chắc chắn không nghĩ đến những chiêu thức kì quái, với lại, không phải nàng bắt đầu dễ rồi hay sao...

Lúc này, Đằng Chi Sơ lấy cái đuôi nhọn chỉ dưới phần eo Bạch Ti: “A Ti, ngươi hóa nguyên hình từ chỗ này, sau đó vẫy đuôi, gọi A Sơ.”

Đợi chút, đây toàn là kế hoạch của kẻ tà ác, không phải bông hoa cao ngạo dễ chịu! Tư thế giống như chó vẫy đuôi mừng chủ như vậy, đương nhiên nàng.....phải làm theo...

Khi Bạch Ti phe phẩy cái đuôi, đáng thương tội nghiệp gọi ‘A Sơ’ đến lần thứ mười thì Thần Quân đại nhân mới nghe đủ, hắn cuốn đuôi đặt lên cái đuôi rần màu trắng đang đong đưa vui vẻ giữa không trung, cảm xúc lạnh lẽo khuếch tán dọc theo đuôi nhọn, đi qua xương sống ở đuôi dài chạy thẳng tới ốt, sắc đỏ tràn khắp mặt Bạch Ti.

Nàng nghĩ tới một từ trong《Linh Thú Chí》:giao phối?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ngoại truyện 1: Ta và đồ đệ ngu xuẩn của ta

Edit: Lavender – Blue

Beta: Maria Nyoko

Chỗ ở của đồ đệ duy nhất của ta - Bạch Ti chính là ngôi làng Bạch gia thôn cách chân núi Bất Chu Sơn hai mươi dặm, được gọi là nơi gần các vị thần tiên nhất. Lão nhân trong thôn thường nói đã từng gặp thần tiên bay qua trên đầu, ngoại trừ những lúc đi làm việc, khoảng chừng hai mươi năm một lần, các vị Thần Tiên sẽ tới phạm trần tìm kiếm người có tư chất cao để thu làm môn hạ, đối với phạm nhân mà nói, đúng là một cơ hội tốt bước vào tiên môn.

Đó là lần đầu tiên ta tới Bạch gia thôn, nghe nói ngày thường ngay cửa thôn sẽ có mấy lão nhân ngồi bày bán trà nước, hôm nay lại vô cùng yên lặng. Cách cửa thôn không xa là chỗ dân cáo thị, thì lại bị quây quanh nước chảy không lợt. Cho nên nếu có người đi lối khác cách xa đám người, thật sự rất nổi bật. Nàng không phòng bị chút nào mà bị kéo vào như vậy, đó là một thiếu nữ mặc quần áo màu xám, đi chưa được mấy bước thì bị thôn trưởng cứng rắn kéo về trong quần chúng vậy xem.

Bởi vì tò mò, ta mở mắt ra nghe nhìn, nhất định không ai tin tưởng Thiên Diễn chân nhân cũng sẽ nghe lén phạm nhân nói chuyện. Thôn trưởng dùng giọng nói vang dội gấp mấy lần bình thường lập đi lập lại nói: "Hôm nay là ngày chur vị Thần Tiên ở Bất Chu Sơn chọn đệ tử, sau một nén nhang nữa trẻ con trong thôn theo lão phu đến sân, bỏ lỡ sẽ phải chờ thêm hai mươi năm nữa."

Cách tuyên truyền khoa chiêng gõ trống này vô cùng có hiệu quả, gần như cách một trăm thước, có thể thấy có người chạy đến xem bố cáo nhiều lần. Sống lâu ở tiên môn, ta sớm đã không thích ứng cách truyền tin thô bạo như thế, cổ đeo xuống nội tâm không hiểu, ta tiếp tục nhìn người thiếu nữ kia.

Bạch Tương - cháu gái thôn trưởng tới trước mặt nàng: "A Ti, ngươi đi không? Nghe nói làm Thần Tiên có thể bay, biến đá thành vàng."

Thì ra nàng gọi là A Ti, vẻ mặt nàng kiêu căng, cố ý hay vô ý cách xa cháu gái thôn trưởng, điệu bộ như ông cụ non đang đùa giỡn.

Vốn là thiếu nữ vừa tới tuổi cập kê như quả đào tươi non, trong sáng như nước. A Ti khẽ nâng cao cằm: "Làm thần tiên? Làm thần tiên có cái gì tốt, trừ mất hứng thú ăn ngon, mất hứng thú với mỹ nhân, hoàn toàn không có thực sắc tính dã (Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người), không phải cái xác không hồn sao? Huống chi nếu làm thần tiên giống như chúng ta thấy qua trong tiểu thuyết tu tiên, tình tiết chuyện xưa bình thường đều là như vậy: tất nhiên nhân vật chính biết bay, toàn bộ các loại khác đều thăng thiên, trừ nhân vật chính có hậu cung ba ngàn, toàn bộ nhân vật khác đều làm vật hy sinh."

Tiểu thuyết tu tiên, đó là thứ gì? Ta tự khoe đã đọc hết một lượt kho kinh đạo giáo, lại thật sự chưa xem thoại bản nhân gian như vậy.

Vậy mà phản kháng vô hiệu, dưới sự thúc đẩy của thôn trưởng, sau một nén nhang, bên trong viện của thôn trưởng, qua ba tầng náo nhiệt bên ngoài, A Ti vẫn đứng xếp hàng vào giữa các thiếu nam thiếu nữ.

Ta đứng giữa đám đông, nhìn về phía mọi người nói: "Tiêu mỡ đến từ tiên môn Bất Chu, vì tìm kiếm người hữu duyên với tiên đạo, xin phiền các vị cảm trắc linh thạch theo thứ tự, tất cả đều có nhận định riêng về mình."

Nhiều mày nheo mắt, ta vẫn lưu lại một ít thần tức trên người A Ti, nàng vô ý tới đây nhưng cũng ngăn đầu nhìn ta mấy lần, nghĩ đến nhóm tiên tử Cửu Châu đã đánh giá ta: toàn thân áo trắng, vóc người cao to, hai lông mày nghiêng xéo sát tóc mai, hai mắt đen nhánh, tư thái thoải mái.

Bốn mặt của bức tường ngoài sân có thể sử dụng như một bức tranh thủy mặc.

Nhìn bộ dạng nàng có chút ngốc nghếch, trong lòng ta mơ hồ có chút mong đợi: A Tì nàng hài lòng?

Rất nhanh, ta phát hiện mình thật là hồ đồ, Thiên Diễn chân nhân, cần gì phải làm cho một thiếu nữ phạm nhân hài lòng!?

"Bạch Tương, địa linh căn, nhập môn."

Sau con gái của thôn trưởng, đến lượt A Tì khảo nghiệm tư chất linh căn.

"Cô nương?" Ta gọi nàng.

Nàng nghe tiếng hồi hồn tiến lên, lập tức cầm trắc linh thạch, mới vừa đụng phải trắc linh thạch, đôi tay liền dính thật chặt vào phía trên, vốn là tảng đá trong suốt không nhúc nhích, màu sắc không hề biến hóa, chỉ hơi hơi có một chút ánh huỳnh quang phát ra.

"Nguy linh căn, chờ định đoạt."

Nàng nhìn ta, rất là mơ hồ, có lẽ không hiểu những thuật ngữ chuyên nghiệp này, nhưng hiển nhiên nàng hiểu ý chờ định đoạt, trên mặt xuất hiện vẻ rầu rĩ, vẻ mặt này ta thường thấy ở tiên tử Cửu Châu, họ thường nói: nếu thần tiên nào trưởng thành cũng có dáng vẻ như Thiên Diễn chân nhân, tu tiên thực là không tồi. Ngắm lại xem, trước mặt có thần tiên hát ca, mỹ nam ngồi thành đoàn bên cạnh, cảm giác này, suy nghĩ một chút cũng rất thích.

Cùng lúc này, ta nhìn rõ nàng, nhận xét tổng thể, hai chữ — yêu nghiệt. Dưới Long mày đen là một đôi mắt to giống như giọt nước, miêng như cánh hoa trên gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, cằm hơi nhọn, tóc dài đen như mực, mặt tiêu chuẩn hồ ly tinh, vậy mà không chỉ như thế, vóc người nàng còn rất đáng tự hào, nghĩ đến mỗi sáng nàng bị chính vẻ đẹp của mình đánh thức, cảnh soi gương mà nước miêng chảy dài, bỗng nhiên ta có chút buồn cười. Vậy mà cũng không có tác dụng gì, Bất Chu có môn quy, ngực quá lớn không thể nhập môn.....

Lại khảo nghiệm mấy người, cuối cùng trúng tuyển chỉ có Bạch Tương có địa linh căn, tiểu cô nương vui vẻ lập tức có ngay mười vạn câu hỏi vì sao.

"Tiên trưởng, Thần Tiên có thể muốn đi đâu thì đi đó sao?"

"Phải thành đại đạo, dĩ nhiên có thể vượt qua Tinh Hà Đại Xuyên."

"Những thế giới khác cũng có thể sao? A Tì nói có một nơi, có thể nói chuyện phiếm cùng người ngoài ngàn dặm, trong vòng một ngày bay qua Bất Chu Sơn." Bạch Tương tiếp tục truy hỏi.

"Hả? Thiên hạ rộng lớn, thực sự muôn hình vạn trạng. Đại thành giả, súc địa thành thốn (Một chiêu thức võ công), thế giới người nói đến, cũng có thể."

Bạch Tì dừng bước chuẩn bị về nhà, mở rộng tầm mắt nhìn chúng ta.

"Ồi chào, ai, ôi, trời quang đồ mưa? Mưa này còn rất nóng" A Tì vừa lấy tay sờ, đầy máu.

Ta đứng đối diện với một người, bộ mặt người này rất xấu, mắt xanh hốc hác, đôi môi đen tím, kiểu tóc giống như ngũ độc ở phạm nhân, một thân áo xanh, giống như một kẻ say nha phiến. (thuốc phiện)

Song câu của người này phát qua, tay áo ta lay động, song câu trở lại trong tay người kia.

Ta vung ống tay áo, giọng nói tức giận: "Người tiên môn không cùng người phạm động thủ, đánh vỡ quy tắc Thiên Địa, không sợ thiên lôi đánh sao?"

Ánh mắt kẻ say nha phiến chuyển sang sau lưng: "Phục vụ tốt nhóm phạm nhân cho ta." Phía sau hẳn mười mấy người nhảy vào bên trong thôn dân, đao kiếm lướt qua, đồ máu đầm đìa.

Một tay ta cầm kiếm, một tay bắt quyết, bay lên trước, song câu của kẻ say nha phiến vượt qua ngăn cản, quay ngược lại mấy bước. Một lát sau, lúc trước trong sân đầy người giờ chỉ còn lại Tiểu tiên trưởng với đám kẻ say nha phiến, tân đệ tử Bất Chu cũng ngã vào trong vũng máu, ngực chảy máu.

"Cuộc sống đừng quá đặc ý, đừng để đến lúc nhìn thế trận lại không thể làm gì, ha ha ha".

Tiếng cười xa dần, cho đến khi mất hẳn, ta hiểu rõ nàng còn sống, hình như sau khi nàng xác định an toàn mới dám nhúc nhích, nhìn cả sân ngổn ngang, im lặng nước mắt chảy xuống.

Đây là cảnh tượng trong thế giới huyền ảo, gần như những năm này không nơi nương tựa, Bạch Tì đã sớm xem thôn dân như người nhà của mình, mọi người thương nàng không cha không mẹ, một thân một mình, cơm ăn áo mặc do Bạch gia tiếp tế.

A Tì chợt chạy chậm tới trước người hắn, quỳ xuống đất.

"Đệ tử Bạch Tì, bái kiến sư phụ."

Bảo thủ cho thôn dân cũng tốt, mình ăn uống ngủ cũng tốt, cho dù là tìm chỗ an thân, thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi đều không thể không tu tiên.

"Tư chất nguy linh căn cũng không thích hợp tu tiên."

"Hiện tại Bạch gia thôn chỉ có một mình ta may mắn sống sót, có chút ít còn hơn không."

Ta nhìn Bạch Ti, thiếu nữ trước mắt mặt quyết tuyệt, mới vừa rồi cả thôn bị tàn sát, không thấy sự hốt hoảng, sợ bị cự tuyệt, hơn nữa cứ nói ra một lần như vậy, vậy mà năng lực tốt này là nguyên nhân —

"Bạch Ti không cầu Trường Sinh, dù sao Bất Chu cũng phải có người làm việc vặt, lần này Bạch Ti chỉ muốn, chỉ muốn có một chỗ dung thân!"

Mặc dù thường thấy tiên tử đặc biệt xinh đẹp trong giới Tu Tiên, ta đây tự nhận thẩm mỹ khá cao không thừa nhận cũng không được, người thiếu nữ trước mắt này quả thật có tiềm chất họa thủy, huống chi chuyện sát Thôn, quả thật có liên quan với ta, về tình về lý cũng nên thu nài.

Đệ tử mới nhập môn lấy Môn chủ, người được chọn lựa cũng đi qua Phong Động Thiên Phúc Địa, mới có thể trở thành đệ tử chính thức, tư chất tốt, sẽ phân vào nội môn, trở thành đệ tử nội môn, tư chất bình thường, sẽ chỉ tiến vào ngoại môn. Một cửa ngăn cách trong và ngoài, đối xử khác nhau rất nhiều. Mỗi tháng đệ tử Nội Môn lãnh đan dược linh thạch mà đệ tử ngoại môn không sánh bằng. Dĩ nhiên, còn có một loại đệ tử giới trên Nội môn, gọi là đệ tử thân truyền, những thứ hạng này do Môn chủ hoặc là tất cả Đường Lão chọn lựa từ trong hàng đệ tử xuất sắc nhất.

Ngày ấy, thông qua khảo nghiệm có ba người Bạch Ti, Lưu Niệm Khanh, Vương Linh theo Ôn Cửu tiến vào chính điện Bất Chu, bên trong đại sảnh, đèn dầu sáng rõ, ngồi ở chủ vị, chính là môn chủ Bất Chu, Phục Thiên chân nhân, từ xa nhìn lại, tóc bạc mặt hồng hào, đạo bào xám trắng, áo tay rộng, vạt áo đơn giản, vài chỗ có ám văn lưu động, bình thường là tu sĩ lại thêm pháp trận trên quần áo, đạt tới hiệu quả đặc biệt, giống như chống bụi trần, đặc biệt giống như phòng ngự, yếu hóa công kích. Nữ tử áo tím đứng bên trái Phục thiên chân nhân chính là quan chủ khảo Tử Ngôn tiên tử, phía bên phải còn lại là đệ tử Bạch gia thôn ta tuyển chọn.

Trừ ba người mới ra, bên trong đại sảnh còn có ba tổ khác, do mấy vị tiên trưởng đứng đầu

Ba tổ khác cũng có mười mấy người, duy chỉ có tổ Bạch Ti ở chỗ này, chỉ có ba người, xa xa Bạch Ti nhìn thấy không nhận được lại gần bên tai Vương Linh: "Những người khác cũng là người mới? Người thật nhiều."

"Theo địa vực giới Tu Tiên Cửu Châu, có bốn phương Đông Nam Tây Bắc. Chúng ta là tu sĩ Tây Phương tư chất kém hơn ba nơi này chút."

"Đây là vì sao?"

Nét mặt Vương Linh đầy kinh ngạc, dù sao tại giới Tu Tiên Cửu Châu không ai không biết chuyện, nàng cười cười giải thích nói: "Hơn một vạn năm trước, trời Tây Phương Cửu Châu sập bị vùi lấp, thượng thần Nữ Oa tự mình vá trời, sau này linh khí Tây Phương bắt đầu mỏng manh so với ba phương khác rất nhiều."

Trong thế giới phạm tục, Nữ Oa sống ở trong truyền thuyết Thần Đẻ, nhưng ai có thể bảo đảm, thế giới chuyện xưa, chưa chắc không phải là lịch sử một thế giới kia.

Ôn Cửu cùng ba người khác dẫn dắt đệ tử mới theo mọi người cùng nhau hành lễ: "Gặp qua Môn chủ."

Phục thiên chân nhân chậm rãi đứng lên: "Chư vị đều có tư chất thượng đẳng, người tâm trí kiên định, hôm nay phải vào Bất Chu, là chư vị có thiên duyên, ngày sau sẽ thành đạo lớn, nhất định là sơn môn may mắn."

Thật ra thì Môn chủ nói lời này, ý chính là hôm nay người lấy Bất Chu làm vinh dự, ngày mai Bất Chu lấy người làm vẻ vang. Trong lúc biểu đạt ân uy cùng ký thác kỳ vọng đối với các vị đệ tử mới, rất có thể nhìn ra Bất Chu ta coi trọng bồi dưỡng hậu bối. Mà các thiếu niên và thiếu nữ, mặt lộ vẻ tự mãn, mặt mày giãn ra, giống như đã có nửa bước thành công.

Phục Thiên chân nhân ngồi chủ tọa, xoa mấy cái râu bạc trắng tinh, lại nói: "Tổ tông có quy củ không thể bỏ, Tử Ngôn, từ người bắt đầu chọn lựa thôi."

Tử Ngôn tiên tử nhẹ nhàng đi xuống, trực tiếp đi về phía Vương Linh, thủy tụ * thật dài vung lên, quán Vương Linh, kéo đến trước người của nàng, uyển chuyển cười một tiếng, hướng về phía Vương Linh nói: "Trong các đệ tử bốn phương, Bản Tiên Tử nhìn người vừa mắt nhất."

(* tay áo mềm như nước)

Wang Ling lập tức quỳ xuống đất dập đầu làm đại lễ bái sư.

Trong các đệ tử mới, lục tục có người được chọn lấy, Lưu Niệm Khanh không có gì bất ngờ thành Đệ Tử Nội Môn, đệ tử Ôn Cửu, trong số người mới ở ba phương khác, cũng có mấy người được các vị chân nhân chọn trúng.

"Hừ, sư huynh tính toán khá lắm, đợi người khác lựa tốt rồi, mới sai người thông báo bốn tọa." Âm thanh mềm mại thanh thúy, nhìn theo tiếng, người tới khoắc lựa mỏng màu đỏ, vai tuyết nửa lộ, giữa mi có nốt Chu Sa. Chỉ nghe giọng, nhận không ra nam nữ, thoáng nhìn giống như đáng về tiên tử quyền rũ.

Ta liếc một cái, thấy Bạch Ti lặng lẽ nuốt nước miếng, không thể không nói, ánh mắt nàng có chút kém.

"Sư đệ chỉ giáo cho, còn không phải là sợ quấy rầy sư đệ thanh tu." Phục thiên chân nhân giải thích tương đối qua loa.

"Hả? Nếu như vậy, thì ta cũng chọn."

Bạch Ti cúi đầu, đoán chừng nàng đang suy nghĩ: nhìn đẹp mắt như vậy, cho dù ngày ngày bị mắng, chỉ nhìn mặt một cách đơn thuần, cũng tha thứ.

"Người đi." vì sao âm thanh gần như vậy?

Bạch Ti cảm giác cằm của mình bị người khác nâng lên, gương mặt phóng đại ngay trước mặt, mỹ nhân đối diện Bạch Ti cười một tiếng.

"Chậm đã." Bạch Ti bị một giọng nói trong trẻo kéo về thực tế, lúc này, ta đã đi tới trước mặt nàng.

"Sur đệ, tổ huấn bốn môn, ngực quá lớn không thể làm đệ tử Nội Môn."

Bạch Ti thiếu chút nữa không phun máu ra, nội tâm chạy như điên ra mười vạn con lạc đà, sắc mặt nàng sáng loáng viết: Tổ sư khai sơn nơi này nhất định là một người nghèo khổ!

"Ha ha, từ trước đến giờ Hợp hoan chân nhân ta tu chính là đạo hợp hoan, về sắc đẹp nữ tu so với ta cũng không bằng". Hợp Hoan chân nhân ngừng lại một chút: "Chán", hất tay áo một cái, đập gió bay đi.

Sắc mặt Bạch Ti đầy bất ngờ, Hợp Hoan, nghe tên cũng biết, mới vừa rồi thiếu chút nữa nàng đã thành lô đỉnh, phải biết, mặc dù Mẫu Đan Hoa Hạ Từ, thành quý cũng phong lưu, nhưng cũng chết, chết vinh còn hơn sống nhục.

"Bạch Ti, người nguyên ý lấy Tiêu mỡ làm vi sư."

Xà hạt mỹ nhân và quân tử nhẹ nhàng, lô đỉnh nội môn và đệ tử ngoại môn, ta chỉ cần nàng không có ngu suốt đời. Tập luyện cũng bỏ đi, sẽ lựa chọn chính xác.

Bạch Ti quý xuống đất, giọng run rẩy: "Đệ tử Bạch Ti, bái kiến sư phụ."

Duyên phận thật là rất thần kỳ, thiếu nữ run rẩy trước mắt cùng thiếu nữ tinh táo quả cảm Bạch gia thôn từ từ trùng lặp, sẽ chậm rãi lột bỏ vỏ ngoài, tay của ta đảo qua, thiếu nữ được đỡ dậy, ta chính thức thành sư tôn của nàng.

Chọn lựa kết thúc rất nhanh, Bạch Ti cùng cả đám đệ tử ngoại môn và quân sự phòng nhận lấy vật phân phối.

Chỗ ở đệ tử ngoại môn không có ở trên núi, cho nên linh khí mỏng manh rất nhiều, kiến trúc cũng là phòng ốc thấp liên kề, chỗ ở ngoài, biển hoa thấp thoáng ở mảng sân cỏ lớn, tùy tiện hít một hơi, vị ngọt cỏ xanh cùng mùi hoa vọt vào lỗ mũi, Tam đại tiên môn Cửu Châu là đỉnh Bất Chu Sơn, mặc dù bên ngoài tuyết trắng quanh năm không thay đổi, bên trong cũng là một chốn đào nguyên.

Nàng là dân mù đường, còn rất tham ngủ.

Ngày ấy, ta tuyên đọc môn quy trên đỉnh núi Diệu Âm, nàng không chỉ tới trễ, khi lắng nghe cổ cảng thấp xuống, đợi đến khi nàng vận đầu, chánh điện đã rồng tuếch, trong lúc nàng ngủ gật đại diện bá sư đã kết thúc. Trên chủ vị, ta đưa lưng về phía nàng, rất nhiều tiên tử Bất Chu, họ thường nói ta là người khiêm tốn, ôn nhu như ngọc.

Sau ta lại từ từ xoay người, ánh mắt rơi vào trên người đệ tử mới phía dưới: "Vì sao không đi?"

"Đệ tử, " Bạch Ti dừng một chút, " Từ hôm qua đến nay đệ tử vẫn chưa đói bụng, có thể xin sư tôn xem một chút hay không."

Ta cách ống tay áo nắm được tay phải Bạch Ti, mềm mại mà hơi lạnh.

"A Ti có từng tu hành?"

Bạch Ti ngây ngẩn cả người: "Đệ tử chưa từng."

Ta khẽ cau mày, ném ra một quả Ngọc Giản, Bạch Ti nhảy lên, Ngọc Giản xẹt qua đường cong đẹp mắt, khoe mắt phải ta giật giật.

"Phải chú ý luyện Trúc Cơ, dán lên trán, có thể thăm dò thần thức"

Bạch Ti xấu hổ nhặt Ngọc Giản lên: "Sư phụ, cái kia, cái kia, vì sao đệ tử không đói bụng?"

"Sau khi đạt tới Trúc Cơ, đạt tới hậu kỳ Luyện Khí, mấy ngày không ăn cũng sẽ không có cảm giác đói."

Chẳng lẽ, nàng Luyện Khí trên đỉnh rồi hả? Tại sao chưa bắt đầu dẫn khí nhập thể.....

Đồ đệ ta ngu ngốc, hình như..... Cũng không phải là ngu ngốc như vậy thôi.....?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Túy nhân gian (4)

Editor: Lavender – Blue + Đào Sindy

Beta: Maria Nyoko

Trên ngọn núi Bất Chu cao bảy, tám vạn thước (trong bản raw là 万仞 = vạn nhẫn, nhẫn là đơn vị đo lường thời xưa bằng 7 – 8 thước), một sự im lặng quỷ dị giữa Phục Thiên chân nhân, Ôn Cửu, Từ Ngõn tiên tử đang đi qua đi lại, cuối cùng, Từ Ngõn tiên tử lên tiếng.

"Môn chủ, nếu như không đi vá lại trời thì sẽ như thế nào?"

"Trăm họ lầm than, thiên hạ đại loạn."

Tám chữ, gần từng chữ, ba người lại im lặng.

Lần này, Ôn Cửu lên tiếng: "Vạn năm trước, Nữ Oa lấy đá ngũ sắc vá trời, bây giờ, phải đi tìm đá ngũ sắc ở đâu?"

Phục Thiên chân nhân đi xuống từ chủ tọa, từng bước từng bước cho đến trước cửa chính điện, bóng của hắn to lớn nổi bật trên tấm bia đá lớn, hết sức cô đơn nhỏ bé.

"Lão tổ khai tông lập phái, định ra hai quy tắc, thứ nhất: sau vạn năm giúp đỡ Đại Năng Giả vá trời; thứ hai: ngực quá lớn không thể vào cửa."

Không khí nghiêm túc bị câu quy tắc "Ngực quá lớn không thể vào cửa " nhẹ nhàng phá hỏng, Phục Thiên chân nhân ho khan hai tiếng mới tiếp tục nói: "Đại Năng Giả, cũng đã xuất hiện, lão phu coi giữ trời ở phương Tây đã ngàn năm, nếu thể gặp được, giúp vá trời, chết cũng không tiếc."

Phục Thiên chân nhân đã sống hơn 3900 năm, sau khi hóa thần, tuổi thọ của Tu Tiên có thể kéo dài tới 4000 năm, hắn tuân thủ môn quy nghiêm ngặt, nghiêm khắc hoàn thành trách nhiệm, nếu nói có gì tiếc nuối, chính là hi vọng khi tuổi thọ sắp hết có thể tận mắt nhìn thấy hoàn thành việc vá trời.

"Đại Năng Giả, chắc chắn là người tu tiên sao?"

Ôn Cửu hỏi một câu, thức tỉnh người trong mộng, Phục Thiên chân nhân chợt nghĩ đến cái gì đó, nhanh chân đi ra ngoài cửa, bỏ lại hai người Ôn Cửu, Từ Ngõn tiên tử đưa mắt nhìn nhau, nhìn về hướng Phục Thiên chân nhân bay đi, là chỗ Tầng Thư Các.

Trong ngoài phủ Lâm Tương Hầu, lồng đèn đỏ thắm treo trên cao, ngấn ngùng một tháng, tang lễ vừa qua, hôn sự đã bắt đầu, cả Hầu phủ đắm chìm trong không khí hoan hỉ.

"Chịu khó một chút, ngày mai hôn lễ đừng để chuyện không may xảy ra."

"Mẫu thân, nghe nói tân nương tử rất đẹp, các cô nương cũng muốn trộm liếc nhìn đấy."

"Nha đầu này, cả ngày chỉ biết lủi rủi."

Mẫu thân nói như vậy, nhưng trong lòng vui sướng hơn bất cứ ai: không hổ là ta nhìn lớn lên, Hầu gia chọn nàng dâu, thật tình mắt!

Xa xa Bạch Ti nghe được cuộc đối thoại của các nàng, hai ngày trước, sợ bứt dây động rừng, nàng vẫn không tiết lộ về thân thích, hôm qua nói chuyện với sư tôn Tiêu Diễn, Bạch Ti dứt khoát thoải mái, dù sao nàng đã bị nhận định là tới cướp cô dâu.

Đa số pháp bảo của Tu Tiên đều ẩn vào bên trong đan điền, trừ khi tự chủ nhân lấy ra, nếu không chỉ có cách giết chủ nhân, bảo khí mới có thể tùy ý để người khác lấy ra từ trong đan điền.

"A, cứu mạng với!"

Một giọng nữ sắc bén vang lên, nha hoàn vừa mới vui đùa thì giờ đã chạy trốn khắp nơi, sắc mặt mẫu thân thay đổi, tay chỉ vào người mặc đồ đen không ngừng run, cuối cùng con mắt trợn ngược hai chân đạp một cái, ngã xuống đất ngất đi.

Người áo đen không tiếp tục đuổi nha hoàn chạy nữa, mà xách theo thanh kiếm, chém thẳng về phía trước. Mũi chân Bạch Ti khễ đẩy, nhảy qua mũi kiếm, lại nhanh chóng lui nhanh về trăm mét, đoán kiếm chắn ngang Từ Phụ Nhân. Người áo đen che miếng vải đen trên mặt, chỉ thấy rút thanh kiếm vờn ra, vòng qua Bạch Ti, không hiểu chiến bại về phía nam, bay đi hướng thư phòng Hầu phủ, Bạch Ti theo sát phía sau, điều chỉnh linh khí, tập trung ở cổ họng, lớn tiếng thét lên: "Sư tôn cần thận."

Tiêu Diễn nghe tiếng, bước chân không nhanh không chậm: "Một mình xông vào Hầu phủ, người nào cho ngươi lá gan đó."

Người áo đen đứng ở trên thư phòng, không nói từ nào với Tiêu Diễn, hần chỉ kiếm lên bầu trời, phát tay ném đi, mũi của thanh kiếm dài hướng về đỉnh đầu của người mặc áo đen. Sau đó, ngàn vạn thanh kiếm rơi xuống khắp nơi Hâu Phủ, tầm tã như cuồng phong bão táp, không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện mười bóng người, trực tiếp nhắm thẳng vào mưa kiếm trên bầu trời. Hai tay người áo đen mở rộng để ngang, mưa kiếm trở nên dày đặc hơn, những thanh kiếm giống như thật thể có ý thức bắt đầu tụ lại, bao vây từng bóng người, không biết là kiếm quá dày đặc hay là tốc độ công kích quá nhanh, từ bên ngoài nhìn vào, chỉ có thể nhìn thấy một đám màu bạc sáng lóa, hoàn toàn bao phủ bóng người lúc ban đầu.

Dường như người áo đen cũng không ra tay giết hại, hai bên duy trì thế giằng co, bất chợt có bóng người rơi xuống, kiếm không đuổi theo, mà quay về chỗ kiếm dài trên đỉnh đầu người áo đen lần nữa.

Tiêu Diễn thấy có xu hướng dần dần suy tàn, môi mím chặt buong ra: "Người tới là khách, cần gì tổn thương người vô tội, Tiêu mỡ có thể sẽ biết người!" Trong lúc nói chuyện, Tiêu Diễn đã bay lên giữa không trung, mưa kiếm bốn phía chạm vào tay áo hần, giống như bị cắn nuốt, mai danh ẩn tích không còn thấy bóng dáng. Ánh mắt hần hung dữ nhìn chằm chằm người áo đen, nắm lấy một thanh kiếm hẹp dài sáng như tuyết đánh úp về phía người áo đen, mắt thấy thanh kiếm của Tiêu Diễn sắp xuyên vào ngực người áo đen, đối phương vẫn đứng sừng sững bất động, đúng lúc này, Tiêu Diễn cùng kiếm xuyên qua bóng người áo đen, đến khi quay đầu nhìn lên, làm gì có người áo đen, chỉ để lại một tàn ảnh.

Nhìn chung giới tu tiên Cửu Châu, có thể đánh bại hoàn toàn Tiêu Diễn trong vòng trăm chiêu không vượt qua mười người, nếu như có thiếu niên thành danh thiên phú dị bẩm như vậy, Tiêu Diễn nghe qua quá nhiều, hần tự hỏi xưa nay làm việc luôn cẩn thận, trừ năm xưa tiêu diệt động Cửu Độc nhất thời lương thiện để lại hai bé trai 2 tuổi, trên tay hần không có kẻ thù nữa, Tiêu Diễn làm người, hoặc là không kết thù, hoặc là nhổ cỏ tận gốc.

Người áo đen cũng không ép gần, một đôi mắt màu vàng rực, không gọn sóng nhìn Tiêu Diễn, bình tĩnh giống như con mèo đen đi loanh quanh đùa với con chuột. Mắt màu vàng rực? Đột nhiên Tiêu Diễn nghĩ đến gì đó, chậm rãi mở miệng.

"Không ngờ thế gian thật sự có nhân vật như vậy, Tiêu mỡ nên gọi người là gì, Thần Quân hai là Đại Yêu?"

Người áo đen ngoảnh mặt làm ngo, tay phải duỗi thẳng về phía Tiêu Diễn, bầu trời chợt nổi gió lên, chỗ ranh giới gió và mây, kinh lôi cuộn cuộn nổi lên, từng lớp từng lớp, lay động, dây dưa, găm thét, mãi đến lúc che khuất bầu trời, trong Hâu phủ kêu rên khắp nơi, Bạch Ti thầm nghĩ: Thần Quân đại nhân quá tuyệt! Tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, tình tiết giống như thật, bối cảnh rộng lớn, khí thế to lớn!

Mẫu thân nằm trên đất có lẽ là bị tiếng kinh thiên động địa đánh thức, sừng sừng ngồi dậy, chưa đến một giây, mí mắt giật một cái, ngất đi lần nữa, Bạch Ti tốt bụng giúp nàng lau bọt mép bên khóe miệng lầm nhảm ba tiếng: lấy đức báo oán, lấy đức báo oán, lấy đức báo oán.....

Mọi người trong Hâu phủ chạy trời chết, có người kinh hoàng chạy ra phủ, cũng có người bị người chạy qua giẫm đạp, lúc này có một nam tử áo xanh vô cùng xuất sắc đi vào từ cửa, ngược với dòng người, nếu lão Hâu gia còn sống, có lẽ đều phải vỗ đùi, khen ngợi một câu, tiểu tử, thật ra về hần từ đây. Thậm chí ngay cả nha hoàn, tôi tớ chạy trốn cũng nhón nhào nhìn sang, ánh mắt này giống như đang nói: Bị dọa ngu rồi sao, phương hướng cũng có thể lầm!

Hai người ở giữa không trung đã trải qua mấy trăm chiêu, sắc mặt Tiêu Diễn hơi tái, ngực phập phồng, mỗi lần người ở phía đối diện đều dùng thân pháp và chiêu thức quỷ dị nhanh chóng xói mòn tinh lực của hần, lúc này, linh khí của mình đã còn thừa không nhiều, nhìn sang đối phương: bước chân trầm ổn, kiên định thông dong, dường như hần thấy được khoe miệng cong lên dưới miếng vải đen của đối phương, độ cong nâng lên hết sức giấu cợt. Cũng được, đành dùng bảo khí của mình vậy.

Tiêu Diễn cầm kiếm vạch về phía lòng bàn tay, giờ tay ở trước người vẽ một vòng tròn, vòng tròn huyết sắc ngừng trước mặt hần, một gốc hoa sen màu đen chui ra từ vùng đan điền của Tiêu Diễn, đóa hoa to lớn xinh đẹp kiêu diễm, đầy ắp cánh hoa sen từ từ mở ra, một luồng sáng màu trắng xuyên vào bầu trời, chóc lát, mây tan ra, mặt trời lại chiếu sáng cả vùng đất.

Người áo đen súc địa thành thôn, vừa sải bước đến trước mặt Tiêu Diễn, giữa hai người chỉ cách một gốc đóa hoa sen, khớp xương bàn tay của người áo đen hướng về phía hần liên, Tiêu Diễn cười nhạt, sau đó, người áo đen và hần liên vốn thuộc về Tiêu Diễn... cùng nhau biến mất, cả bầu trời bình thường, nếu không phải bên trong đan điền trống trơn, Tiêu Diễn cũng hoài nghi, có phải ban ngày mình nằm mơ không, mộng du đến không trung.

"Sur tôn?"

Là giọng nói của Bạch Ti, dưới ánh mặt trời, thiếu nữ cười thật là sáng ngời.

Phổ Nam, ngoài khách điểm người đến người đi, trong khách điểm, mười bàn đã có tám bàn đang nhỏ giọng nói gì đó.

"Nghe nói Hâu phủ gặp tập kích phải không?"

"Không biết nữa, xem chừng đó là Tu Tiên Giả kinh đô phải tới."

.....

Một căn phòng trong góc hẻo lánh của lầu hai, thiếu nữ bạch y và nam tử áo xanh ngồi đối diện nhau.

"A Ti cô nương, đa tạ người! Sau này Vương Thần, sẽ kết cò ngâm vịnh tương báo." Vương Thần đứng lên thờ dài thật sâu với Bạch Ti, cả người gấp lại thành một đường.

(* Đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khoả không chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoả bị giặc

bao vây, nhờ có hồn của cha, người ái thiếp kia kết cò vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoả thoát được.)

Bạch Ti vội vàng khoát tay, nói dồn dập: "Người đi nhanh đi, sư tôn gọi ta đi thư phòng của ông ấy rồi, ta nói láo để chạy đến."

Vương Thần nhìn nàng một cái, nói câu "Cáo tử", liền hóa thành khói xanh bay ra khách điểm. Bạch Ti có chút khiếp sợ: thân pháp này, rõ ràng có thể tự mình thoát thân.

Chuyện đầu tiên khi trở về Hầu phủ, bàn bạc cùng Thần Quân đại nhân chuyện tiến hành cướp tân nương một lần. Bạch Ti vén tay áo lên, chọt chọt đuôi rắn màu đen, trong giọng nói không ức chế được hưng phấn: "A Sư người thật đẹp trai xuất sắc lắm! Tu Tiên Giả Cửu Châu cùng một chỗ cũng không bằng một mình người..... một cái đuôi rắn."

Thật ra thì Bạch Ti muốn nói ngón tay, nhưng đầu ngón tay trơn nhẵn lạnh lẽo, làm nàng không tự chủ đổi thành "một cái đuôi rắn". Đầu rắn của Thần Quân đại nhân ngẩng lên thật cao, khắc lười với Bạch Ti, bộ dáng kia, giống như gà trống kiêu ngạo.

Ví von này nghe có chút không đúng, nhưng Bạch Ti cảm thấy trừ màu sắc khác nhau, quả thật không giống mấy.

Hắc Xà ăn ý dùng đuôi nhẹ nhàng ôm ngón trỏ của Bạch Ti, sau đó hướng về phía đầu ngón tay Bạch Ti, dùng sức một chút. Chóp mắt tiếp theo, Bạch Ti rơi vào vòm ngực to lớn, cái cảm xinh đẹp đặt trên đầu nàng, nàng nghe hân nhẹ nói: "Đừng đi."

Hả? Bạch Ti thoát khỏi cảm hân, nghiêng đầu, trong mắt hạnh đầy không hiểu, Đẳng Chi Sư dứt khoát nâng cảm nàng, đồng tử màu vàng kim sâu thẳm nhìn nàng, sau đó, nặng nề hôn lên.....

Tiêu Diễn đợi Bạch Ti thật lâu, nhìn sắc trời một chút, giờ Tý đã qua mà nàng vẫn chưa đến, lại nghĩ đến việc ban ngày, một luồng lệ khí xông lên đáy mắt, Tiêu Diễn giống như quả lựu, bề ngoài nhìn bình thường khôn khéo, thậm chí không tranh quyền thế, bên trong lại màu sắc điểm lệ từng hạt rõ ràng, mà Bạch Ti, chính là hạt trong sáng hoàn mỹ nhất.

Hôm sau, Bạch Ti thức dậy trong tiếng khua chiêng gõ trống, nàng nhắm mắt lại khoác lên một bộ y phục, mặt trời ngoài cửa sổ còn chưa lộ ra, chỉ có ánh bình minh mờ mịt trên bầu trời Hầu phủ, mới giờ Dần, người nào không muốn sống mà ồn ào ở Hầu phủ như vậy, không biết hôm qua sư tôn nàng đã bị đoạt hôn còn bị cho leo cây sao?

Một nha hoàn thận trọng ở cửa ra vào nói: "Bạch tiên tử, Hầu Gia mời ngài đi đại sảnh."

Trong lòng Bạch Ti là một vạn cái bất đắc dĩ, nhưng mọi thứ phải vừa phải, nhất là chuyện tùy hứng này, trong tiếng xột xoạt của y phục, Bạch Ti lao đảo đi tới đại sảnh Hầu phủ.

Có cảm giác mộng lung nửa mê nửa tỉnh, đều nói ánh bình minh đầy trời, đỏ điểm lệ lại thích xem, hôm nay thật là, ngôi đình trong Hầu phủ đều được chiếu đỏ rực, Bạch Ti dụi mắt, đuổi người một cái.

"Bạch tiên tử, chúng ta phải nhanh lên một chút, không thể bỏ lỡ giờ lành tân nương tử vén khăn voan."

Tân nương tử, vén khăn voan? Thì ra mình đang nằm mơ ư ——

Sau đó, nàng thả tay xuống, thấy khách quý trong đại sảnh chật nhà, ăn uống linh đình, ngay chính giữa, Tiêu Diễn và một cô nương thân hình yếu điệu đang bá thiên địa.

Bạch Ti nghĩ: thì ra sư tôn cũng là người thích thể diện, cũng đúng, nếu là mình cũng sẽ tìm người giả làm tân nương tử. Nàng đứng chờ trong đại sảnh, cảm giác buồn ngủ lại mộng lung.....

Không bao lâu, lại một trận cãi nhau, Bạch Ti giận dữ, chọc trên cổ tay Hắc Xà, lẩm bẩm: "Không hổ là sư tôn, nháo động phòng này, làm càng thật hơn chúng ta."

Lúc này, nha hoàn chọt mở cửa vọt vào, run run rẩy rẩy nói với Bạch Ti: "Bạch tiên tử, ngài mau đi xem Hầu Gia đi, đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn!"

Lúc Bạch Ti đi vào, Tiêu Diễn đưa lưng về phía nàng, bóng lưng có chút tiêu điều, Bạch Ti bày tỏ thấu hiểu, nam nhân mà, ai mà không có chỗ khó nói.

Tiêu Diễn không xoay người, giọng nói thật bình tĩnh, hân nói: "Người muốn nhìn Hắc Liên, nói với vi sư là được, hà tất gì làm thế?"

Một đóa hoa sen đầy đặn lộ ra hắc quang sâu kín bay tới trước mắt Bạch Ti, từng mảnh từng mảnh hoa sen tràn ra, rồi cuộc nhị hoa bằng thủy tinh lộ ra trước mắt Bạch Ti, nàng tròn tròn đôi mắt đẹp, kinh hãi không thôi.

"A Linh nàng ấy ——" Bạch Ti nói không được nữa.

Tiêu Diện xoay người: "Nàng đã tự sát.?"

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tuý nhân gian (5)

Edit: Đào Sindy

Beta: Maria Nyoko

Bạch Ti không biết mình trở về thế nào, tay nàng cầm chén sứ run rẩy không ngừng, lưng lay thật lâu mới để tới bên miệng, môi khô khốc mới vừa đụng phải mép chén, sau lưng có người kêu một tiếng: "A Ti."

Chén sứ rơi xuống đất, nước trà vấy vào làn váy trắng thuần, lu mờ một mảnh.

Bạch Ti nghiêng đầu, thấy Đằng Chi Sơ đứng bên người mình, lòng thấp thỏm chột rơi xuống đất, nàng cũng không nhìn được nữa, nước mắt rơi ào ào, Đằng Chi Sơ ôm Bạch Ti, đặt đầu nàng ở cổ mình, nhẹ nhàng vuốt sau gáy nàng.

Nàng tin chắc rằng Vương Linh đang ở trong Hắc Liên của sư tôn, lôi kéo Đằng Chi Sơ hợp diễn tuồng vui này, coi như lừa gạt Hắc Liên thì như thế nào, ban đầu Vương Linh cũng không muốn gả, bây giờ, quả thật biến thành thi thể cứng ngắc, không thể chơi đùa cùng nàng, dạy nàng tu luyện.

Bạch Ti ngẩng đầu lên, thút thít: "A Sơ, ta thật sự rất ngu xuẩn."

Đằng Chi Sơ không nói gì, chỉ ôm Bạch Ti thật chặt: "A Ti, mắt thấy mới là thật." Bàn tay hơi lạnh vỗ đầu của nàng, Bạch Ti chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, Đằng Chi Sơ đã ôm eo nàng đặt trên giường, hấn ngồi bên giường, cầm tay mềm nhũn của nàng, an tĩnh chuyên chú nhìn nàng.

Một loại gọi là hy vọng xa vời bay lên từ mười ngón tay dây dưa, nhịp nhàng ăn khớp hóa thành cỗ trùng bò vào trong lòng của nàng. Đúng vậy, ngộ nhờ sư tôn lừa nàng, nhưng tại sao Hắc Liên của sư tôn còn ở đây?

"A Ti?"

Đằng Chi Sơ giờ tay bọn họ đang nắm chặt lên, đầu tiên là dùng má cọ xát, sau đó đưa lên môi của mình, như chuồn chuồn lướt nước, hôn một cái. Bạch Ti bị đôi môi lạnh như băng thiêu đốt nhanh chóng tránh né.

"Đừng sợ, có ta ở đây."

Bạch Ti cảm thấy mí mắt mình trở nên nặng nề, như quả cầu đồng bị đồ chì, cũng giống như..... Như vượt qua sương mù trùng điệp trên Bát Chi Sơn, nàng càng đi càng mệt mỏi, cuối cùng sụp đổ trong hỗn độn như trút được gánh nặng nhắm hai mắt lại.

Loáng thoáng, không biết là mơ hay là vật cười nhà nàng kể chuyện trước khi ngủ, trong chuyện xưa thiếu niên tuấn kiệt vô cùng, nhưng về mặt hán luôn nhàn nhạt, đáng vẻ thờ ơ đối với tất cả, Bạch Ti bĩu môi: ơ, có rất nhiều bông hoa mọc trên đỉnh núi cao đấy. Chỉ chốc lát sau, một thiếu nữ búi tóc nha hoàn chạy đến trước mặt thiếu niên, nàng khom người, lưng quay về phía Bạch Ti, đầu tiên là cười khanh khách ba tiếng, sau đó mới say mê cuồng nhiệt nói với thiếu niên: "Bảo bối, đoán xem ta tặng quà gì cho người?"

Quà tặng, lưng nàng cồng cái gì. Thôi đi, không phải chỉ là một chiếc nhẫn mây tre sao? Đừng hỏi làm sao Bạch Ti biết, nàng thông minh không phải ngày một ngày hai, người nào trong giới Tu Tiên Cửu Châu không biết.

Thiếu niên không để ý cô nương kia, hấn vòng qua thiếu nữ đi xa, lúc này Bạch Ti mới thấy rõ, thiếu niên kia không có chân, bên dưới eo thon lộ ra một đuôi rắn màu đen to và dài. Thiếu nữ vẫn không mất hăng hái quyến rũ thiếu niên đuôi rắn, nhìn tư thế chống nạnh kia, rõ ràng càng đánh càng hăng. Bạch Ti yên lặng tán thưởng. Đuối theo đi, có loại khí thế khi thắng khi bại, hơn nữa, thắng bại là chuyện thường của binh gia, nhìn thoáng chút, sẽ có nam nhân.

Giống như nàng hiểu rất rõ, Bạch Ti đắc chí, dĩ nhiên đã hiểu, nàng là người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Cuối cùng thiếu nữ đuổi theo thiếu niên, còn đặc biệt dùng mảnh kéo tay của thiếu niên lại, thân thể thiếu niên cứng đờ, quay đầu lại, gương mặt đó, Bạch Ti cảm khái, chắc chắn, đẹp hơn cả Thần Quân đại nhân, mặt mày trong sáng, tài nghệ điêu luyện, giống thần thánh nghiêm nghị.....

Giống nhau.....Hai khuôn mặt trước mắt Bạch Ti chuyển đổi, xoay tròn, trùng điệp. Bạch Ti suy nghĩ muốn di chuyển, tức giận tiến lên đẩy thiếu nữ kia ra, dám cướp nam nhân của ta, soi gương đi chứ? Mỗi ngày Thần Thú Bạch bị sắc đẹp của mình lay tỉnh người! Sau đó ——

Bạch Ti thành công xuyên qua thân thể thiếu nữ, nàng nhìn mình, tay chân đều ở đây, cũng có thể sờ mình, ngẩng đầu lên nhìn thiếu nữ lần nữa, hình như

nàng cũng cảm thấy mới rồi có cái gì xuyên qua thân thể của mình, đang nghiêng đầu nhìn, tầm mắt hai người cứ như vậy bất ngờ đụng vào nhau, Bạch Ti hít vào một hơi, mặt cô nương kia trống không.

Ý thức được hình ảnh mình thấy, Bạch Ti bất tri bất giác thốt lên: "Á ——"

"A Ti? Đừng sợ, ta ở đây."

Trả lời nàng ngoại trừ giọng nói ân cần quen thuộc tràn đầy tron lòng, còn có cái ôm mạnh mẽ của hắn - hắn ôm mình ngủ, Bạch Ti thờ dãi một hơi nhẹ nhõm: quả nhiên, mơ và thực tế thì ngược lại.

Tàng Thư Các của Bát Chu Sơn, ba vị Đại Năng lâu năm của giới Tu Tiên Cửu Châu tụ tập cùng nhau, chống hông chen nhau lật một quyển sách ——《Bổ Thiên di chí》. (nghĩa là di nguyện về vá trời, mình đề chữ hắn viết cho hay) Xem xong tờ cuối cùng, Phục Thiên chân nhân khép sách lựa lại. Sắc mặt ba người đều là lộ ra vẻ phấn khích, giống như trải qua thế sự xoay vần việc đời biến ảo, rất có tư vị nhìn thấu hồng trần cuộn cuộn.

Là người đứng đầu ở Bát Chu, Phục Thiên chân nhân lên tiếng: "Vá trời, cần lực Ngũ Hành, người chấp hành chỉ có thể là Thần Thú bạch và Thần Quân Đằng Xà."

"Hành tung Thần Quân Đằng Xà ngàn năm qua bất định, nhưng ít ra Tu Tiên giới còn có truyền thuyết của hắn, vị Thần Thú bạch kia, là thật....." Chỉ sống ở trong truyền thuyết, Từ Ngôn tiên tử vẫn chưa nói xong nửa câu sau.

Ba người ngời nhìn ta ta nhìn người, tất cả ấn ý trở về động tiền, thậm chí muốn yên tĩnh.

Buổi trưa, Tiêu Diễn phái người gọi Bạch Ti cùng nhau ăn cơm, thật ra thì bọn họ cũng sớm thấu hiểu, vì vậy đều theo đuổi tâm tư của mình nên nhìn món ăn quý và lạ đầy bàn vô vị tẻ nhạt.

Bạch Ti cúi đầu, chọc chọc chiếc đũa trên đùi dê trên đĩa. Tiêu Diễn đứng lên: "A Ti, cho người xem đồ tốt."

Vẫn là Hắc Liên hôm qua, Hắc Liên thiêu cháy tất cả nghiệp hỏa dần dần mở rộng, thành một cái giường lớn, một cánh sen tràn ra, nhụy sen thủy tinh ở trung tâm, dung nhan thiếu nữ mặc giả y đỏ thắm dịu dàng ngủ không màng danh lợi.

Bạch Ti che miệng lại, nước mắt không tiếng động trượt xuống, nàng liều mạng làm mình tỉnh táo, tự nói với mình tất cả đây là giả. Vậy mà Tiêu Diễn có tình muốn đánh nát ảo tưởng nàng lừa mình dối người, sau tấm bình phong, Vương Thần một thân áo xanh tập tễnh đi ra.

Giờ khắc này, tất cả đều đã giải quyết dứt khoát rồi. Vương Linh là thật, chết cũng thật, người sư tôn trước mắt này.....Cũng là thật. Bạch Ti ôm lấy đầu, ngồi xồm xuống thật sâu, móng tay hung hăng vùi vào trong tóc.

"Kim khắc Mộc, ta thua." Là giọng Vương Thần, ánh mắt hắn trống rỗng, trên cổ còn có một vết thương thỉnh thoảng rỉ máu.

Bạch Ti đột nhiên nhảy lên, nắm cánh tay Tiêu Diễn, liều mạng lung lay, trong miệng hô to:"Tại sao, tên cầm thú này! Người giết nàng!"

Tiêu Diễn không nói gì, xoay người đi mất, Vương Linh an ổn rơi xuống đất. Vương Thần chạy tới ôm lấy nàng, nhắm hai mắt nhếch miệng, biểu hiện trên mặt dữ tợn. Bạch Ti biết mình đánh không lại Tiêu Diễn, nàng thật muốn cùng Tiêu Diễn đồng quy vu tận, nghĩ như vậy, nàng đề khí lần tới ——

Hắc Xà trên cổ tay đột nhiên cắn nàng một cái nặng nề, sau đó nói với nàng một câu, thủy quang trong mắt Bạch Ti mờ mịt, có gì chột lóe lên.

Ngự tiên nhị đại thổ hào Vương Thần ra tay xa hoa, mua một tòa nhà lớn ở phố Nam, Bạch Ti một đường thất hồn lạc phách, như con rối đi theo sau lưng Vương Thần, trong đầu lẫn lộn câu nói kia của Đằng Chi Sơ. Mấy lão nhân thường nói còi chuông phải do người buộc chuông, Bạch Ti mơ hồ cảm thấy, những chuyện này đều có liên quan lớn lao với nàng.

Vương Thần cẩn thận đặt Vương Linh trên giường, nghiêng mặt trong dư quang của trời chiều, mấy phần cực kỳ bi ai, mấy phần bi thương. Hắn hết sức chăm chú nhìn Vương Linh trên giường, giống như bên cạnh không có ai, từ đầu đến cuối đắm chìm trong thế giới hai người bọn họ. Đúng là như vậy, khi trong phòng đột nhiên nhiều thêm một nam tử áo đen mà Vương Thần hoàn toàn không phát hiện.

Bạch Ti muốn đi gọi Vương Thần, Đằng Chi Sơ bắt được tay nàng, để tay lên môi, ý bảo nàng đừng lên tiếng

Sắc trời dần dần tối, xuyên qua cửa sổ có thể trông thấy phòng đình, nhà trên mặt nước, núi già lờ mờ.

Làm cho người ta không nhận được vẽ ra một cảnh tượng ở trong lòng —— mặt trời chiều ngã về tây, đoạn trường nhân trên thiên nhai. Người có tình, sống không thể tỏ tâm ý cho nhau, khi có người đồng ý bước ra trước một bước thì cũng đã âm dương xa cách vĩnh viễn.

Trước đây thật lâu, cảm giác như thế Đằng Chi Sơ đã lãnh hội qua, thậm chí thời gian đã lâu. Hắn vẫn nhớ kỹ nàng ngang bướng, thường đuổi theo mình bỏ rơi cũng không bỏ rơi được, hắn thật sự phiền, cho nàng cái liếc mắt, ngược lại nàng không thêm đề ý, tiếp tục riu rít nói chuyện không ngừng.

"A Sơ, người đi theo ta xinh đẹp còn có thể đánh nhau, xem như người được hỏi."

Lúc nói lời này hai tay nàng nắm đuôi của mình, giống như tiểu cô nương ở trần gian chơi đuôi sam vậy;

"Ha ha, như thế nào, ta đẹp không?"

Nàng ngồi trên tảng đá, giờ vấy lên, một đôi chân tinh xảo rung động trong nước.....

Lồng ngực như biến thành nước trong ao, bị quấy nhiễu tê ngứa một chút.

"A Linh", dọc theo đường đi Vương Thần trầm mặc gọi một tiếng, ôm Vương Linh bắt đầu nói liên miên gì đó. Bạch Ti siết chặt Đẳng Chi Sơ, xin cắt ngang bị thương bên trong thần y.

Vương Thần cảm thấy bả vai có chút nặng, cứng ngắc nghiêng người liếc mắt nhìn, là Bạch Ti, sắc mặt nàng rất kém, nhưng trong mắt lại lóe mấy phần hưng phấn khác thường như cũ, Vương Thần nhủ thầm, chuẩn bị trở về cảm xúc của mình, kết quả bị một nam tử áo đen cắt đứt.

Mỗi người các ngươi muốn làm gì! Đau lòng cũng không được sao? Thế đạo này thật là đủ rồi!

"Ngươi muốn Vương Linh sống lại không?"

Bảy chữ, như sét đánh trên đất bằng, nổ tung tâm tình tiêu cực trong chớp mắt. Vương Thần có chút không kịp phản ứng, cũng có thể là không thể tin được, hần kinh ngạc, thậm chí hỏi: "Ngươi..... Nói gì?"

"A Sơ nói A Linh còn có thể sống lại!"

Bạch Ti có lòng tin mười phần nắm cánh tay lập lại một lần, trong mắt Vương Thần rũ xuồng, theo kinh nghiệm không nhiều cho thấy, Bạch Ti cũng không phải rất đáng tin, dĩ nhiên việc đòi khó liệu, đối thủ quá mạnh cũng cần cân nhắc đến.

Tiêu Diễn cường đại trở lại, mạnh hơn từ vọng?!

"Mộc sinh vạn vật, tam âm túy nhân gian."

Đẳng Chi Sơ hữu ý vô ý liếc hồ lô nhỏ bên hông Vương Thần, nói tiếp: "Túy nhân gian, nhưng tái tạo lại toàn thân. Trong ngũ hành lực chủ của Mộc là sinh, mà ngươi, có Mộc Chi Lực thuần túy nhất."

Vương Thần biết Mộc Chi Lực của mình tinh khiết đến mức nào, từ nhỏ đến lớn, trong nháy mắt chữa trị bất kỳ loại nội thương hay ngoại thương, năm đó gia chủ Vương gia Vương Kiệt trong lúc vô tình thấy quá trình vết thương của hần phục hồi như cũ rồi mới quyết định thu hần làm nghĩa tử, cũng vì điểm này, Vương Thần dám một mình đi Thường Dương Sơn bắt Bạch Trạch. Thầy thuốc có lòng cha mẹ, hần không muốn nhìn thấy ai chết, cho nên buông tha xung đột chính diện lựa chọn "trộm" Vương Linh, vậy mà biến khéo thành vụng, tất cả uổng công.

"Túy nhân gian, ngược lại ta nhớ y đạo Đại Thành giả cũng không có cách nào ừ thành."

"Bởi vì thiếu Nhược Thủy."

Trên Nhược Thủy, vạn vật không sinh sôi. Thành phần quan trọng nhất trong năng lực sinh tử của Túy Nhân Gian là Nhược Thủy khiến người chết vô số, đạo của đất trời, người gặp cứu tử sẽ có nhất tuyến sinh cơ, người có cứu sinh sẽ bao gồm một mặt tử môn.

Ánh mắt Vương Thần kiên định, hung ác hít một hơi nói: "Được!"

Theo ý của Đẳng Chi Sơ, hần và Bạch Ti đi Phương Lâm Châu lấy Nhược Thủy, Vương Thần dùng Mộc Chi Lực của mình cách mười ngày đưa vào trong cơ thể Vương Linh bảo vệ thân thể. Xét thấy thân thể tạm khóa ba hồn bảy phách trong ba tháng, cho nên chuyến này của bọn họ, phải hoàn thành tất cả trong ba tháng.

"Đợi sau khi Vương Linh tỉnh lại, ngươi phải đồng ý bốn tọa một chuyện?"

"Chỉ cần A Linh sống lại, muốn mạng của ta cũng có hề?"

Màu vàng kim của Đẳng Chi Sơ chiếu rõ, mặt Vương Thần quyết tuyệt, hần nhớ hôm đó bầu trời Lâm Tương Hầu phủ một người một kiếm, người áo đen ngày đó, từ xa nhìn lại cũng có một đôi mắt màu vàng óng.

Đẳng Chi Sơ cười như không cười, kéo Bạch Ti nói: "A Ti, chúng ta đi thôi."

Như vậy, ngày trở về, có thể dâng Mộc Chi Lực của ngươi ra?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

